Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Lucie Hørlyk ; Omslagstegning af R. Brostrøm.
Titel | Title:	Fra Generalguvernørens Dage : Fortælling fra Dansk Vestindien
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : Det Schønbergske Forlag, 1908
Fysiske størrelse | Physical extent:	242 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

LUCIE HØRLYK

FRA GENERAL-GUVERNØRENS DAGE

DET SCHØNBERGSKE FORLAG

LUCIE HØRLYK

FRA GENERALGUVERNØRENS DAGE

1909. L747.

DET SCHØNBERGSKE FORLAG

AF SAMME FORFATTER UDKOM

„UNDER TROPESOL“ — FRA DANSK VESTINDIEN

MED OMSLAGSTEGNING AF AUGUSTA THEILL

TO FORTÆLLINGER:

NANNA JUDITH

LIVET „DERUDE“

LUCIE HØRLYK

FRA GENERAL-GUVERNØRENS DAGE

FORTÆLLING FRA DANSK VESTINDIEN

MED OMSLAGSTEGNING AF

R. BROSTRØM

DET SCHØNBERGSKE FORLAG
ERNST BIERBERG & MICHAEL H. JENSEN
KØBENHAVN

MCMVIII

J. CHIENS BOGTRYKKERIER
(GEORG A. BACH).

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Den unge Madam Moltke stod paa sit galleri og saa ud imod øens hovedlandevej, der løb forbi i et par hundrede skridts afstand. Hun stod helt henne i galleriets venstre hjørne, for der var det eneste sted, hvor udsigten var fri; lige for huset dækkedes den af to store, tæt sammenvoksede tamarindetræer. Det havde været hendes første bøn, da hun som forlovet besaa stedet, at de to træer maatte blive fjærnede, for at hun kunde se dem, der passerede forbi; men hendes forlovede havde set paa hende med en uforstaaende undren og spurgt, hvad fornøjelse hun vel kunde have af at se fremmede, uvedkommende folk køre eller ride forbi paa en støvet landevej; og han havde føjet til: Træerne derimod er det eneste, der frelser huset fra at ligne en nybyggerbolig.

Ofte stod hun her i krogen med armene hvilende paa trægelænderet og stirrede ud imod de støvskyer, der rejste sig, naar nogen eller noget drejede om hjørnet. Først om morgnen var det postvognen fra Vestenden, forspændt med fire muler; den tunge vogn kom i en saa stærk fart om den skarpe omdrejning og ned ad bakken, at det altid saa ud, som om de to forreste dyr skulde styrte. Det var interessen ved den. Senere kom folk, der skulde til Basend og gøre indkøb; hun kendte dem næsten alle paa køretøjerne, vidste

hvor de tog ind og hvem de besøgte. Og endelig, naar generalguvernøren, som nu, bode paa Bülowsminde, jog ordonnanser og officerer frem og tilbage, og ved 5-tiden kom jævnligt uniformerede herrer, der var tilsagte til guvernørens middagstaffel. Vejen var øens pulsaare, Bülowsminde i øjeblikket hjærtet, hvorfra hovedstrømningerne udgik; Madam Moltke havde en god kombinationsevne, og hun syntes, hun trods Mary Hopes ensomme beliggenhed fra dette hjørne i galleriet nogenlunde kunde følge — undertiden næsten føle — pulsenes slag.

Natten før havde der været rørbrand paa naboplantagen, Mount Bessant. Ved 2-tiden var der bleven allarmeret ved klokkeringen og tuden i konkyljer, og hendes mand og forvalteren var ilet til hjælp med gangen,*) men ilden var bleven ved at gribe om sig, skønt natten var stille; først henad morgenstunden havde man faaet den slukket. Moltke havde været forstemt og faamælt, da han kom hjem, havde kun sovet nogle faa timer og var, endnu før hun blev vaagen, taget til byen; senere havde hun set politimesteren køre forbi, et gendarmerikorps havde passeret, og nu . . . nu rejste der sig en stor støvsky, som kom nærmere og nærmere. Man skimtede farver, der lyste i solen, og beslag, der blinkede, og velskoede hestehove slog paa en egen festlig maade mod vejen; hun kendte den lyd og holdt vejret, det var generalen, der red forbi med sin stab.

Hun bøjede sig frem over balustraden, hendes næseflige udvidedes, hendes øjne blev store og anspændte. Nu red han ind paa Mount Bessant, og saa

*) Arbejdsstyrken.

skete der noget. Enten var der uro mellem negrene, som han personlig vilde dæmpe, eller ogsaa havde gamle Mac Delloc forløbet sig og glemt, at man ikke mere havde raadighed over sine egne stykker,*) og saa maatte han, som hendes fader plejede at udtrykke sig, foruden tab og tort staa ret som en skibsdreng og oven i købet betale lækken. Hun greb hurtig ned i sin lomme og satte en lille sølvfløjte for munden; den sendte en gennemtrængende tone ud over pladsen, og et øjeblik efter kom en ung mulat i spring hen til galleriet. „Ma'm?“

„Sæt hoppen for min faeton, Sep, jeg vil til Queenshill. Hurtigt!“

„Ja vel, Ma'm!“

Madam Moltke gik ind i soveværelset og skiftede dragt.

Da hun et kvarters tid efter kom ud, holdt vognen for døren. Hun satte sig tilrette, spredte den vide jagonettes kjole ud over sædet, for at den ikke skulde krølles, tog tømmerne og sagde:

„Du følger med.“

„Ja vel, Ma'm!“

Hun slog smældt med pidsken, hoppen slog livsmodigt med hovedet og satte i skarpt trav ud af indkørslen. Sep tog med den ene haand et tag i bagsmækken og lod sig trække med i lange, jævne spring. Da skyggen ved en drejning af vejen kastedes bag ud, hængte han sig som en abe paa den stang, der gik bag om kalechen; men kom der en vogn med hvide folk, sprang han ned; var det derimod en karre med negre, grinede han, vinkede med benene og bevægede

*) Benævnelse for slaverne.

paa en fantastisk maade sin lange, røde tunge udenfor munden.

„Sep," Madam Moltke holdt hesten an ved en lille markvej, der drejede af fra hovedlandevejen, „løb ind til byen, spørg dig frem til du finder Mr. Moltke og sig til ham, at jeg er kørt til Queenshill, og at jeg venter ham der. Har du forstaaet?"

„Ja vel, Ma'm. Massa skal komme op til Missis forældre dem?"

„Ja, og du skal, saa snart du har udrettet dit ærinde, løbe lige hjem igen."

Hun svippede ham med pidsken om ørene: „Men glem det nu ikke."

Vejen førte igennem en sukkermark, og de grønne toppe af de fuldmodne rør lukkede sig næsten sammen over vognens kaleche. Her, hvor ingen brise fra havet kunde naa ind, føltes luften som en stillestaaende, kvælende hed aande; store spyfluer fløj surrende om hesten, der virrede hidsigt med hovedet og slog med halen, samtidig med, at den gik haardt paa for at komme frem.

Paa den anden side af sukkermarken fortsattes vejen i zigzag op ad en beplantet, græsbevokset skraaning. Helt oppe var et ret stort plateau, og der laa plantagens toétages stuehus. Det var en anselig hvidkalket bygning med et bredt galleri imod øst, hvis tag bares af seks svære mursøjler. Herfra var udsigt ind over Christianssted by eller, som den gerne kaldtes, Basinet eller Basend, over højene, der begrænsede den, og over havnen med sit altid skumbrusende rev.

Saa man ned over landet imellem plantagen og byen, kunde man komme til at tænke paa et skak-

bræt, hvor tavlerne var kommen i uorden; det hele var inddelt i firkanter af forskellig farve; de douce grønne var græsmarker eller frugtplantninger, men de skærende lysegrønne var sukkermarker, der netop nu laa modne til høst.

Da vognen standsede nedenfor den brede, hvide trappe, der, med rosenbaljer paa begge sider af trinene, førte op til galleriet, kom en gammel neger frem fra skyggen med et glad: „Howdi, Miss Julie!“

„Er det dig, Moses? Naa — hvordan gaar det med benet?“

„Vel, Miss Julie, Moses gammel mand, ham sidde i skyggen og vente paa døden; men saaret slemt, og basen,*) ham kender lyset og vejen, ham givet Moses en salve, som linder.“

„Basen! Forstaar han sig ogsaa paa salver? Jeg troede kun, at han prædikede for jer og lærte jer at læse og andre fine og nyttige kunster.“

„Aah, Miss Julie, tys, tys! Gamle Moses ikke kender dem ting, men basen siger, at de unge skal lære at kende dem; ham siger,“ den gamle dæmpede stemmen, „ham siger, Massa Peter vil det.“

Madam Moltke lo.

„Men hvad siger papa?“

Den gamle neger lagde to fingre paa munden og saa paa hende med øjne, der skelede af skinhellighed og lune; hun truede med fingeren.

„Vogt sin mund, Moses, ellers kommer han til at hinke med i gangen igen. Nu kan han tage min hest, den skal spændes fra.“

*) Bas betyder paa kreolsk: herre; brugtes altid som benævnelse for de mähriske præster.

Hun løftede den vide kjole og steg et par trin op ad trappen; saa vendte hun sig halvt og sagde:

„Moses, jeg har set ham idag.“

„Master O'Brion?“

„Nej, din Massa Peter. Han red forbi Marys Hope med 9 officerer, han forrest med adjudanten og alle de andre bagefter; det sang i vejen, siger jeg dig, som af en hel escadron.“

„Ja, han rider som ild, gør Massa Peter! Red han paa den brune?“

Madam Moltke nikkede.

„Ja, paa den store hingst fra Martinique.“

„Oh, Miss Julie, kommer ham aldrig mere til Queenshill?“

„Nej, Moses, Papa beundrer ham ikke, ved du; og her stikker I jo ikke ild i rørene, vel?“

„U-uhm, u-uhm,“ den gamle virrede med hovedet, „jeg tror ikke, saadan en ting vilde ske her hos Massa O'Brion, men jeg siger . . .“

„Saa, tag saa hesten, Moses.“

Madam Moltke steg op ad trappen, gik gennem det lange galleri ind i salen — „hallen“ — hvor lyset var dæmpet ved grønne jalousier, og derfra ud i en stor vestibule, gennem hvis vinduer man saa ud over den halvaabne hestestald, sukkermøllen og en stor indhegning til kreaturerne. Lidt nede ad skraaningen, halvt gemt mellem træerne, skimtede man plantagens negerboliger.

Den unge kone spejdede interesseret, men der var hverken mennesker eller dyr at se; solen begyndte at kaste lange skygger, og hun syntes, hun kunde høre knirken af arbejdskarrer i det fjærne.

Hun steg op ad trappen til øverste stokværk og listede paa taaspidserne hen ad en bred gang til en aabentstaaende dør; her standsede hun og kiggede ind.

Paa gulvet lige indenfor sad tre negerpiger og syede; de fik straks øje paa Mrs. Moltke og vilde rejse sig for at hilse, men hun lagde fingren paa munden og blinkede til dem, at de skulde forholde sig roligt.

Henne ved et af vinduerne laa en ganske ung pige i en gyngestol med fødderne trukket op under sig; hun var kun iført underskørt og chemise og bøjede sig saa dybt over en æske med silkebaand og kniplinger, at haaret, der hang i løse, korte lokker, næsten skjulte hendes ansigt.

Værelset var sparsomt møbleret; men lige overfor døren, ud fra væggen, stod en firkantet, sortbrun, rigt udskaaren mahogniseng med en himmel, hvilende paa fire svære, drejede søjler. Selve sengen var omtrent saa høj som et bord, og paa hver side var en tæppebelagt skammel til brug ved opstigningen.

Her stod bøjet over et papirmønster, der var lagt over et stykke blomstret silkemuslin, en lille mørk dame i en løs, hvid peignoir og fulgte tankefuldt mønsterets omrids med spidsen af en saks.

Madam Moltke havde foldet armene over hinanden, og med hovedet paa siden saa hun skælmsk fra silkemuslinet til baandene i æsken og tilbage igen til muslinet og lavede smaa grimasser til pigerne, der var bristefærdige af latter.

„Man skulde saamænd næsten tro, hvis man ikke vidste bedre, at Mama var ved at gøre tilberedelser

til bal. Og Ellinore, — hvad mon hun venter at finde imellem de silkebaand?“

„Men Julie, er det dig?“

Mrs. O'Brion saa op, og en pludselig rødme skød op under hendes brunlige hud. Hun bevægede sine smaa hænder nervøst kærtegnende hen over stoffet og sagde:

„Ja, jeg fik lyst til at sy denne kjole til Ellinore; for alle tilfældes skyld.“

„Saa tænker I virkelig paa at gaa til generalguvernørens bal?“

„Ikke din fader og jeg — naturligvis.“

Mrs. O'Brion begyndte at pakke tøjet sammen; den unge pige i gyngestolen saa hurtigt hen paa hende og rakte saa bønligt sine foldede hænder ud imod søsteren.

Madam Moltke saa lidt undrende paa hende og nikkede saa beroligende tilbage.

„Og det tror I, papa giver sin tilladelse til?“

„Moltke gaar vel?“

Madam Moltke sukkede let. „Ja, naturligvis!“

„Og du, Julie, du lader ikke din mand gaa alene?“

„Jeg havde tænkt at spørge dig til raads.“

„Kommer Moltke her til middag?“

„Ja, det haaber jeg. Jeg har sendt Sep ind efter ham, han er i Basend.“

„Saa vil vi tale om det senere; nu hører jeg folkene komme hjem, saa er det tid at klæde sig paa til middag. I kan pakke sammen, piger.“

Lidt efter gik de to søstre med hinanden om livet over den græsbevoksede gaardsplads. Deres klare,

hvide nederdele gyngede i hinanden og lod de indsnørede tailler i spidse korsetliv hæve sig som ud af en skummasse.

Begge havde de arvet deres spanske moders brunlige lød og sorte øjne, og Ellinore var lille og spinkel som hun, men madam Moltke havde taget vækst efter sin irske fader, og der var noget vaagent, stærkt i hendes ansigt; et keltisk ansigt som det findes hos folket, med en spanierindes kolorit og livfuldhed i udtrykket.

„Naa, Smaa, fortæl saa.“

De var standset ved et udsigtspunkt, hvorfra man kunde se ned ad kørevejen, der førte til Christianssted; den nedgaaende sol faldt ind imellem to mørkløvede træer og laa som en gylden søjle ind over pladsen bag dem og indrammede deres unge skikkelser i en rød solglans.

„Sig mig nu, hvorfor du saa gærne vil med til dette kulørte blandingsbal, du, der lige har været paa St. Thomas og deltaget i festerne der. Er der, skulde jeg tro, nogen du vil træffe?“

Ellinore bøjede hovedet og saa paa spidsen af sin safians sko.

„Julie — du maa ikke spørge, men jeg vil saa gærne med til dette bal.“

Madam Moltke saa lige ud og spurgte:

„Ventes her mon nogen officerer?“

Ellinore bøjede sig endnu mere og løftede op i kjolen, som vilde hun forsikre sig om, at skoens korsbaand var i orden.

Saa spurgte Julie sagte og flyttede ikke øjnene:

„Hvor traf du ham?“

„Paa den franske fregat — til ballet.“

„Og han sagde, at han vilde komme herover?“

„Han sagde . . . han sagde, at om det saa skulde koste ham baade skib og mandskab, vilde han danse med mig paa guvernørens bal. Og — næste dag rejste jeg.“

Madam Moltke tog varsomt om den unge piges ansigt og løftede det op imod sig.

„Og han var smuk og god?“

Ellinore sænkede de lange øjenvipper ned imod kinderne, og hendes sørgmodige barnemund skælvede.

„Jeg ved det ikke!“ Og hun føjede til med en stemme, der var blød og frygtsom som et første kærtegn, men med en understrøm af lidenskab:

„Han var en Gud!“

Madam Moltke saa fra siden ned paa søsteren og smilede.

„Naturligvis var han det! Hvad hed han iøvrigt?“

„Aah, Julie, jeg skulde aldrig have fortalt dig dette! Der kommer papa og Moltke.“

Hun knugede søsterens arm. „Julie — vi taler aldrig om det mere.“

„Nej, vist ikke,“ svarede Madam Molkte aandsfraværende og saa ned mod vognen, der snart blev borte og snart igen dukkede frem imellem træerne; hun gjorde sin arm fri for søsterens og vinkede med begge hænder.

Der var, som hun stod der i solglansen og smilede ned imod sin mand, noget livsmodigt harmonisk over hende. Hun var som en blomst, der har udviklet sig

under lykkelige forhold og er bleven frodig og fuldendt i form og farve; men Ellinore mindede om en knop, der gav forjættende løfter, men var sart og spæd og trængte til nænsom omhu.

George Crane O'Brion havde som 12-aarig været ansat som hyrde, køkken-dreng og 2den kusk paa godset Drougham i nærheden af Waterford, hvor hans fader havde en fæstelod. Den engelske landlord var af tvingende grunde tyet til sit irske gods og lod al den harme og forurettelse, han følte over denne tort, gaa ud over dem, der var indenfor hans bevidstheds-kreds. Dertil hørte drengen George Crane, for han var hurtigere paa hænderne og mindre sen til at forstaa end de fleste andre af godsets udpinte folk. Derfor skulde han være alle steder, sørge for alt og dog være de voksnes dreng. Løn saa han aldrig; tilfaldt der ham nogen, blev den trukken af paa faderens afgift.

12 aar havde han været, da han traf en morbror, der var styrmand paa en skonnert og spurgte ham, om han vilde med paa langfart. Men da havde han set ud over lynghøjene, over de stynede piletræer og den gamle, forvitrede hovedbygning, hvis venstre fløj laa i ruiner og var dækket af blomstrende slyngplanter, og han havde syntes, at han kunde lige saa godt holde op at leve, hvis han skulde bort fra dette.

„Hvis du synes om det, kan du blive i Amerika," havde onklen føjet til, „der er ingen landlords."

„Det er vel løgn?"

„Det er sandhed.“

„Hvordan er der da?“

„Enhver er sin egen mand. Man er fri til at komme og fri til at gaa. Man kan arbejde og lade være; men de penge, man fortjener, er ens egne.“

Onklen rejste uden George Crane, drengen kunde ikke saa hurtigt bestemme sig; men fra den tid var det, som den ludende, forsultne fyr rankede sig, og han kunde se paa godsejeren, saa denne holdt inde midt i en ed og glemte, hvad det var, han bandede over.

Da George var 14 aar, døde hans fader; en moder havde han aldrig kendt. Paa onklens tilbud tænkte han altid.

Da han var sejsten aar, var tanken om rejsen vokset sig saa stærk, at den blev til handling.

Han plukkede en gren af den pilebusk, hvorunder han havde gemt sig, naar han vilde tænke, pakkede den gamle Irlandshistorie — den der gik i arv fra fader til søn i hans slægt — ind i sin søndagsjakke, slap sin yndlingshest løs, saa den en gang kunde æde sig mæt, og gik med sine faa klæder bunden ind i et rødt bomuldstørklæde, uden farvel til nogen, ombord paa den skonnert, hvor han havde taget plads som skibsdreng.

Skibet var gammelt, og vejret blev haardt. Kaptajnen betroede mandskabet, at rederen havde ikke noget imod, at de strandede; selv maatte de sørge for, at det blev i nærheden af en havn; men han vilde syd paa.

George Crane tænkte, at han havde egentlig hele tiden vidst, at en landlord løb man ikke fra, og at

han aldrig skulde naa et sted, hvor han kunde blive en fri mand. Han var paa en sløv, tungsindig maade overbevist om, at han skulde omkomme, og passede, hvad der blev paalagt ham, fordi det ikke faldt ham ind, at man kunde lade være.

Kaptajnen opdagede snart, at han havde mere støtte i drengen end i de opsætsige, død-rædde voksne, der vilde have skibet ud af kurs, fordi de saa mente hurtigere at naa land.

George Crane fik lov til at gøre de manges arbejde, og over hans ryg haglede huggene, naar noget var forsømt, eller kaptajnen maatte tage hævn for sin magtesløshed.

„Onkel løj nok alligevel," tænkte drengen og saa for sig det lune leje imellem pilegrenene, hvor han havde glemt strævet og drømt om sine forfædres storhed, „men det vidste jeg da forresten nok."

Skibet skulde først til Habana og videre til New Orleans; men lige udenfor St. Thomas — kaptajnen stod selv ved rattet, fordi de nærmede sig land — løb de med alle sejl oppe tværs over et sømærke og tørnede imod et hvidkalket skær midt i indløbet med en saadan kraft, at skibet straks fyldtes med vand.

Baadene var lige prøvede og eftersete, og hele mandskabet kom roende ind gennem havnen, for første gang i tre maaneder fri for dødsangst, overgivne og støjende, som vendte de hjem fra en picnic.

Foran dem laa St. Thomas by paa sine høje, med huse hvide som marmor, mellem palmer og mørke løvtræer; og med vejene, der snoede sig op ad skraaningerne, gnitrende i solskinnet.

Havnen var fuld af skibe med alle nationers flag, smaa baade pilede frem og tilbage.

Overgangen fra stormen, der havde forfulgt dem, fra deres eget angstpidskede usind, fra ukvemsord og drukken vildskab til denne tropebys smilende sorgløshed, virkede paa nogle af folkene som hed vin, og de begyndte at tale om kvinder, om sorte og brune og deres fortrin for de hvide; andre knugede de haarde hænder i hinanden og opsendte en ubehjælpsom takkebøn til den Gud, som de nu for første gang paa rejsen troede paa.

George Crane følte en ubeskrivelig længsel efter at komme bort fra disse mænd, efter at glemme, at han nogensinde havde gaaet som en hund imellem dem. Han saa paa byen der foran sig og erkendte med ydmyghed, at et saadant billede havde hans fantasi været for fattig til at udmale sig. Han mindedes et gammelt keltisk eventyr, som hans fader havde fortalt ham, da han var lille, om en hyrdedreng, der blev ført bort af alfer til en by, der var bygget af roser, og hvor man levede af honning og dugperler og klædte sig i spindelvæv; han bed tænderne haardt i hinanden, saa ind mod byen med sine stærke graa øjne og svor for sig selv, at her vilde han blive. Havde hans morbror ikke løjet, skulde han gøre sig fri af andres magt, fri for landlords, eller, der kom et glimt af haardhed i hans groftskaarne ansigt, og saa lyste det op i et listigt smil, „eller bedre endnu, selv blive en landlord.“

Det var i 1792 at O'Brion landede paa St. Thomas. Der var krig i Evropa, men Danmarks nevtralitet gjorde, at St. Thomas havn var aaben; og gen-

nem den passerede alle de varer, der udvekslede imellem de vestindiske øer, Evropa og Amerika; og handelsspekulanter fra alle dele af verden kom for at være med i det brogede marked. St. Thomas var pludselig bleven en by, hvor der levedes og handledes under højtryk, et knudepunkt i verdenshandelen, hvor en formue kunde vindes ved en eneste velberegnet spekulation, og hvor gnidningen imellem de mange nationer frembragte et eget hedt, pulserende liv.

Faren for tab, der maa til for at give et spil spænding, besørgedes af sørøvere — buccaneers —, der undertiden laa lige udenfor havnen med et eller andet fredeligt flag paa mastetoppen og lænsede skibene for deres ladning, ja undertiden endogsaa førte skibe og mandskab bort eller kastede det sidste overbord.

I denne brogede, handlende, eksotiske myretue følte den irske skibsdreng sig som en, der er bleven snurret omkring af kaade hænder og bliver ved, efter at han er standset, at føle det hele dreje rundt. Han var glad over gennem konsulen at faa en plads hos en landsmand, hvis skibe sejlede paa de andre øer med korn fra staterne, og som havde sit oplag i St. Thomas.

Her gik han i seks aar og vænnede sig til.

I begyndelsen talte han lidt, men brugte sine skarpe øjne og lyttede til andres tale. Senere lærte han sig sprog, overvandt sin kantede skyhed og fik selvfølelse, fordi han mærkede, at han duede.

Efter nogle aars forløb førte og klædte han sig, som var han allerede herre.

Han var det ikke endnu, men han følte det som en vished, at han skulde naa at blive det.

Alle byens unge handelsassistenter tog del i spekulationerne paa en eller anden Maade, og de fleste blev hurtig selvstændige.

O'Brion spekulerede ikke, men han havde fra den første maaned, hvor han fik 6 piastres i løn, lagt penge til side; og da han havde været i kornforretningen i 10 Aar og var steget til at blive chefens mest betroede mand, købte han sig en lod udenfor byen ved havnen, hvor han opførte en hytte og lod Italienere dyrke evropæiske havesager. Det havde ingen tænkt paa før, og O'Brion solgte sine ærter, bønner og salathoveder til store priser. Efter to aars forløb ønskede et kulkompagni hans grund til købs, den egnede sig særlig godt til losseplads, og nu var O'Brions øjeblik kommet. Da salget var sluttet, havde han en formue.

Under alt dette havde han ikke glemt Watersides hills med de bløde lyngskraaninger. Nu var tropebyen under den høje, lufthvide himmel bleven det reelle, og hjemlandet laa i sløret drømmedis; men aldrig tænkte han for alvor paa at rejse tilbage; han følte, at der vilde aaget paa en eller anden maade igen blive lagt paa ham; herude vilde han blive, men han vilde naa det, der hjemme havde været hans drøm, han vilde eje jord og raade over mennesker. Og han meddelte sin chef, at han tænkte paa at købe en landejendom. Den gamle mand blev bedrøvet over at skulle miste sin paalidelige unge hjælper, men raadede ham til, hvis han ikke vilde være købmand, da at tage til St. Croix.

Men O'Brion rejste ikke straks. Der var noget, han først maatte vænne sig til, og det var folks foran-

drede væremaade efter at han var bleven „den formuende Mr. O'Brion".

Det forargede ham ikke, at man saa mere i ham nu end før, det fyldte ham ikke med foragt, for det faldt sammen med hans egen følelse; han var en anden, for nu skulde han blive herre.

Der kom en selvbevidst ro over ham, der klædte hans kraftige ansigt og store, stærke legeme. Han var 28 aar, men endnu havde han aldrig været ung. Han forsøgte at gøre sig fortrolig med den tanke, at nu var der tid og raad til det. Han deltog i baller og fester i de hvide villaer, han ødslede sine nætter bort og talte om ting, som ikke kunde berige hans viden, og syntes dog, at han voksede ved det.

Blandt de skønne kvinder af alle nationer, som den unge Irlænder traf sammen med, var der en Spanierinde fra Puerto Rico, der hed Dorina del Potzo. Hun var for ham levendegørelsen af dette selskabs betagende, meningsløse forfinelse.

Hendes familie var som mange andre emigreret fra de spanske kolonier under uafhængighedskrigen; de havde bragt deres formuer og deres slaver med til St. Thomas og dannede der et toneangivende aristokrati mellem de nye rigmænd. De havde tilført det unge samfund deres fædrelands slebne, overfladiske etikette.

Dorina del Potzo, der var paa en gang spæd og yppig, beherskede selskabet med sine smaa levende hænder, sin viftes lade vuggen og sine uberegnelige, funklende, sorte øjne.

Da hun første gang rettede dem mod O'Brion, som hun straks havde døbt „Bjørnen", maatte han

mindes det øjeblik, da han efter skibbrudet sejlede ind imod St. Thomas by. Dette var igen noget saa fremmedartet, saa helt uden for hans drømmes rækkeevne, at han ikke straks kunde sanse det.

Hun nejede dybt, da han bad om en dans, rakte sin lille dukkehaand op for at naa hans skulder og saa paa ham med et blik, der gjorde ham ør og stærk og løftede ham over sig selv.

„Modets og manddommens ørn fløj op i hans sind og flagrede over hans hoved og om hans mund.“ Saaledes stod der i den gamle krønike om en irsk høvding, og O'Brion syntes, at det gjaldt ham.

Han fik tanker, som han ikke før havde kendt, og ordene formede sig for ham, saa han undredes.

Han fortalte hende, at én af hans forfædre havde været høvding for en klan, og at han havde været bekendt for sin styrke og sin store heftighed, og en gang ved et gilde havde han dræbt sin bedste ven; men siden den tid betvang han sin vildskab, for hans udaad voldte ham megen sorg. Da nogen tid efter én af hans mænd førte uhøvisk tale ved hans bord, fo'r han op og tog efter sin kølle, men slap den igen og greb i stedet for et af de svære tinkar, der stod ved højsædet, vred det imellem sine hænder og knugede det i sin store harme, til det var trykket sammen til en kugle; men da havde han atter magt over sig selv.

Donna Dorina saa paa sin kavaler med noget i sine sorte øjne, der var halvt angst og halvt beundring, og hun lagde sin lille ringsmykkede haand paa hans arm og sagde:

„Señor O'Brion, saadan vilde De ogsaa kunne gøre.“

I det øjeblik var O'Brions fortid slettet ud. Han syntes, det var ham, der en gang havde været høvding for klanen i Leath Chuim, og han følte sit blod hedt af mod og kunnen.

De stod alene paa et galleri, medens der dansedes i salen. Han bøjede sig ned over de sorte øjne og sagde:

„En af mine forfædre bortførte sin brud fra naboklanen, hvis høvding var hans fjende."

Da sagde hun ganske sagte og mødte hans blik:

„Det vilde De ogsaa kunne gøre!" Og han tog hende paa sin arm og bar hende ned i haven, hvor et springvand plaskede i en stenkumme, og hvor der stod en bænk under en duftende coralith, og der lovede hun at blive hans for alle livets dage.

Nu sad Mr. O'Brion i den rummelige spisesal paa sin plantage Queenshill sammen med sin hustru, sine to døtre og sin svigersøn Moltke, en ung dansker, der for et par aar siden var kommen ud for at overtage bestyrelsen af sin faders plantage Marys Hope og meget hurtigt var bleven forelsket i og gift med Miss Julie O'Brion.

Han var en statelig Skikkelse — planter O'Brion — høj og svær. Hans ansigtstræk var grove, men de stærke, undertiden hvasse, undertiden fjærne øjne gjorde dem karakteristiske og kraftfulde. Han saa ud som en mand, der var vant til at byde og vant til at blive adlydt.

„Jo, denne gang gaar han som sagt et skridt vi-

dere," sagde han, og hans graa øjne skød lyn. „Ikke blot de kulsorte abekatte, som han har behaget at iføre uniformer og kokarder og give betroede stillinger i kontorerne, men ogsaa deres fruentimmer er indbudt, og jeg tvivler ikke om, at den gode generalguvernør vil gøre sig en fornøjelse af at tvinge hvem som helst til at marengi*) med dem.

Og det kan han, det kan han . . . men tvinge os til at komme," O'Brion slog i bordet, saa glassene dansede, „*det* kan han ikke."

Moltke smilede lidt.

„Nej, selvfølgelig."

„Ja, du er besat af ham ligesom de andre danske springfyre, der soler sig i hans nærhed; men vi plantere, vi taaler det ikke i længden, for det er os, han flaar skindet af."

Moltke vilde svare, men Mrs. O'Brion kneb øjnene sammen og rystede advarende paa hovedet i skjul af sin vifte.

„Nu har han altsaa faaet sat igennem, at vore slaver skal slippe for arbejde om lørdagen; d. v. s., at de skal ligge og sove som kvæg, for at de kan vænne sig til en gang at blive frie.

Hvorfor befaler han ikke, at vore heste skal løbe løbsk en gang om ugen for at vænne sig til at undvære kusk."

„Det vilde jo neppe lykkes."

„Tror du det andet vil lykkes? Har vi maaske ikke nu dobbelt saa mange rørbrande, dobbelt saa mange knivstik som tidligere?"

„Det er muligt, men det beviser kun, at enhver

*) Danse „Marengo".

overgang er svær, og det ved vist ingen bedre end guvernøren."

„Nu denne ny forordning, at slaverne skal løbe til ham og klage, naar de har forbrudt sig og bringe fripas med tilbage, hvis han finder det passende, at de skal slippe for straf — er det ikke, som han med den vilde gøre det umuligt for os at holde dem i ave? Ingen af mine folk har gjort det endnu," han lagde sin knyttede haand tungt paa bordet, „de har endnu ikke vovet at tvivle om, at naar jeg straffede, var det fortjent; men fra Canegaarden har de gjort det, fra Pearl, fra Princess."

„Der er en ting, du maa huske paa, Svigerfader, det er, at lovene er ikke givet for de skikkelige, men for de uskikkelige. Var alle slaveejere som du, er det muligt, at generalguvernørens mange forordninger og hans stærke indblanden var overflødig; men tænk paa alle dem, der drikker sig besindelsen fra og ofte handler som i blinde; og tænk paa dem, der har en stadig trang til at faa deres magtfølelse styrket ved mishandling af de væsner, der er deres ejendom, eller paa dem, for hvem det er en lyst at se de brune kroppe vride sig under tamarindepidsken — en nødvendig pirring, en forlystelse."

„Forleden dag maatte min gamle ven Mac Donnall erlægge en bøde paa 200 piastres," blev O'Brion ved, „fordi han lod tildele en mandlig slave, der for tredie gang gjorde flugtforsøg, hundrede slag. Det var et af hans mest værdifulde stykker, han havde betalt ham som 15-aarig med 300 piastres, og han var af en saadan kaliber, at de tilladte 28 slag vilde være som en silkepidsk paa en elefantryg.

Hvad skal man saa gøre? Maa man ikke sikre sin ejendom, og skulde man ikke tro, at man dertil havde politiets hjælp? Naturligvis skulde man det; saadan var det ogsaa før. Det er jo indlysende, at slaverne trænger ikke til beskyttelse. Naar Mac Donnall tildeler en af sine arbejdere saa og saa mange slag, saa ved han hvad han gør. Tabet blev jo hans, om fyren led mén paa kroppen."

O'Brion sad med sin knyttede haand hvilende paa dugen og saa frem for sig. Der var en saadan tung harme i hans blik, at hans svigersøn tav.

Ogsaa damerne sad stille, og man spiste i tavshed. En ung mulatpige gled lydløst rundt om bordet, løftede de store sølvlaag, der dækkede de varme retter, og sørgede efter smaa vink fra sin madmoder for at alle var forsynede.

Da hun satte fingerskaalene om, saa O'Brion op med et barsk smil og sagde: „Naa, Tono, du skal vel ogsaa med til guvernørens fest?"

„Aa — aah, Si-ir!"

Den slanke, hofteløse skikkelse knækkede sammen, og hun skjulte ansigtet bag hænderne.

„Du er jo en smuk pige, og det er jo nu alt, hvad der behøves."

Han kastede servietten fra sig og rejste sig.

Mrs. O'Brion gik hen til sin mand, saa med sine varme, underfundige øjne op i hans, truede med vifften og sagde: „Vrede Bjørn!"

Han bøjede et øjeblik ansigtet ned imod hendes haar; saa hængte hun sig ved hans arm, og de gik, fulgt af døtrene og svigersønnen, ind i salen, som nu oplystes af lys med glasskærme i høje armstager.

„Naa, Moltke, du gaar naturligvis til ballet?“ Mrs. O'Brion satte sorgløst gyngestolen i bevægelse med sin smalle barnefod og saa op paa svigersønnen.

„Det gør jeg, Mama, og jeg tager min kone med mig.“

„Naturligvis!“ sagde O'Brion, „hun maa skynde sig at gøre Miss Hannahs bekendtskab; for den brune mamsel skal jo nok gøre honnør ved festen.“

Mrs. O'Brion listede sin haand hen over mandens: „Vist' ej, hun viser sig aldrig.“

„Men kan I da ikke mærke, at nu er han ved at bryde de sidste skranker ned? At I dog ikke alle kan se det usømmelige i det! Det vanvittige!

Her er disse mennesker indførte til arbejde og skabte til arbejde, man sørger for dem i et og alt, og de kender ikke bekymringer; saa faar han for det første mähriske præster til at belære dem om deres menneskeværd, deres sjæl og deres . . . ja Gud maa vide hvad!

Han lader dem forstaa, at vi ejere misbruger dem, naar han ikke passer paa, derfor skal de se os paa fingrene og melde til ham, naar de har noget at beklage sig over.

Nu skal de ogsaa læres til at mene, at vi skal spise paa tallerken sammen med dem, for ellers . . .“

„Ja, O'Brion, vi giver dig virkelig ganske ret! Jeg finder ogsaa, at det er ganske upassende, at der skal komme farvede fruentimmer i guvernementshuset, og at den kære generalguvernørs aabenlyse gout i den retning er lidt — lidt malplacé. Men,“ Mrs. O'Brion slog sin vifte sammen og saa dybsindigt ned paa den,

„jeg tror, vil man modvirke disse personers indpas, skal man ikke holde sig borte ved dette første forsøg.“

„Hvad mener du med det, Dorina?“

O'Brion saa op, som kom der et projektil fra en uventet kant; ogsaa de unge saa spændt paa hendes nedslaaede øjne og tænksomme mund, Moltke med et lille ironisk smil.

„Jeg mener, bliver øens damer borte, saa vil de andre hurtigere overvinde deres gênance og føle sig hjemme; og herrerne . . . Gud bedre det!“ hun saa op paa Moltke og truede bebrejdende med viften, „de er jo nu en gang ikke anderledes end, at saa lader de sig ogsaa det gefalle. Hvis derimod . . .“

Madam Moltke havde rettet sig i stolen.

„Ja, jeg tror virkelig, at der har Mama ret! Det bliver ikke morsomt at gaa til dette bal — det gør det ikke — men jeg tror som Mama, at det er vores pligt at gøre det.“

Ellinóre håvde rejst sig og trak vejret hurtigt. Moltke saa op paa hende:

„Hvad siger la petite?“

Den unge pige trykkede den ene haand fast ind imod korsetfjerene: „Jeg tror ogsaa at, — at det er vores pligt.“

De kom alle til at le, O'Brion faldt i med en stærk, haard latter, der holdt brat op igen. Det var, som livet ikke rigtig havde lært ham at le.

„Naa i Guds navn, gør saa jeres pligt; mor har maaske ret. Moltke maa staa mig inde for jer.“

I spisestuen gik Tono og satte fade og tallerkener hen paa et sidebord, hvorfra Køkken-Jimmy bragte

dem videre. Hun satte sølvlaagene hen paa buffeten og hængte servietterne til tørring over stoleryggene, alt langsomt og mekanisk med fraværende øjne.

Da stuen var i orden, lod hun sig glide ned paa gulvet med albuerne støttede mod knæerne og hagen i hænderne. „Tono er jo en smuk pige, hvorfor skulde hun ikke komme til guvernørens bal; nu er det jo det eneste, der forlanges.“ Saadan havde master sagt, og han havde været vred, da han sagde det, saa det kunde ikke være spøg.

Hvor kunde generalen dog ogsaa byde de hvide folk saadan en skam! Hun ønskede, at Miss Ellinore ikke skulde gaa der; hun kunde ikke taale at tænke paa det.

„Tono er jo en køn pige, og mere behøves der nu ikke!“

Hun vidste godt, at sorte Jack og Køkken-Jimmy saa paa hende med skinnende øjne, og at Buddoe, Buddoe som næsten var lige som en massa, at han havde sagt, at hun var lys som nyt mahogni og smidig som en mongus; men det brød hun sig ikke om. Hun var vokset op som Miss Ellinores legesøster, og hun foragtede sine egne folk.

At tænke sig at komme i guvernørens hus, blive vartet op som en dame og danse med hvide herrer. Hun saa dem for sig, som hun havde set dem paa kongens fødselsdag, naar de gik til levéen, i røde og blaa uniformer med store fjerbuske i hjelmene og de trekantede hatte. Hun svajede overkroppen frem og tilbage, for hun hørte tonerne af militærorkestret, saadan som hun havde hørt det paa værftet, naar det spillede de danske hymner.

Basen havde sagt en gang, da han prædikede i negerbyen, og hun var løbet derned af nysgærrighed, at Gud havde givet mangen sort mand og kvinde en hvid sjæl. Hun sukkede. Havde han sagt, at den Gud kunde give et hvidt legeme, aah — da vilde hun gaa mange mile, gaa til hendes fødder blødte, gaa til hendes lemmer svulmede op for at finde ham; men det kunde han ikke, og sjælen — den kunde jo ingen se.

Det skønneste, det vidunderligste Tono vidste, det var at se Miss Ellinore ligge paa knæ i sit store grønmalede badekar med kalabassen i de hævede hænder og lade vandet risle ned over sit hvide ungpigelegeme. Hun saa paa armene, der var dækkede med gyldne dun, paa de smaa gruber i skuldrene, paa fødderne og de runde bryster, der var lyserøde som emaillen i en konkylje, og hun kunde komme i en saadan ekstase, at hun maatte knuge læberne imod sin egen blottede arm.

Og naar hun bagefter fik lov til at rede hendes haar, — hun syntes det var køligt og blødt som silkebomulden, der hang paa det store træ i gaarden — saa skælvede hun af andagt, medens hun snoede det til lokker over sine fingre.

Tono skjulte ansigtet i sine hænder; der var noget, der knugede hendes bryst sammen, som hun ikke forstod. Hun svingede overkroppen heftigere frem og tilbage. Hvorfor havde master sagt, at hun, Tono, kunde komme, hvor de hvide folk var? Vilde virkelig de store herrer danse med én som hende, naar nogen saa paa det? — Nej, nej, nej, det kunde sikkert ikke

en gang generalen faa dem til; og hvordan skulde hun bag efter kunne se Miss Elli i øjnene?

Nej — hun vilde gaa ned i landsbyen næste gang basen kom; hun vilde synge hymnen med, saa stærkt hun kunde, saa maatte vel Gud høre det. Hun vilde alligevel gærne prøve det med sjælen.

„Men, Tono, hvor bliver du dog af med kaffen?“

Miss Ellinore stod i døren ind til salen.

Tono udstødte et skrig og sprang op.

„Oh, Miss Elli, jeg blev saa svimmel — pludselig. Nu kommer jeg.“

Kl. 10 blev der meldt, at Moltkes vogn var forspændt. Gamle Nanna, som var den eneste, Mrs. O'Brion havde bragt med fra sit barndomshjem, og som havde passet begge hendes døtre fra de blev fødte, kom rokkende ind med Madam Moltkes hat og shawl.

„Se her, min Baby, se her.“

„Tak, Nanni.“

Mrs. Julie bandt den blaa bergèrehat under hagen og kastede silkeshawlet over skuldrene.

Den gamle saa paa hende og kyssede sig selv i det indvendige af haanden.

„Min Baby bliver smukkere for hver gang jeg ser hende. Mr. Moltke — Sir — De ved at plukke frugten i det rette øjeblik.“

Mrs. O'Brion lo med sin lidt frivole latter.

„Ja, saadan noget forstaar gamle Ditta sig paa.“

O'Brion bød sin datter armen; og efter at hun havde kysset sin moder og søster paa begge kinder og

klappet den brune mor-lille med sin vifte, førte han hende ned til vognen.

Medens hun satte sig til rette, slog Moltke kalechen ned.

„Aa, Moltke, gør dog ikke det," lød Mrs. O'Brions stemme med de rullende spansk r'er fra det øverste af trappen. „Tænk paa natteduggen! Den er netop saa farlig i maaneskin."

„Det kan ikke nytte, du prædiker for ham, Mama!" Mrs. Julie saa op imod sin moder, og maanen oplyste hendes smilende ansigt. „Han siger, det er kreolvrøvl."

„Naturligvis," sagde O'Brion, „hvad der er skik i Danmark, hvor de formodentlig hverken har sol eller dug, det skal ogsaa være skik her.

Imorgen kommer der nok en forordning om, at alle blanke skal køre uden kaleche, eller ogsaa skal der sættes kaleche paa negerkærrerne."

„Synes du egentlig, det er saa dumt, Svigerfader, at vænne sig til den sol og den dug og det maaneskin, der findes i det land, man skal leve i."

„Saa, saa, saa!" lød det spøgefuldt beroligende oppe fra trappen.

Moltke lo.

„Tak for idag!" sagde han og hilste med pidsken.

„Tak selv!" sagde O'Brion, og føjede til, efter at vognen havde sat sig i bevægelse: „Nu skal vi se, hvordan det gaar, naar I faar det paa jeres façon."

Moltke lod hesten gaa i skridtgang over gaardspladsens bløde grønsvær, og da den naaede hen, hvor vejen begyndte at føre nedad, standsede han den med en svag fløjten.

„Har vi glemt noget?“ spurgte Julie og saa op paa ham.

Han svarede ikke, og hun vidste, at naar hans øjne havde det udtryk, var han dybt i sine egne tanker og huskede ikke, at hun var til.

„Her er smukt!“ sagde han og saa ud for sig.

Neden for højen, hvor de holdt, snoede landevejen sig som et hvidt sølvbaand, hvor skyggen fra træerne dannede sorte ornamenter; her og der ragede en ensom palme op, og de lange, brede grene tegnede sig imod himlen som store bundter af vajende strudsfjer. Ude i havet, nogle hundrede fod fra land, hvor bølgerne brødes mod skjulte klipper, rejste skummet sig fosforlysende, skinnende i det blaahvide maaneskær som kaskader af diamantstøv og med en tungsindig, durende, ensformig sang.

Madam Moltke trak shawlet tættere om sig og undertrykte en gaben.

„Du kan ikke tænke dig,“ sagde hendes mand, og hans blik var langt ude i maanelyset, „den forventningens andagt, hvormed en nordbo med lidt fantasi rejser ned imod „de varme lande“. Er han saa endelig naaet derned, er hans første følelse en inderlig skuffelse; han synes landskabet er saa bart, uden dybde, uden stemning. Men saa en aften som denne, hvor maanen hyller alt i sit sølvlys, saa ser man sin drømmefantasi for sig, mere fantastisk skøn end selve fantasien, og saa forstaar man, at elskeren i den spanske ballade kalder sin elskede for „landsbyens rankeste palme“.“

„Jeg synes, at det er en underlig ting at kalde hende.“

Julie vippede utaalmodigt med foden og kunde ikke se, at der var noget mærkeligt ved dette, som hun havde kendt fra hun var barn. Hun havde glædet sig til at spørge, naar de blev ene, om Moltke havde truffet generalen, og hvad han havde sagt, om han havde sendt hilsen til hende, — det gjorde han undertiden, — og om han havde nævnet ballet; men nu turde hun ikke; saa vilde hendes mand se paa hende med disse undrende øjne, som hun ikke taalte.

Endelig satte han hesten i bevægelse og kørte den i stramme tøjler ned ad den stejle vej; først ved omdrejningen til landevejen fik den lov til at strække ud.

Julie borede sig ind i vognens hjørne, medens Moltke sad rank og kørte; hendes øjne var fæstede imod hans blonde haar, der krusede sig tæt ind imod nakken og endte i en spids ned imod den kraftige, solbrændte hals. Hun elskede det haar og den nakke, saa det gjorde ondt, og ryggens stærke linje; men hun sad og følte sig fattig og lukket ude, for alle hans tanker var borte fra hende, og hun kunde ikke fange dem og vende dem ind imod sig. Hun, der næsten fra hun var barn havde følt, at hun havde magt over mænd, hun, der altid havde syntes, at hun var snildere, mere klartseende end sine jævnaldrende, hun sad nu og vidste, at der var noget, hun slet ikke forstod, ikke magtede, ikke evnede at fatte. Det var noget, der var unyttigt, noget, hun hos alle andre vilde have set paa med overlegenhed, men noget, hun maatte trænge ind i, tilegne sig, for helt at eje denne blonde fremmede, som hun elskede, elskede med alt sit hede blandede blod.

Da de kørte ind paa Marys Hope, kom driveren*) med huen i haanden hen til vognen.

„Jeg er glad over, at Master kommer hjem, her har været slagsmaal, Sir.“

„Hvor er forvalteren?“

„Han er paa sygestuen, Sir. To af gangen, Harry og Daniel, er lagt ind med hug i hovedet. Det var røde Bil, der begyndte, og de pralede af, at de havde spredt ilden paa Mount Bessant i stedet for at slukke, og de truede med, at konkyljerne skulde snart lyde paa Marys Hope.“

„Tag hesten, Martin.“ Moltke hjalp sin kone ned. „Gaa du op, Julie, jeg maa over paa sygehuset.“

„Lad det vente, Frantz! Lad det vente til imorgen; hvad kan du gøre?“

„Jeg kommer snart igen.“

Da Moltke en halv timestid efter passerede salen for at gaa ind i soveværelset, blev han forbavset over at se sin kones skikkelse ude paa galleriet; hun stod i et løst negligé med begge albuer hvilende paa rækværket.

„Men Julie, staar du her?“

„Ja,“ sagde hun og blev staaende, som om landskabet fængslede hende, „her er saa smukt!“

Hun vendte sig om imod ham.

„Synes du ikke?“

„Jo,“ sagde han aandsfraværende, der var en dyb rynke imellem hans øjne.

„Var saarene farlige?“ spurgte hun og sukkede; hun følte, at igennem dette ligegyldige maatte hun for at naa ind til ham.

*) Opsynsmanden over gangen.

„Nej, ikke livsfarlige, men folkene har været opsætsige og truet med rørbrand. Den slags ting troede jeg, vi skulde være forskaanet for her.“

Julie lo.

„Paa grund af din „menneskekærlige“ behandling! Aah, hvor du kender dem lidt!“

„Formodentlig har forvalteren paa en eller anden maade tirret dem.“

„Ja formodentlig!“ Hun saa næsten ondt paa ham. „Du maa lade ham bede om forladelse, saa hjælper det nok.“

Moltke saa flygtigt, undrende paa hende og vendte sig for at gaa ind.

„Frantz!“

Der var noget i hendes stemmes klang, som fik ham til at vende sig.

„Frantz — aah, hvad kommer det os ved, alt det . . . alt det, som guvernøren har faaet i gang? Du tænker mere og mere paa det. Du siger aldrig mere til mig, at jeg er smuk, at saa hede kys har ingen danske kvinder, . . . og jeg elsker at høre dig sige det, hører du!“

Hun spændte sine stærke hænder om hans hals, som vilde hun kvæle ham.

Moltke saa ind i de mørke, lidenskabelige øjne, der var blanke af taarer.

„Men Julie, jeg kan jo ikke blive ved kun at være Romeo,“ han havde lagt sine arme om hende og holdt hende fast ind til sig; „synes du det?“

Hun lukkede øjnene og rakte sit ansigt op imod hans. Det lyste hvidt imod det sorte haar. Da han

bøjede sig ned over hende, aandede hun et „ja“ ind i hans mund.

Og atter havde hun den følelse, at et tonehav, et hav af jubel, lukkede sig sammen om dem, og at de alene i hele verden havde fundet den slags lykke, der var værd at eje.

En faeton med en mager, forpjusket hest, der saa ud, som var den lige fanget ind fra „buskene“, kørte op gennem centerlinjens brede, nyplantede kaal-palmeallé. Vejen førte bestandig opad, og hesten gik fod for fod med ludende hoved og stive forben.

Den mand, der sad i vognen og holdt linerne mellem sine store, arbejdsgrove hænder, saa ud, som var ogsaa han træt, og et par gange faldt hans øjenlaag til.

Det var den mähriske præst Bonhof fra brødremenighedens station i Friedensthal.

Hele formiddagen havde han arbejdet i brødrenes smedie, og senere, medens plantagenegrene holdt middagshvile, var han redet rundt for at tale med slaver, der hørte til menigheden, tilse syge og formane de urolige.

Paa Mount Bessant havde det vist sig, at den mand, der var mistænkt for ildspaasættelsen, var en døbt mand, som længe havde hørt til det mähriske samfund, og præsten havde fundet ham trodsig og forhærdet; han havde haft følelsen af, at negrene var under en paavirkning, der var kraftigere end hans, og at han talte til én, der ikke vilde høre.

I det hele taget var der for øjeblikket en bølgende, urolig bevægelse i sindene, saa de sorte brødre undertiden var forunderlig modtagelige baade for kundskaber og evangeliets forkyndelse; men til andre tider, som nu idag paa Mount Bessant, var det, som de forsøgte at skjule sig og forhærde sig imod gode ord og herrens formaninger, og Bonhof havde haft en knugende følelse af egen uformuenhed.

Der hvor vejen havde naaet sit højeste punkt, inden den skraaede nedad mod Christianssted, standsede han sin hest, trak den ved hovedtøjet hen under et mangotræ og slog tømmen rundt om stammen; selv gik han til fods langsomt og med ludende hoved op ad den smalle vej, der i brat stigning førte op ad højen, paa hvis top, med et vidt udsyn til begge øens yderpunkter i øst og vest, generalguvernøren havde ladet bygge en standsmæssig landbolig, som han foretrak for palæet i Christianssted, der ellers havde været bolig for øens guvernører.

Da Bonhof var naaet et stykke op, kom der en dobbeltvogn, trukken af et par velnærede brune heste og med behandsket kusk, ned imod ham. I vognen sad en gulbleg, bebrillet, yngre mand, som besvarede hans hilsen ved et øjeblik at lade to fingre berøre hatteskyggen. Det var den danske præst. Bonhof, der var traadt til side for at give plads paa den smalle vej, blev et øjeblik staaende og saa efter køretøjet — solen skinnede i den blanke bagsmæk — saa tørrede han panden og skred langsomt videre.

Foran huset gik en skildvagt frem og tilbage, han gjorde honnør, da præsten passerede; og inde i den store, halvaabne vestibule stod en smuk, kraftig ne-

ger i lyseblaa livréfrakke og gule knæbenklæder; han hilste med en lidt nedladende venlighed paa den forpustede, sveddryppende præst.

„Eh — eh, Bas, har hesten faaet føl undervejs?“

„Nej, men det er den gamle, jeg har for; hoppen har været ude hele formiddagen.

Er hans excellence tilstede?“

„Generalen? Vel, Sir,“ — med et bredt, fortroligt grin —, „han var ikke hjemme for den danske reverend, men . . .“

„Generalen har tilsagt mig. Sig til ham, at jeg fik først hans bud, da jeg kom hjem ved tretiden; jeg kunde ikke være her før.“

„Ja vel, Sir, jeg skal melde Dem til Mr. Gottloff.“

Et øjeblik efter kom en ældre, kulørt mand i en slags fantasiuniform ud og bad Mr. Bonhof træde ind i hallen; generalen vilde straks være der.

Den følelse, som kommer over rejsende karavanfolk, naar de efter solbrand, tørst og fornemmelsen af, at hjærnen er tørret ud, naar ind i en oase, ind hvor der er grønt af græs og saftige planter, ind i skyggen hvor en kilde risler, den greb præsten Bonhof, da han kom ind i den store, kølige sal, hvor lyset var dæmpet af halvlukkede jalousier, hvor store mahognigyngestole indbød til hvile, og forgyldte spejle lyste festligt imod de røde vægge. Han skammede sig over denne følelse af velbehag og bad Gud tilgive sig, og han tvang sine tanker ind paa formiddagens nederlag.

Dels af træthed og dels for at holde de ydre ind-

tryk ude, skjulte han ansigtet i sine hænder og mærkede ikke, at nogen kom ind i værelset, før en haand lagde sig paa hans skulder og en stemme sagde:

„Naa, min kære Bas!“

Han løftede hurtigt hovedet; foran ham stod generalen og saa paa ham med et smil, hvori der var lidt nysgærrighed, velvilje og en verdensmands overbærenhed.

„De er træt og varm; kom ind og faa en kold drik.“

Generalen gik hurtigt ind i den tilstødende spisesal, og præsten fulgte efter.

Her stod middagsbordet dækket med en næsten prangende ødslen af sølvskaale, vinkølere, kander og mangefarvede glas. Væggene paa salens langsider var dækkede af glasskabe med sjældent porcellæn, gamle fajancer og krystalgenstande, og ligefor stod en buffet, der lignede et alter, med glas og karafler i alle størrelser og former. Paa en hylde udenfor et aabentstaaende nordvindu var anbragt en række porøse lerkummer i antike former, der holdt vandet køligt.

Bonhof fik i disse omgivelser en pinlig følelse af ubehjælpsomhed. Da han tog om et af de slebne, høje glas, saa han hvor stor og knoglet hans haand var; og da guvernøren med et lille nik opmuntrede ham til at drikke, heldte han den kolde blanding saa hurtigt ned, at han kom til at hoste.

„Hvad siger De om den rom, Bonhof?“ spurgte guvernøren venligt.

Den er særdeles blød i smagen,“ svarede præsten — nu forretningsmæssig interesseret — og førte det tomme

glas op til næsen, „jeg skulde sige den er fra Annali — fra saadan noget som 30erne.“

„Godt gættet! Træet her er fra 35.“

Bonhof trak vejret dybt; han følte sig bedre tilpas.

„Ja, det er ikke helt tilfældigt, at Vorherre har henlagt romfabrikationen til St. Croix,“ sagde guvernøren let, idet de gik tilbage til salen, „og vi gør ret i at skønne paa hans betænksomhed.

Naa, sæt Dem,“ han pegede med en hurtig, kort bevægelse paa en stol, og hans ansigt blev fast og lukket.

„Jeg har faaet post fra Danmark idag; regeringen viser, som jeg havde forudsét, betænkeligheder ved mine sidste forslag.“

Han trak brynene vredt sammen: „De forlanger, at vi skal krybe som snegle. De tilstaar ikke ærligt, at de mangler mod til at indføre en reform paa trods af den stærkeres ret eller at de mangler penge til at erstatte planterne deres tab, som de har gjort paa de engelske besiddelser, men de giver deres betænkeligheder en moralsk basis og bygger den paa den sidste statistik over døbte og udøbte. Bonhof, det gaar for langsomt!“

„Vort arbejde kan ikke gaa hurtigere end Gud vil det, Deres Excellence.“

Guvernøren rejste sig og gik en gang frem og tilbage over gulvet.

„I mangler storhed i jeres syn,“ sagde han og standsede foran præsten.

„I overvurderer betydningen af den enkelte og hemmer derved sagen. I vil det samme som jeg. I

vil skabe mennesker af slaver, men I vil gøre dem til mennesker først og bagefter give dem rettighederne; jeg vil give dem rettighederne og derved gøre dem til mennesker.

Fra jeg var dreng og havde min garde af farvede drenge, har det staaet for mig som det rette; og hver dag bestyrkes jeg i denne min overbevisning.

Vis en neger tillid og han skuffer dig ikke, behandl ham som et dyr og han er dyr.

Bonhof — forstaar du ikke kongetanken i dette at frigøre en race?"

Præsten havde ogsaa rejst sig.

„Jeg forstaar gudstanken i at frigøre sjæle og lære dem vejen til hans naade."

„Døb dem, optag dem i menigheden, og alt det andet vil komme."

„Deres Excellence, den mand, der havde sat ild i rørene paa Mount Bessant og faaet de andre fra at slukke, det var én af vore.

Vi har mægtige fjender her, der angriber vor gærning, hver gang de ser et saarbart sted; vi maa fare varsomt frem og holde menighedens sti ren."

Han foldede de store, arbejdsstive hænder og saa frem for sig: „Det eneste, vi kan gøre, er at bede Gud give os kraft, give os den tændende glød."

Guvernøren saa paa den ludende skikkelse og de trætte øjne og trak utaalmodigt paa skuldrene; han gik et par skridt bort, men vendte sig hurtigt.

„Saa maa vi tage fat paa skolerne; vi maa regulere undervisningen. Der har I vel ingen betænkeligheder?"

„Nej, Deres Excellence, alle er værdige til at

modtage kundskaber, men kun de søgende kan modtage sakramenterne.“

„Jeg har tænkt, Bonhof, at det maaske vilde fortne sagen, om I havde mere tid til jeres raadighed, jeg mener, om plantagearbejdet og smedien ikke optog jer saa meget.“

„Men vi skal leve, Deres Excellence.“

„I gør et stort arbejde til kulturens fremme.“

„Til Guds riges fremme.“

„Eh bien — saa siger vi det. Jeg har tænkt at bevilge jer et aarligt tilskud af kolonialkassen — saa klækkeligt, at I for fremtiden staar nogenlunde uafhængigt.“

Inden præsten fik tid til at svare, rakte guvernøren sin hvide, velplejede haand hen imod ham og sagde med sit venlige, lidt ligegyldige verdensmandssmil: „Tænk nu paa, hvad jeg har sagt, min gode Bas, og glem ikke maalet.“

Den mähriske broder, der havde faaet en svag rødme over de magre kinder, svarede med et alvorligt blik:

„Vi skal aldrig glemme, hvad Deres Excellence gør for os og den store sag.“

Til generalguvernørens taffel var tilsagt oberstløjtnanten fra Christianssted, der havde titel som regeringsraad, assessoren i den kgl. vest. landsoverret, en kammerjunker, en brandmajor, politimesteren, nogle officerer og, som altid, den fungerende adjudant, der bestemte pladserne ved bordet og i det hele

taget var ordensmarskal. Med undtagelse af denne sidste, der var søofficer og kun midlertidig i Vestindien og som altid behandledes af guvernøren med en vis venskabelig fortrolighed, var der ikke én af disse herrer, som ikke atter og atter havde maattet finde sig i generalguvernørens personlige indgriben i anliggender, hvor de alene mente at have myndighed, ikke én, uden at han ofte havde maattet knytte haanden i lommen, fordi han ikke turde gøre det aabenlyst, men samtidig ikke én, som ikke holdt nøje regnskab med guvernørens middagsindbydelser og som vilde føle sig ængstelig og forurettet, hvis han mente at være forbigaaet.

Mange var kørt op ad den stejle vej til Bülowsminde med bittert nag i sindet og megen hengemt forurettelse, som saa forunderlig trives i varmen og paa smaa, isolerede steder; men meget faa var kørt ned, medens maanen stod højt paa himlen eller i mørke nætter lyst af guvernørens fakkelbærere, uden at have en følelse af, at de havde oplevet noget, havde været løftet over det dagligdags, været lidt ude af embedsmands-balancen.

Der var bleven kastet boldt med ord og udtalelser, man ellers handlede varsomt med, der var bleven fortalt lette historier, medens den røde Champagne musserede; og selv det, der i sin tid havde foraarsaget naget og krænkelsen, var bleven berørt med en spøgefuld grace, der berøvede det sin brod.

Mod maaltidets slutning hævede guvernøren sit glas:

„Mine herrer, som De ved, har jeg indbudt til fest paa Bülowsminde. Jeg har — det mener jeg er en-

hver værts ret — indbudt de mennesker, jeg ønsker at se hos mig. Imellem dem er der en del mænd, som har en mørkere ansigtshud end vi, men som har udført det arbejde, jeg har betroet dem — arbejde der tidligere er gjort af hvide — til min fulde tilfredshed.

Jeg har ogsaa indbudt deres hustruer. Jeg ønsker, at mine bestillingsmænd skal have præsentable koner.

Jeg ved ikke, om disse damer allerede har den tournure, som vi er vant til at se hos vore yndefulde baldamer; men min faste tro er, at intet bringer mere vækst i menneskers evner end det, at man stiller fordringer til dem. Jeg ved, at I som gentlemen vil staa mig bi i dette. Hils jere koner og døtre og sig, at af dem udbeder jeg mig elskværdighed mod de brune ladies, som en personlig gunst, der bevises mig.

Adjudant," dette blev sagt uden overgang og med et smil, der kun antydedes i øjnene, „du skal aabne ballet med den tykke Gracia."

Alle havde siddet stive med ubevægelige ansigter og lyttet anspændt til guvernørens ord. Dette bal havde længe været det brændende emne, og man havde bedyret hinanden, at det skulde han ikke tvinge én med til; man kunde da blive syg, og der var grænser. Man havde set paa dette arrangement som en underfundig fjendtlighed, noget der lurede i mørke; og nu sad han her i skinnet fra de mange kandelabre og appellerede til deres hjælp og bad om deres damers velvilje som en personlig tjeneste og endte med selv at spille boldt med det hele.

Man maatte le ved tanken om den elegante adjudant med armen om tykke Gracia, én af alle kendt,

uhyre fed negerkone, der sad paa værftet og solgte honningbrød og ingefærkager, og man begyndte at drille hinanden med forskællige kvindelige væsner, som det var særlig drastisk at tænke sig som baldamer.

„Glæd Dem nu ikke for meget, mine herrer! Udvalget bliver ikke saa rigt, som De maaske haaber. Jeg har kun indbudt frikulørte af 1ste klasse, med andre ord: den brune adel.

Skaal, Oberstløjtnant, — vi lader Evropa om den blaa!“

Da herrerne var kørt bort, gik guvernøren ind i det store, firkantede soveværelse, rummeligt som en balsal, der laa bag ved hallen, og Gottloff hjalp ham af uniformen og i en bekvem flonels natdragt.

„Vi skal nok faa dem rundt, Gamle,“ sagde han og nikkede til Gottloff, der under taflet havde sørget for vinene.

„Ja, rundt kommer de, Sir General; men de vrider sig ved det.“

„Se, se, det har du opdaget.“

„Endnu ved suppen og den kolde punch holder dem gentlemen sig stive. Men bourgognen, Sir General, den mildner. Champagnen gør tungerne linde, ordene falder ligesom mere blødt-agtig; og er vi først naaet til den gamle mamsi,*) saa er dem gentlemen fromme som muler, Sir, dem vifter med halen.“

„Du er en stor menneskekender, Gottloff! Hvad tror du nu, kommer de til mit bal?“

*) Forkortelse af malvasir.

„Dem kommer, Sir! Dem kommer! Ingen tvivl om det, men“ . . . han kløede sig i nakken.

„Men?“

„Men dem andre kommer ikke, Sir.“

„Hvem? De frikulørte?“

„Uh-uhm; Uh-uhm, Sir General! Dem tror ikke paa det.“

„Hvad mener du med det? Tror de ikke paa, at jeg har indbudt dem?“

„Jo, Sir General, jo, men . . . dem tror ikke paa det, Sir.“

„Gamle vrøvl! Hvad er det nu du mener?“

„Vel, Sir, jeg ved det jeg ved, og dem folk kender deres plads.“

Der lød en lille, kort banken.

„Du kan gaa nu.“

„Vel, Sir General! Jeg ønsker Dem en behagelig nat, Sir.“

Laagen til det store mahogniskab, der stod i værelsets ene Hjørne og dækkede over en vindeltrappe, som førte ned til underste stokværk og derfra havde udgang til et stykke buskbevokset jord bagved huset,*) aabnede sig paa klem, og en række hvide tænder lyste i mørket:

„Maa Hannah nu komme, Sir?“

Det klirrede af armringe og ørenlokker, da den hvidklædte skikkelse barfodet listede sig hen over gulvet.

*) Trappen og skabet, der skjulte den, fandtes, indtil Bülowsminde for et halvt aars tid siden brændte.

Det var en mørk aften efter en regnvejrsdag. Luften var tung og fugtig, himlen havde ingen stjerner, alle skarpe konturer var udslettede; højene, træerne og de spredte plantagebygninger tegnede sig som ubestemmelige bløde dyner, der næsten gik i et med den skytunge himmel.

Ad alle øens veje arbejdede vogne sig frem, dobbeltsædede, lette amerikanske med smukke forspand og kusk i livré, faetons, gammeldags kalechevogne og store, tunge glaskareter og en enkelt kærre med en primitiv voksdugsoverdækning. Alle stilede de som dragne af en magnet op imod Bülowsmindehøjen, fra hvis top guvernørens bolig lyste ud i den mørke aften som et underfuldt, straalende insekt.

Man havde hele dagen fulgt regnen med spænding. Vilde den høre op til aften? Hvis ikke, skulde man saa bruge den som paaskud til at blive hjemme? Alle drøftelser og overvejelser begyndte forfra igen, men inderst inde vidste alle i byens store huse og i plantagebygningerne, at naar skudet ved 8-tiden lød fra Christiansstedfort, vilde de træde polonæsen paa generalguvernørens bal.

Der var uro i luften, der var vrede og uvilje, der var spænding, der var tørst efter oplevelser, der var angst for at blive glemt, og der var først og sidst en ubetvingelig lyst til at overvære det nye, det skandaløse, det som ethvert menneske med agtelse for sig selv maatte harmes over, det som denne egenraadige, forvovne vært aldrig vilde kunne slippe godt fra.

Vognene, der mødtes fra Frederikssted fra Østenden, fra Basinet, fra Nordsiden, rullede sig som et langt, sort baand op ad den smalle Bülowsminde-vej

og standsede foran portalen. Damerne samlede forsigtigt de mange tyls og mollsskørter om sig og lod sig løfte over de vaade vognhjul.

Gennem to rækker livréklædte tjenere gik man over en rød løber ind i den store flagsmykkede forhal. Hurtigt saa man sig om, parat til at udføre den taktik, man havde foresat sig at følge. Nogle havde lovet sig selv ganske at overse de farvede damer, behandle dem som luft, ubehagelig uundgaaelig luft; andre havde tænkt sig at optræde koldt, men høfligtkorrekt, og en del danske var ivrige efter at vise deres menneskekærlige tænkemaade ved en beskyttende venlighed.

Og nu . . . havde det hele været en daarlig spøg, en prøve man skulde sættes paa? Man saa sig om til alle sider, men fandt kun kendte ansigter.

Damerne følte en underlig lammende skuffelse, der veksledes hurtige spørgende øjekast og smaa betydningsfulde gestus.

Saa hviskedes der; ingen vidste hvorfra det var kommet, at damerne — de farvede — *havde* været indbudte, men var udeblevne; altsaa det var generalen, der var bleven narret, ikke selskabet.

De lange hængekrøller rulledes op over fingrene, de havde lidt af den fugtige luft; man ordnede kjolens mange folder og eftersaa skoenes korsbaand og traadte endelig ind i salen med en lille hoverende følelse af tryghed. Endnu holdt man altsaa stillingen.

Under en af de store lysekroner stod generalguvernøren. Han stod omgivet af sine officerer og uniformstraalende embedsmænd.

Mange af dem var højere af vækst end han, flere

var ældre, og nogle af officererne førte sig med mere militær stramhed; men saaledes som han stod her, med den venstre haand let hvilende paa kaardehæftet, med det stærke lys ned over det smuktskaarne, tillukkede ansigt, hvor smilet som oftest kun viste sig i øjnene og ved en svag nedadbøjning af mundvigene, med den nonchalante ynde i holdning og bevægelser som kun muliggøres ved fuldt herredømme over et stærkt og harmonisk legeme, saa var han ikke blot ifølge sin stilling, men ifølge sin personligheds ydre overlegenhed, den naturlige hersker i dette lille samfund.

Det store militærorkester spillede op, og adjudanten gik rundt i salen og raabte med en lidt skurrende stemme, som stod han paa broen af et krigsskib og kommanderede: „Vil de herrer tage damer! Polonæsen begynder! — Værs'god, vil de herrer tage damer! Der sidder damer derhenne, som endnu ikke er engagerede! Værs'god, vil de herrer“ . . . han kom paa sin ronde ud i det overskyggede galleri, der fulgte salens længde; her stod en klynge unge mænd — tæt sammen stod de, som dyr, der venter et uvejr. De var kommen før nogen andre og var straks søgt herud. Deres mørke hoveder sad saa tvungent i de hvide kalvekrøs, at ansigterne syntes ganske uden udtryk. „Vil De herrer tage damer, værs'god, polonæsen begynder!“

De trykkede sig tættere sammen og saa bort, kun en eneste traadte frem og sagde med et skævt buk: „Jeg vil danse, Sir, naar De giver mig en dame at danse med. Jeg har været i Evropa, Sir“ — der kom

en undertrykt fnisen fra de andre, og én hviskede „som tjener".

„Jeg har været i Evropa, Sir, som sekretær for en stor herre, og jeg kan danse, saa godt som nogen gentleman."

„Det er godt." Adjudanten saa sig et øjeblik raadvild om, gjorde saa et tegn, at den anden skulde følge med, og de skraaede over gulvet fulgt af en gnikkende latter og mange nysgærrige blikke.

Adjudanten standsede foran en lille, ung embedsmands frue, der saa op med bange dueøjne.

„Fru Sidenius, maa jeg forestille en herre for Dem! Mr. Carten, den ny postfuldmægtig."

„Kgl. postfuldmægtig, Madame," den unge mand gjorde igen sit skæve buk, „kgl. konstitueret postfuldmægtig."

Hun rødmede helt ned paa halsen og saa bønligt paa adjudanten.

„Jeg udbeder mig næste dans," sagde han med en dyb bøjning og føjede drillende til sotto voce: „Vous voilà bien!"

Hun rejste sig med et halvt smil og blev næsten i løb ført ind i den store rundkreds, som nu dannedes af hele selskabet.

Ellinore havde i de sidste dage gaaet som i tykningen af en mørk skov, i hvis udkant hun ventede at finde en lysning. Hun syntes hele livet vilde blive en vandring i mørke, hvis hun ikke naaede der ud, hvor lyset var, ud hvor solen kunde komme til, ud hvor himlen var høj.

Og nu — nu var hun her, her hvor musikken

spillede, og de mange lys skinnede ned over pyntede damer og uniformerede herrer. Hendes hjærte havde banket, da hun traadte ind, saa hun syntes andre maatte kunne høre det, og hun havde ikke vovet at hæve sine øjne fra gulvet; *han* havde jo sagt, at han vilde komme, han, den fremmede mand, der holdt hendes hjærte mellem sine hænder; han, der var kommen ind i hendes liv som en luftspejling, der aabenbarede hende egne saa uanet skønne, at hun greb for sig og svimlede. Han havde lovet at komme, og hun havde troet paa det, som man tror paa sin skæbne; og nu . . . hvor hun saa hen, var det kun gammelkendte ansigter. Skønt det var hendes første store bal paa St. Croix, forekom det hele hende saa ligegyldigt, saa meningsløst.

Hun var ført ind i kredsen af Moltke og rakte skiftevis, mekanisk haanden til de mødende herrer. Denne store kæde, som ethvert bal efter hævdvunden skik aabnedes med, gav kavalererne lejlighed til at hilse paa alle damerne; og mange satte en ære i at sige en lille fint turneret compliment eller gøre en spøgefuld bemærkning til hver af de mødende.

Ellinore følte de varme hænder, der tog om hendes, og de mange mandsøjne, der saa paa hende, som et fysisk ubehag. Det begyndte at prikke i hendes ansigtshud som af kolde knappenaale, og der kom en graa taage for hendes øjne.

„Ellinore, hvad er der i vejen?“ En haand tog fast om hendes. „Du er syg, er du ikke?“

„Jo,“ svarede hun ganske svagt og rakte ogsaa sin anden haand frem som for at finde støtte.

„Kom med mig, Elli, jeg skal følge dig ud paa galleriet, saa gaar det nok over.“

Ellinores forventninger, hendes angstfyldte længsel havde været som en spænding af alle nerver, og saa var skuffelsen kommen som en pludselig slappelse, der gjorde hende træt og utilpas; men da hun nu sad ved et aabent vindu i det med tremmevægge lukkede galleri, medens hendes barndomsven Tom Murrey stod bøjet over hende med et bekymret blik i sine brune hundeøjne og sagte viftede kølighed ned over hendes ansigt og hals, krøb en følelse af tryghed langsomt ind over hende; hun syntes for første gang i mange dage, at hun levede paa det sted, hvor hun var, og at hun havde fast, hjemmekendt grund under fødderne. Hun smilede med lukkede øjne og rakte sin ene lille blege haand i vejret: „Tak, Tom!“

Det varede et lille øjeblik, saa blev der varsomt taget om den, og hun følte et par læber, og noget der kradsede imod hendes fingerspidser.

Hun maatte le ganske sagte, skønt hun ikke aabnede øjnene. Tænk at Tom kunde finde paa *det!* Tom, som hun saadan havde kendt altid! Og at han virkelig havde moustache! Og hun var en voksen dame, som blev syg paa sit første bal og sad her og blev viftet, og han tog det ganske alvorligt.

Hun maatte aabne øjnene for at se ham; men da hun gjorde det, kom uroen, angsten, skuffelsen igen over hende.

„Tom,“ sagde hun og saa op som én, der beder om hjælp, „der er saa meget, der er saa underligt.“

„Synes du, Elli! For mig er det altsammen saa ganske ligetil.“

„Ja for dig!“ Hun lukkede igen øjnene, og hun syntes, at hun stod paa dækket af „L'Isle de France“ ; helt henne i forstavnen stod hun, og de kulørte papirslamper spejlede sig i vandet og lignede sære, mangefarvede blomster, og hornorkestret, der hele aftnen havde spillet til dans, tav, og der spilledes paa en viola da Gamba en lille vemodig, ensformig folkevisemelodi: og ved siden af hende stod han, der havde som en duft af alle verdens lande i sine klæder, der talte til hende i et sprog, som hun forstod, fordi det var hendes moders, men som hun syntes, hun hørte for første gang, der saa paa hende, saa hun blev en anden, en større, en skønnere Ellinore, og han bøjede sig over hende, medens hans stærke øjne drak af hendes, og hviskede, saa alt i hende skælvede: Min lille, hvide Lotusblomst.

Musikken i dansesalen standsede og afløstes af en summen af mange stemmer. Da Ellinore aabnede øjnene, stod der en ung mand foran hende og Tom, der knugede fingrene i hinanden saa det knækkede i ledene og fortrak ansigtet krampagtigt. Hun kendte ham straks, skønt hun ikke havde set ham, siden hun var barn; det var „røde Bob“. Hans fader, der var Irlænder, havde været forvalter hos gamle Mac Donnall. Hun saa undrende, spørgende op paa ham.

„Hvad gaar der af dig?“ spurgte Murrey paa sit slæbende kreolengelsk, da den anden forgæves hev efter vejret og vendte det hvide ud af øjnene, uden at kunne faa ordene frem. „Har du faaet hundegalskab eller hvad?“

„Jeg vil — jeg vil klage! Jeg vil sige det til gene-

ralen. Han har ikke ment os til at komme her for at blive trampede paa; han har . . . han har“ — —

„Du skulde gaa ind og tage en kølende drik, Mr. Postfuldmægtig. Jeg tror ikke, dine synspunkter interesserer Miss Ellinore.“

„Hvorfor gik hun ud af kæden, lige før hun naaede mig? At alle de andre holdt op at smile, naar de kom til mig og blev stive i ansigterne, at de søgte at undgaa at røre ved mine hænder, skønt mine handsker er bløde og hvide som klid, — det brød jeg mig ikke om; men Miss Elli, hende har jeg leget med, da hun var lille som et gedekid . . . jeg har en glaskugle, som hun har givet mig, og nu er jeg kgl. konstitueret postfuldmægtig, og hans Excellence generalguvernøren har indbudt mig, og jeg siger . . . jeg siger“ . . .

„Jeg blev syg, derfor tog Tom Murrey mig bort. Jeg kunde da umuligt vide, at du var *her,* Bob! Gaa nu din vej, alle folk ser paa os.“

„Hvad er her paa færde?“ Moltke stod høj og rank i aabningen ind til salen og saa fra den ene til den anden.

„Her er det paa færde, Sir,“ den unge mand fo'r med haanden op i sit røde, kreppede haar og fortrak det gule, brunfregnede ansigt som én, der har smerter, „at jeg er fri og en hvid mands søn, og bliver haanet af mine egne, fordi jeg føler som en gentleman, og min faders folk ser ned paa mig, som var jeg en snog, fordi min moder var brune Bess. Men jeg har rejst og været paa steder, hvor de kun ved om „neger“, men ikke om „farvet“, og jeg har prøvet, hvordan det er at blive behandlet som folk, og Miss Elli gik bort, fordi hun ikke vilde give en

kulørt mand haanden, som har leget med hende, da hun var et kid, og jeg er kongelig konstitueret postfuldmægtig, og I skal alle komme til at fortryde det, og I skal ønske, at det aldrig var sket."

„Jeg tror ikke, at min svigerinde har nægtet at række Dem haanden i kvadrillen; har du, Ellinore?"

„Nej . . . Jeg . . . Det var" . . . hun saa bønligt paa svogren. Der havde samlet sig flere rækker nysgærrige rundt om gruppen.

„Bed hende danse med Dem en gang," sagde Moltke beroligende, „og De skal se, at hun gør det."

Blodet fo'r Tom Murrey op i panden.

„Miss O'Brion er i øjeblikket min dame, og hun skal ikke danse med saadan en ophidset abekat. Mr. Moltke er en fremmed her, og det er noget, han ikke forstaar sig paa."

„Jeg tror, De tager fejl, Tom Murrey; jeg er gæst her ligesom De og fuldmægtig Carten; men det er noget, De ikke synes at forstaa Dem paa."

„Jeg vil danse med røde Bob, naar Moltke vil have det, men saa vil jeg hjem, for . . . . . „For saa har jeg smittet — — ligesom én, der har lepra."

Den unge mand lo med tænderne bidt fast sammen og læberne strammede op over tandkødet. „Men jeg siger tak; ærbødigste tak siger jeg! Bob Carten tager ikke imod almisser, for han behøver det ikke. Han er frikulørt af første klasse, og han vil gaa hjem og spytte paa den glaskugle, som en lille hvid pige gav ham, som var . . . som var" . . .

„Nej Bob, gør det ikke! Jeg er bedrøvet over, at du er vred."

„Oh, Miss Elli, jeg vil rive mit hjærte ud, saa

jeg ingen hjærte har, det vil jeg, og saa . . . saa skal I alle komme til at fortryde det.“

Ellinore havde rejst sig, og Murrey lagde hurtigt hendes arm i sin og trak hende med sig ind i salen.

Tilskuerne trængte sig nærmere og nærmere sammen; postfuldmægtigen saa sig om med rullende øjne, og det trak i hans arme og hænder som paa en epileptiker. Moltke gik hen og lagde sin haand fast paa hans skulder og sagde højt: „Ikke sandt, Mr. Carten, nu skal vi to gaa og drikke et glas sammen! De er bleven varm af at danse.“

Den anden snappede efter vejret og søgte at faa hold paa sig selv. Da Moltke slap sit tag i ham, saa han sig uroligt om til alle sider og viftede sig med et rødt silkelommetørklæde.

„En kold drik efter dansen, Mr. Moltke,“ sagde han med en stemme, der slog over, idet de gik igennem dansesalen, „det vil være den rette ting, Sir! I Stettin — det er en en by i Tyskland, Sir, — der drikker de varm rom-suppe mellem dansene; men der er koldt, skal jeg sige Dem, Sir; og hvert land har sin skik.“

Senere paa aftnen behøvede adjudanten ikke mere at opfordre til at danse; kun nogle faa danske damer saa til, medens deres mænd spillede kort. Alle kreoler dansede.

Moltke stod ved et aabent vindu i det halvmørke galleri og nød sin cigar, medens han saa ind over den vuggende, glidende menneskestrøm.

Det var spansk dans, der dansedes; og selv om han havde set denne samling af mennesker for første

gang, kunde han have udpeget, hvem der var evropæere og hvem der var indfødte.*)

De danske trak fødderne ligegyldigt efter sig som i en meningsløst langsom vals, og damerne saa op imod deres kavalerer og lo og passiarede; kreolerne derimod, de dansede kun. Ældre fyldige damer, som aldrig gik ti skridt udenfor deres boliger, de vuggede sig let og graciøst paa smaa spænstige fødder, og deres herrer førte dem med anstandsfuld alvor.

Og de unge! Det var som de slettede sig ud; de talte ikke, tænkte ikke, gav sig bare rytmerne i vold, medens deres øjne saa frem, som lyttede de til toner i deres eget indre.

Han saa sin hustru danse forbi med adjudanten; han bøjede sig over hende og talte ivrigt; hun smilede hen for sig, men svarede ikke, bevægede kun hovedet svagt i takt; saa tav ogsaa han, og det var, som han lod sig rive med af hendes rytmiske hengivelse.

Og Ellinore! Hun var hvid og sørgmodig som en klosterviet ung novice. Men hun dansede med hele sjælen.

Han forstod, at for disse mennesker var dansen ikke et udtryk for livsglæde; det var snarere en andagt, en sansernes højsang til musikken; og han følte sig selv som en udenforstaaende tilskuer ved noget fremmedartet, som han kunde opfatte og beundre, men som ingen genklang fandt hos ham.

Ved det lange trefløjede supperbord førtes samtalen ualmindelig ivrigt. Damehoveder blev stukne

*) Med „indfødte“ som her eller „kreoler“ menes hvide.

sammen foran kavalererne; der blev gestikuleret og lét, men næsten al samtale var hviskende.

Enkelte danske, der var guvernørens venner eller gærne vilde tækkes ham, talte højt om ligegyldige ting og forsøgte at faa lidt letvindt munterhed i gang, men alt lammedes af denne uophørlige hvisken, der lød som hvislen af snoge.

Generalguvernøren sad midt for det brede tværbord, saa han kunde se ud over sine gæster.

Han havde regeringsraadens frue tilbords, en høj, knokkelstærk dame, der var bekendt for sin skarpe tunge, og som var en af de faa, der turde sige sin mening, ogsaa naar guvernøren hørte paa det.

Han var som altid den forekommende vært og søgte at faa alle omkringsiddende med i samtalen, men hans dame lagde mærke til, at han et par gange saa ud over forsamlingen med sammenknebne øjne og bankede mekanisk i bordet med sin knyttede venstre haand.

Hun hviskede til sin sidemand til venstre, medens guvernøren var optaget:

„Jeg kan næsten misunde de brune kvindfolk, at det skulde blive dem, der gav ham en næse. I mandfolk har aldrig kunnet.“

„Begynder *De* nu ogsaa at hviske?“ guvernøren fyldte egenhændigt sin dames glas. „De plejer da ellers at have mod til at tale højt.“

„Skal jeg sige, det jeg sagde?“

„Behøves ikke, jeg kan gætte mig til det.“

Hun lænede sig tilbage i stolen og lagde armene over kors.

„Ja, det maa nu være ærgerligt, naar Guvernøren

har besluttet sig til at indføre en saa gennemgribende reform“ . . .

„Reform?“

„Ja, jeg kalder det en reform. At saa de kulørte fruentimmer ved deres mangel paa lydighed faar det hele til at strande.“

„Naa . . . ja, det gør Dem naturligvis ondt for mig.“

Han saa paa hende med øjne, der kneb sig sammen, saa der kun var en smal stribe synlig, men hun begyndte at fortryde, at hun havde vovet sig ind paa dette emne.

„Er De for resten vis paa, at den er strandet — reformen, som De kalder det.“

„Ja-a,“ med et blik rundt i salen, „jeg synes det ser saadan ud.“

„Og De er skuffet over, at dette mit premier pas er mislykket, ikke sandt?“

„Jo — jeg synes, det er ærgerligt for Guvernøren at blive modvirket fra den kant. Det maa ligefrem være krænkende.“

„Sig mig, Fru Regeringsraadinde, har De nogensinde set, naar der var noget jeg vilde, at jeg lod andre menneskers vilje komme mig paa tværs?“

„Nej, jeg tror det sandt for dyden ikke; ikke før i aften.“

„Men aftnen er ikke forbi endnu.“

Generalguvernøren sad et øjeblik tavs og saa ud over bordene, over de hviskende grupper, der stak hovederne sammen og skævede op til ham, saa vendte han hovedet halvt og kaldte dæmpet: Gottloff.

Den gamle satte hurtigt en flaske fra sig, bøjede sig ned og fik en ordre hvisket ind i øret.

„Ja vel, Sir.“

Han var ved at fjærne sig, men vendte om, holdt om øret med den ene haand og sagde: „Please, sig det igen, Sir; jeg er ikke vis paa“ . . .

Guvernøren gentog ordren og gjorde en utaalmodig gestus med tommelfingeren over skuldren. Gottloff skyndte sig ud.

Efter bordet var stemningen stegen, luften ladet med elektricitet. Ikke saaledes at der hørtes støjende munterhed eller høj tale. Det sporedes mest paa øjnene. De søgte ind i hinanden, disse sorte og brune øjne, hede, nøgne, uden blusel. Man glemte sig som i en rus; man kastede sig ud i dansen, gav sig hen, hidsigt, kælent, hensynsløst, ligesom gjort til ét med meddanseren ved legemernes rytmiske følgen musikken og ved det ubestemte, det paa en gang hidsende og bedøvende, der indsugedes med hvert aandedrag.

Generalguvernøren havde ført sin dame til en forgyldt sofa i salens øverste ende. Der var en baldakin over den, og den var hævet nogle trin over gulvet. Selv satte han sig ved hendes side.

Hun skævede lidt forbavset til ham; han plejede aldrig at benytte sig af dette højsæde; hun vilde spørge, men — der var noget i hans ansigt, der fik hende til at tie. Han sad med sit indelukkede smil og viftede sig med den trekantede hat.

Musikken kom pludselig ud af tempo, basunen blæste falsk; der blev uro imellem de dansende,

de saa sig om, som var de brutalt vækkede af en drøm, og saa gik der som et tungt suk, et gisp, gennem salen. En del traadte ud af dansen, og andre standsede og saa sig forvirrede om.

Saa lød der, som revet ud af en kvindestrube udbrudet: „Hannah Netty!“ Det gentoges: „Hannah Netty!“ Og saa en skræmthed, en uro som i en fiskestime, hvor et lavere havdyr har trængt sig ind.

Klædt i gyldengult med koraller og guldringe om hals og arme og store blaa bandelokker i ørene, dansede hun ind i salen, ført af adjudanten.

Som en bajadere, med hovedet kastet tilbage, vuggede hun sig i lænderne, svej i ryggen med underkroppen skudt frem. Hun saa sig om med et stort, graadigt smil, der blottede tænder og tandkød.

Det var skik, selv naar man ikke dansede ud, at saa længe dansen varede, spaserede parrene rundt arm i arm, følgende musikken. Nu standsede alle og trængte sig tæt ind mod væggene.

Adjudanten førte sin dame med en næsten overdreven elegance, og skønt hans bevægelige ansigt var i ro, syntes der at pible smil ud af øjenkrogene.

„Han kan da ogsaa komme godt fra alt!“ sagde en ung løjtnant af frikorpset halvt beundrende, halvt ærgerlig til en kollega. „Jeg tror, det er fordi han ikke hører til her. Han har raad til at betragte det som et latterligt lille sted, hvor man kan tage alt con amore.“

„Det vilde jeg ogsaa gøre, naar jeg ikke skulde blive her, til jeg bliver gammel og pensioneret.“

„Ja, for saa *maa* man tage det alvorligt. Ellers blev det simpelthen ikke til at holde ud.“

„Tror du ikke vi bør danse ud?“

„Der er ingen, jeg gider byde at danse i det selskab.“

Generalguvernøren havde rejst sig; han blev et øjeblik staaende og saa ud over salen; saa rakte han haanden ud imod sin dame.

Hun lagde determineret armene over kors.

Han blev staaende med blikket ud i rummet og haanden strakt ud.

Da den ikke blev modtaget, tog han et skridt ned ad trappen, vendte sig imod regeringsraadinden og sagde højt og knapt som til en hund: „Allons!“

Hurtig lagde hun sin haand i hans og lod sig føre ned.

Generalguvernøren, der fra sin barndom, da fade-ren var kommandant paa St. Thomas, havde hørt Vest-indien til og under St. Thomas's blomstringstid havde staaet i forbindelse med alle fremmede, der kom til øen, særlig de spanske, førte sig i en Marengo som en grande fra Gammel-Castilien; og selv nu, hvor man blussede i raseri over hans uhørte, hans oprørende hensynsløshed, maatte, *maatte* man følge ham med øjnene.

„Tom,“ Julie Moltke trak Tom Murrey i ærmet, „enten vil jeg gaa, eller ogsaa vil jeg danse; staa og stirre efter den brune tingest eller den kvindelige danske hugaf, det vil jeg min tro ikke.“

„Lad os tage bort alle som én. Dette overgaar alt i frækhed.“

„Og komme igen næste gang?“

„Nej, blive borte.“

„Ja men, Tom, det gør vi jo ikke.“

Der lød dæmpet, heftig ordveksel rundt omkring. Damer, der for faa minutter siden havde ligget smægtende i deres kavalerers arm, stampede nu med foden i gulvet og erklærede, at de vilde bort, de vilde ikke blive her et minut længre.

Herrerne indvilligede: Kom saa, lad os gaa!

Ja, men *den* skal gaa med, og den, og den.

Ingen vilde gøre begyndelsen.

Den unge officer fra frikorpset kom hen til Moltke og sagde med en hovedrysten:

„Jeg vilde ønske, at han ikke havde ladet sig tirre til dette.“

„Ja, han gør det undertiden svært for os at forsvare hans sag. Men enfin — nu er vi begyndt, og „sagen“ taaler ingen nederlag.“

Moltke gik over gulvet til sin hustru.

„Kom, Julie, nu danser vi.“

„Endelig,“ sagde hun og lagde sig smilende ind i hans arm.

Damerne, der ikke kunde bestemme sig til at gaa, kom pludselig alle i tanker om, at det var taabeligt at lade sig jage bort af saadan én. Hun skulde slet ikke have den fornøjelse, at man lagde mærke til hende, man skulde bare lade som hun var støv i luften.

De kulørte unge mænd var kommen frem fra deres tilflugtssted; kalvekrøssene var bleven bløde og generede ikke mere. Som de stod her tæt sammen og stirrede agtpaagivent alle i samme retning, lignede de en meute, der sporer vildtet, men holdes tilbage af dressur.

Flere herrer overvejede ved sig selv, om de ikke

burde danse med Hannah Netty, naar adjudanten slap hende. Det vilde medføre en del drillerier, det vilde det; men de fordele, der kunde opnaas ved det, de var maaske ganske ubegrænsede.

Adjudanten førte selv dansen op og raabte i forbigaaende til orkestret: Nu en gallop! Men klem i!

De ophedede soldater satte instrumenterne for munden og blæste løs. Gulvet var et gyngende mylder.

„Hurtigere, hurtigere!“ lød det stadig fra de dansende, og tonerne jog hinanden. Det var som harmen, ophidselsen løste sig op i denne aandeløse flyven op og ned gennem salen.

Saa sluttede musikken af med en skurren, som om noget brast.

Man standsede og huskede i det samme . . .

„Hvor er hun, hvad nu? Mon generalen“ . . .?

Hannah Netty var ingen steder at se. Adjudanten stod rolig op ad en dørstolpe og viftede sig med sin hat.

Det var dagen efter ballet. Tom Murreys to søstre, der havde overnattet i Basend, var nu paa vejen hjem taget ind paa Queenshill. Madam Moltke var ogsaa kommen over for at drøfte gaarsdagens begivenheder.

Døren og vinduerne ud imod galleriet var blændede, men et nordvindu stod aabent; og foran det var anbragt et thebord, hvorom damerne sad.

Gyngestole og vifter var i uafbrudt vuggen. Tono sad paa gulvet og saa i selvforglemmende interesse

op paa dem, der talte. Hendes hvide øjenhinder lyste som opaler i mørk indfatning. Nu og da rejste hun sig paa et vink af missis eller Madam Moltke og bød bagværk og syltetøj omkring.

„Altsaa, de kom ikke!“ Mrs. O'Brion lo og klappede i sine smaa hænder. „Brabo, Señor gobernador! Det havde du ikke ventet!“

„Nej, at tænke sig, at hans farvede venner og veninder nu begynder at trodse ham!“ kom det maliciøst fra Miss Murrey..

„Trodse!“ Julie lagde sig tilbage i stolen og holdt viften højt, „de har simpelthen ikke vovet. Der hører mod til at springe over et grænseskel, som der er pigtraad om.“

Miss Kate Murrey, en 18-aarig blondine med store, nysgærrige øjne, bøjede sig frem og saa fra Julie til Ellinore.

„Ved Mrs. O'Brion . . .?“

Julie lagde fingren paa munden som for at paabyde tavshed, men Mrs. O'Brion saa sig rundt i kredsen med øjne, der spillede.

„Hvad er det? Skete der noget? Ellinore har ikke været til at faa et ord ud af. Naa altsaa, generalen —?“

Kate bed sig i læberne og sagde saa pludselig resolut: „Aah, Julie, pyt! Vi fortæller det!“

„Ja, men Mama maa ikke lade det gaa videre til Papa. Lover du?“

„Ja, ja . . . kom bare med det.“

Den blonde Kate holdt haanden op for munden, som skulde hun skærme nyheden.

„Tænk . . .“

„Uh, Kate,“ sagde hendes søster, „at du vil nævne det!“

„Ja, Mama kan blot tænke sig, at . . .“

„. . . at,“ snappede Kate ordet, — „Julie, det var mig, der begyndte.“

„Carramba, pigebørn, vil I gøre mig rasende?“

„Naa, altsaa . . .“ Kate glattede sin kjole og saa ned, „hun . . . hende . . .“

„Ja, du ved, Mama . . .“

„Hvem? I mener da ikke . . .?“

Kate nikkede.

„Jo, ved Gud! Hannah Netty!“

Tono skreg, og Mrs. O'Brion satte sig knejsende op i stolen.

„Det mener I ikke! Julie, fortæl!“

„Efter supperen kom hun ind.“

„Med adjudanten,“ supplerede Kate.

„Den gentile adjudant?“

„ . . .og han førte den brune tingest, som var hun en prinsesse.“

„Og generalen?“

„Han dansede ud med regeringsraadens frue.“

„Samtidig?“

„Ja,“ bedyrede Kate, „hun og Hannah Netty samtidig! Ved Gud!“

Mrs. O'Brion lod sig falde tilbage i stolen og lo med sin perlende latter.

„Aah, kære, det er mageløst! Jeg vilde give fire patagons for at have set det.“

Tono klappede i hænderne og vædede læberne med tungen.

„Saa tog I vel bort alle sammen?“

„Ja, jeg vilde,“ erklærede Miss Murrey.

„Ja, jeg syntes ogsaa, det var rigtigst og mest værdigt,“ sagde Kate, „men — jeg vilde saa gærne se det hele.

Tænk, hun var klædt som én af os, bare med flere smykker; og hendes kjole var af rigtig silke. Surrah!“

„Havde hun turban paa?“

„Turban? Ikke saa meget som . . .“ Kate dannede en meget lille rundkreds med sine fingre: „Og haaret . . . det var næsten glat af olje.“

„My!“ sagde Tono og foldede hænderne.

„Og Ellinore!“ udbrød Mrs. O'Brion og slog vifften sammen med et indigneret smæld. „Findes mon hendes lige i verden? At tænke sig — ikke ét ord fortæller hun!“

De vendte sig alle imod den unge pige. Hun sad i en træt stilling med begge hænder hvilende paa stolearmene. Hun trak lidt paa skuldrene uden at se op.

„Ellinore!“ sagde Julie og saa med et lille smil paa søsteren, „mon hun har set noget i det hele taget?

Jeg tror, hun har glemt øjnene og flere andre betydningsfulde smaating i St. Thomas.“

„Julie, du har lovet —“

„Hvad sagde Moltke?“

„Ja, ser du Mama, han sagde ikke, at han syntes det var en superb idé af den kære mand, den med Hannah Netty; mere kan vi vist ikke forlange af ham.“

Mrs. O'Brion lo igen: „Kære, hvor skal jeg drille ham!"

„Men husk, papa! Du lovede . . ."

„Men du kan da skønne, der tales ikke om andet fra Westend til Basend og fra Basend til Nordsiden end om dette ene. Og papa skulde ind hos Mac Donnals, og spise potluck*) paa Canegarden. Tro mig, de raser de gode plantere; og verdaderamente . . . her er en grund!"

„Har Elli bragt dig generalens hilsen?"

„Nej, sendte han en hilsen? Hvad — hvad sagde han?"

Julie sprang op, stak haanden ind under sin kniplingsbertha og bukkede for sin moder: „Formæld min respekt til señora; sig hende, at jeg har dybt savnet den contradanza, hun plejer at forunde mig."

„Forunde, sagde han det?"

„Ja, og saa saa han paa Ellinore og sagde: „hun ligner sin spanske mama," og vendt imod Moltke — du ved paa sin fortrolige maade — „elle est charmante, la mignonne!" "

„Sagde han det? Og du, Ellinore, du sidder der, som var der regnet aske paa dig!

Hvem dansede han ellers med? Dansede han ikke med dig, Julie?"

Han dansede kun den ene gang med Mrs. Regeringsraad."

„Marengo," føjede Kate til.

„Marengo?" Mrs O'Brion hævede øjnene imod loftet.

*) Improviseret middag.

„Han kunde lige saa gærne spise iscrême med en sukkerøkse!“

„Ja, nu skal I se, hvordan hun dansede; hun kan bestemt ikke bøje fødderne. Kom, Kate, nu er du generalen; Mama synger.“

Mrs. O'Brion lod fingrene gaa over elfenbensbladene i sin vifte, som var det strenge paa en guitar, og sang melodien til en spansk dans. Miss Murrey og Tono stemte i med, den sidste med en høj, skingrende sopran. Hun havde rejst sig paa knæerne og saa paa de dansende med fugtige øjne, medens hun gyngede i takt med overkroppen.

Kate gled smidigt ind i rollen som guvernøren, og Julie satte fødderne indad og huggede sig frem som et skib i brænding.

Præstationen fulgtes af en overmodig kvindelatter; selv Ellinore maatte le og nynnede sagte med.

Ingen havde lagt mærke til, at døren til galleriet var bleven sagte aabnet; først da en bred lysstribe faldt ind gennem stuen, saa de alle derhen; og Kate slap Julie med et skrig; de andre sprang op fra deres stole, og Tonos røde tunge spillede udenfor læberne.

Indenfor døren stod en fremmed. Han bar hvid uniform med officersdistinktioner, holdt chaco og ridepidsk i den ene haand, medens han med den anden snoede sin moustache som for at skjule det smil, der krusede hans læber, medens hans spillende mørke øjne hurtig tog en oversigt over sceneriet og de tilstedeværende.

Mrs. O'Brion stod i første øjeblik ubevægelig og forvirret ligesom de unge, men tog sig hurtigt sammen og gik med værdig ynde henimod den fremmede.

„Husets herskerinde?“

„Ja, jeg er Mrs. O'Brion.“

„Madame, tilgiv min indtrængen!“ Hans øjne smuttede gnistrende af forstaaende munterhed rundt i kredsen. „Jeg er bange for, at den var ubetimelig. Mit Navn er Guillon.“

„Spansk?“ sagde Mrs. O'Brion og rakte sin lille haand ud imod ham. „Jeg kan høre det paa r'et.“

Han lo og kyssede haanden.

„Det er som fandens bukkefod, det spanske „r“; det stikker altid igennem.“

„Aah, men det er smukt, vores „r“.“

„Hos en smuk dame,“ med et buk og et blik, der svøbte Mrs. O'Brions lille yndefulde person i en ærbødig hyldest, „fortryllende.“

Mrs. O'Brion rødmede.

„Maa jeg forestille Mr. Guillon . . .“

„For tiden guvernør paa Vieques.“

Hendes farve forhøjedes.

„Hans Excellence, guvernøren fra Vieques, Miss Murrey, Miss Kate Murrey, min datter Mrs. Moltke.“

„Ah, Madame er gift med en Dansker? En dansk adelsmand, ikke sandt? Jeg har kendt en søofficer af det navn.“

„Jeg tror min mand har en fætter, der er . . .“

„Og det er min yngste datter, Ellinore.“

Den unge pige stod lænet mod væggen i stuens baggrund med en haand strakt ud til hver side. Det saa ud, som var hun veget saa langt tilbage som muligt og havde haabet, at væggen vilde give efter for hendes tryk. Hendes øjne hang med et spørgende, angstfuldt udtryk ved den fremmede.

Hurtigt gik han hen imod hende; og saa snart han havde de andre bag sig, forsvandt smilet fra hans ansigt; han brændte sine øjne ind i hendes, medens hans læber formede sig til et lydløst: Loto del Nilo!

Hun sukkede dybt, som blev en byrde taget fra hendes bryst; saa strakte hun haanden ud og hviskede ganske sagte: Gracia, Señore!

Julie havde slaaet dørene op til galleriet; solen var gaaet bag ved huset, og et roligt eftermiddagslys faldt ind over stuen. Guvernøren vendte sig hurtigt og gik hen imod Mrs. O'Brion.

„Er jeg saa heldig, Madame, at kunne faa planter O'Brion i tale?"

„Desværre, det træffer sig netop saadan, at min mand er kørt ud. Vi venter ham først hjem i aften."

„I sandhed, meget uheldigt!

Jeg havde haabet at naa St. Croix igaar, vi stod ud fra St. Thomas for en rask syd-vest med alle sejl oppe — min skonnert „Ysabel Secund" er det hurtigst sejlende skib i disse farvande, — men pludselig løjede vinden, og da vi var saa nær, at vi kunde se kysten, blev det vindstille. Jeg gik i en baad med fire mand, og vi roede som for livet; men afstanden var større, end den saa ud til, og vi naaede først ind ved daggry."

„Er Deres Excellences ærinde saa presserende."

„Jeg — jeg holder ikke af vindstille, Madame!

I øvrigt søger jeg planter O'Brion, fordi fire slaver er rømte fra min ø, og det er bleven oplyst, at de to er barnefødte her paa Queenshill. De er i sin tid købte paa St. Thomas."

„Det maa ligge mange aar tilbage. I min mands tid er ingen folk solgt bort fra plantagen.“

„Ja, det . . . det ligger mange aar tilbage,“ gentog guvernøren mekanisk og saa aandsfraværende ud.

„Ja, saa er der ikke andet tilbage for mig end at bede om undskyldning for mit indbrud.“

Han saa sig om i kredsen, saa paa hver især, bukkede dybt for Mrs. O'Brion og sagde med sin sonore stemme, der nu havde en sørgmodig klang:

„Jeg gaar, Madame, et skønhedsindtryk rigere!“

„Mama, er der ikke en gang solgt nogle drenge til at arbejde ved værfterne paa St. Thomas? Jeg synes, jeg kan huske . . .“ Julie lagde som tilfældigt sin haand paa moderens arm og gav den et lille tryk.

„Jo—o, nu du siger det! Jeg tror virkelig . . . . Men det vil mestermanden kunne give besked om.

I hvert tilfælde, Deres Excellence, paa Queenshill er vi ikke vant til saa korte besøg, især af en landsmand.“

Mrs. O'Brion slog om i spansk og nejede dybt:

„Deres Excellence. De vil gøre mig lykkelig ved at blive og betragte mit ringe hus som Deres.“

„Señora,“ han bukkede med haanden paa hjærtet, „De overvælder mig med godhed. Jeg kysser Deres hænder og lægger mit hjærte for Deres fod. Hele mit liv vil jeg være opfyldt af taknemlighed.“

„Aah, señore,“ Mrs. O'Brion rakte med en impulsiv heftighed sine hænder ud imod ham, „De faar mig til at tro, at jeg er hjemme paa Puerto Rico.“

I det samme faldt hendes blik paa Kates store, runde øjne, der flyttede sig ganske stive fra den ene

til den anden, og hun lo med sin sorgløse latter og sagde paa engelsk:

„Miss Kate har aldrig før set nogen opføre sig saa net. Her er vi alle sammen angelsakser og barbarer."

„Tant pis! Barbarerne var som bekendt farlige erobrere."

Mrs. O'Brion lo og truede med viften.

„Tono, sæt stole ud paa galleriet; nu er der køligt, og kom saa ud i køkkenet og hjælp.

Er Deres Excellence kommen ridende?"

„Ja, guvernøren overlod mig en af kasernens heste; jeg var saa heldig at træffe ham paa kontoret i guvernementshuset."

„De kender maaske generalen?"

„Si! Si! Fra gammel tid særdeles godt."

„Nu sætter vi ganske roligt hesten paa stald, og saa maa Deres Excellence risikere en potluck paa Queenshill."

Guvernøren bukkede samtykkende, og Mrs. O'Brion gik med en yndefuld hilsen, fulgt af Tono.

„Er det første gang, at Deres Excellence er paa St. Croix?" spurgte Julie og følte selv, at hun ikke straks mestrede den legende lethed i tonen, som var hendes moder saa naturlig; men der var noget ved denne fremmede, som gjorde hende usikker.

„Ja, det er første gang, at jeg ser St. Croix. Hidtil har jeg svævet i den vildfarelse, at St. Thomas var Vestindiens perle, men nu . . ." Et lille megetsigende buk fuldførte komplimenten.

Saa lænede han sig tilbage i stolen og sagde med forandret tonefald: „Naa, mine damer, var De saa til hofbal i aftes?"

„Ja!“ Misserne Murrey og Julie satte stolene og vifterne i bevægelse. „Ja, vi var der.“

„Og det var une belle fête?“ Han saa sig rundt i kredsen og lod blikket dvæle ved Ellinore.

De andre svarede i kor. Ellinore hævede sine øjne mod hans, store, alvorlige, saa gemte hun dem bag de lange, tætte øjenfrynser.

„Nej!“ Hun sagde det ganske sagte og uden at se op, men det lød distinkt som klang af krystal. „Det var stygt alt sammen!“

Da Moltke kørte over det bløde grønsvær udenfor sin svigerfaders hus, spejdede han forgæves efter Julie og Ellinore, som plejede at gaa ham imøde eller hilse ham velkommen fra galleriet. Idag saa han ingen, men han hørte stemmer, muntre stemmer, og latter. Han kom op ad trappen og blev et øjeblik staaende, uden at nogen lagde mærke til ham. I galleriets anden ende saa han det kendte arrangement med gyngestole i en krans om marmorbordet, men paa hans plads ved den store lerkumme, hvori der blandedes cocktail, stod idag en fremmed, som han aldrig før havde set. Han behandlede den hvide „pidsker“ med megen routine og var øjensynlig underholdende, for alle damerne saa op imod ham med varme, leende øjne. Selv Ellinore syntes at have overvundet sin skyhed; hun sad lidt foroverbøjet i stolen og saa op, som lyttede hun til musik.

Miss Kate var den første, der fik øje paa Moltke.

„Julie, der kommer . . .“

Julie rejste sig hurtigt.

„Naa, endelig kommer du?“

Mrs. O'Brion præsenterede de to herrer.

Guvernøren bukkede let uden at holde inde med pidskningen.

„Mr. Moltke har valgt det rette moment til at gøre sin entré,“ sagde han let, „nu er denne ædle mélange straks som gudernes nektar.“

Da han lidt efter stødte sit glas mod Moltkes, sagde han spørgende: „Comte n'est pas?“

„Nej. Planter.“

„Eh bien,“ med et skuldertræk, „comme vous voulez!“

Han vendte sig spøgende til Julie:

„Sig mig, Madame, disse Danskère, — er det ikke et ekscentrisk folkefærd.“

Julie, der nu følte sig sikker, svarede paa samme maade:

„Det spørgsmaal skulde Deres Excellence virkelig have gjort mig, inden min mand kom; nu kan jeg jo umuligt svare bekræftende.“

„Har guvernøren gjort erfaringer, der tyder i den retning?“ spurgte Moltke.

„Ja, f. eks., hvad er det, man fortæller om den gode generalguvernør? Parbleu — man maa være fra isregionerne for ikke at kende en neger paa stanken.“

„I isregionerne, som De siger, er luften som bekendt renere end noget andet sted, saa lugtesansen mangler neppe noget. Men jeg synes ærlig talt ikke, at det med lugten klarer spørgsmaalet.“

„Den, der lugter som et urent dyr, skal behandles

som et saadant! Det er en logisk sandhed, som ikke er til at gendrive. Ikke sandt, mine damer?“

Julie og Kate lo; Mrs. O'Brion rystede smilende paa hovedet.

„Ak, min kære Excellence, det er et meget indviklet spørgsmaal her paa Santa Crux.“

„Han gør det indviklet, denne gode guvernør! Den knude, man ikke kan løse, hugger man over.“

„Der traf De maaske uden at vide det netop generalens intention.“

„Hvorledes mener De?“

Moltke trak paa skuldrene.

„Tiden vil vise det!“

„Bah! Emancipation! Og den skulde han være kortsynet nok til at fremskynde! Ho!“ guvernøren lagde sig tilbage i stolen. „Kommer der blot én gnist af oprørsaand paa Vieques, jeg skal slukke den under min hæl. I det mindste paa min ø skal slaverne have lov til at leve i uvidenhed om deres races ødelæggelse; for det er lige saa samvittighedsløst at give negre friheden som at lade et skib sejle uden mand ved roret. Resultatet bliver det samme. Forlis, M. le comte! Forlis!“

„Det er altsaa for slavernes velfærds skyld, at guvernøren vil modsætte sig frigivelse?“

„Jeg gi'r fanden i slaverne! De skal være der, og de skal lystre, men de tæller ikke. Voilà tout!“

„Det er i det mindste et standpunkt,“ sagde Moltke ironisk.

Tono viste sig i døren, og Mrs. O'Brion rejste sig.

„Mine herrer, middagen er serveret! Og saa“ . . . hun foldede hænderne og saa bønligt fra den ene til den anden, „fred!“

Alt hvad huset ejede af sølv og krystal smykkede bordet; en kalkun var hurtigt bleven slagtet, rødvin og rom lyste i slebne karafler; og til desserten kom den gamle portvin frem, der var O'Brions stolthed. Han havde i sin tid bragt den med fra St. Thomas, den havde fire gange passeret linjen, og støvet sad nu saa fast paa flaskerne, at det saa ud, som de var af uigennemsigtigt glas.

Guvernøren fra Vieques var glødende i sine lovord; han sad imellem Mrs. O'Brion og Julie og delte sig ligeligt imellem dem.

Moltke sad imellem de to unge damer fra Westend og ærgrede sig over den uvilje, han følte vokse i sig imod denne lille livsmodige Spanier, der sikkert aldrig havde kendt til betænkeligheder. Han ærgrede sig, fordi han maatte indrømme for sig selv, at hans følelser overfor denne fremmede havde et stænk af misundelse.

Nu sad han der og spandt sine to borddamer ind i et net af legende ord og komplimenter. Mrs. O'Brions vifte vuggede og dansede i hendes smaa juvel-straalende hænder, og hendes sorte øjne havde fundet deres ungdoms sprog. Og Julie! Hendes kinder var blege, hendes pupiller store og hendes mund var rød som af mange kys, og hendes bryst steg og sank under de hvide kniplinger; men Ellinore sad med bøjet hoved; og naar Spanierens øjne tvang hendes op imod sig, skælvede hendes vege barnemund.

Tono gled lydløst rundt; og naar den fremmede

sagde morsomme ting, spillede hendes tunge langt udenfor læberne; men mest saa hun paa Miss Ellinore.

„Jeg kom til Queenshill og mente at komme til et almindeligt landhus," sagde guvernøren og løftede sit glas, „men jeg kom til et tempel med hvide søjler, et tempel, hvis guddomme er skønhed og ynde, og hvor det fornemste dogme er gæstevenlighed. Jeg kom som en fremmed, en stakkels søfarende, med løj vind og uden ladning i lasten, men jeg drager bort som en rigmand. Mine øjne bortfører af templets skatte — mine øjne og mit hjærte!

Mesdames, tilgiv min forvovenhed, men jeg vover at tro, at jeg drager bort som ven."

Mrs. O'Brion løftede sit glas imod hans.

„Deres Excellence! Compatriota! De overvælder os med godhed! Det er os, der føler os berigede ved Deres nærværelse. Kun bedrøver det mig, at Mr. O'Brion ikke skal kunne dele denne glæde med os. Hasta la vista!"

„Paa gensyn!" sagde Julie og stødte smilende sit glas imod gæstens.

„Donna Ellinore, tør jeg haabe, at De vil sige det samme?"

Den unge pige saa op, saa op i de spørgende øjne, der var rettede mod hendes, og et smil bredte sig over hendes ansigt. Langsomt kom det, som naar solen skal jage en sky paa flugt; først i bløde krusninger om munden; og saa tændtes det i øjnene og flammede sig stort og varmt og lysende.

Hun saa ud som en ung heltinde, der har faaet

ilddaaben, da hun løftede sit glas imod Spanierens og sagde: „Si señor! Hasta la vista!“

„Har guvernøren talt med driveren?“ spurgte Moltke, og han kunde selv høre, at hans spørgsmaal skurrede som et taagehorn i en serenade. „Eller bliver baaden saa fuld af skønhedsindtryk, at negrene maa vente til en anden gang?“

„De kunde formodentlig ikke tænke Dem, Hr. Nordbo, at man kunde glemme det materielle for det ideale?“

„Aah jo saamænd! Men jeg tror nok, at naar jeg var sejlet fra Vieques for at hente mine slaver hjem, saa vilde jeg i det mindste spørge efter dem.“

„El diablo!“ Spanieren saa hidsigt op, „man kan dog ikke besvære damer med den slags ting!“

„Excellence, ved De, hvad der falder mig ind?“ Mrs. O'Brion saa hurtigt, misbilligende over paa svigersønnen og lagde beroligende sin haand paa guvernørens arm. „De bliver her i nat, taler med driveren i morgen og saa kan alle undersøgelser blive gjort. Ikke sandt?“

Ellinore tog en lille vindruklase fra frugtskaalen, plukkede en af de blommeformede, violette druer af med læberne og rakte de andre hen imod gæsten.

„Bliv!“ sagde hun sagte.

En pludselig rødme steg op i Spanierens brune kinder, han greb Mrs. O'Brions haand og førte den heftigt til sine læber.

„Madame, jeg bliver! Jeg drukner mig for evigt i taknemlighedsgæld, og — jeg bliver!“

Han bøjede sig over druerne som for at indsuge

deres duft; saa lod han dem én for én falde i sit portvinsglas og tømte det til bunden.

Det var 5te gang Moltke fyldte guvernørens likørglas med den krydrede, gamle gouavaberryrom, der var sat frem til kaffen; de sad alene i salen, damerne var gaaet ud paa galleriet. Moltke følte sig i øjeblikket som vært og gjorde sig umage for at være høflig; men nu mærkede han, at uviljen var gensidig.

Spanieren havde, uden at Moltke var gaaet ind paa nogen nærmere drøftelse, gættet hans stilling til slavespørgsmaalet, og han gjorde sig en maliciøs glæde af at fortælle om forholdene paa sin ø og om sin nye hovedstad Ysabel Secund. „Retsvæsenet er særlig praktisk ordnet," sagde han med lidt sløret stemme og lod sig glide slapt ned i stolen. „De blanke, der overtræder lovene, maá bøde til guvernørens kasse. Er deres forbrydelser af en meget graverende art, ser han sig nødsaget til at vise dem bort fra øen og konfiskere deres ejendom. Forudsat — altsaa — at det er notable personer."

Moltke svarede ikke, fulgte blot opmærksomt røgen fra sin cigar.

„Slaverne derimod, de maa i mangel af fængselsstraf, som jeg finder er et spild af kræfter, arbejde paa guvernørens plantager."

Han lo og snoede sin moustache.

„Og vær vis paa, M. le comte, at det er ingen sinecure."

Damerne kom efterhaanden ind fra galleriet. Først Julie og Kate med hinanden om livet, saa Mrs. O'Brion og Miss Murrey og sidst Ellinore, der blev

staaende med armene hvilende paa ryggen af sin moders stol.

„En ting mangler vi endnu paa Vieques," vedblev guvernøren og rettede sig i stolen, „det er tyrefægtninger; ikke en gang hanekampene har vi kunnet holde gaaende.

Moderlandet burde bevilge sine kolonier en fast sum til saadanne formaal. De burde vide der hjemme, at vi folk i troperne trænger til stimulans. Der siges, at vores blod bliver tyndt og blegt herude, men netop derfor maa vi sørge for pirringsmidler, der for et øjeblik kan faa vore hjærter til at standse for bag efter at sætte kraften op til det dobbelte. Vi trænger til at ruskes op, at se rødt! Ellers bliver vi sløve."

„Har De aldrig marone paa Vieques?" spurgte Mrs. O'Brion og bevægede viften hurtigt. „Aah, det havde vi hjemme paa Puerto Rico, naar en slave var løben bort. Det staar for mig som en fiesta! Alle planterne samledes til hest, med røde skærf og fjer i hatten, og drog ud for at holde jagt paa flygtningen. Vi damer stødte til med mad og vin, og dagen endte med dans.

De skal have brugt det her ogsaa, men ak . . . al den slags uskyldig munterhed er forbi her paa St. Croix."

„Ja, det er skade!" sagde Moltke.

„Ja stor skade!" Mrs. O'Brion saa hen for sig, fortabt i ungdomsminder.

„Jeg holder en aarlig fest paa St. Jagos dag," blev guvernøren ved og lukkede øjnene halvt til, idet han lod cigarrøgen langsomt gaa gennem næseborene, „den begynder med en stor diner i mit palazzo.. Efter

maaltidet, der den dag falder tidligt, serveres kaffen paa den brede terrasse foran huset.

En halv snes slaver føres frem under militærmusik. De bindes paa arme og ben og hver faar en kniv i munden. Under trommehvirvel slippes hundene løs. Nu maa De vide, at hvad vi mangler i militærstyrke, erstatter vi ved hunde, der ikke just overfodres.

De pudses paa slaverne, som de er dresserede til at hade; og naar de har en heldig dag, kan det forme sig næsten ligesaa pragtfuldt som en corrida, de toros.

Tohundrede skridt borte danner soldaterne kæde, og den neger, der naar bag ved den, er fri."

„Naar de nogensinde bag den?" spurgte Mrs. O'Brion, bøjet frem paa stolen med anspændte øjne.

„Ja, de forsøger jo først at skære fodbaandene over med kniven, men hundene lader dem ikke i fred. Dog, de bliver ufortrødent ved, da det er deres eneste mulighed til frelse. Saa sparker de dyrene bort eller forsøger at løbe fra dem, men de firfødede er de hurtigste. De springer paa dem i raseri eller snapper efter deres nøgne fødder.

Slaverne fægter med kniven i munden, stikker hundene, saarer sig selv, taber kniven, vil samle den op igen, men faar de fraadende dyr over sig.

Undertiden styrter alle sig over én mand, og saa slipper de andre fri, men det hænder jo ogsaa, at hundene mejer dem alle ned."

„Og bliver slaverne bidt ihjel?" Det var Julie, der spurgte; alle de unge havde holdt vejret og standset vifterne.

„Vel i reglen kun tildels."

„Men saa mister De jo slaverne?"

„Ja, jeg maa sige," faldt Mrs. O'Brion ind, „det er et kostbart divertimento!"

„Aah, det er ikke mine bedste stykker, jeg risikerer. Jeg bruger fortrinsvis de gamle og dem, der i forveien er sprængte.

Man opdager rigtig ved saadanne lejligheder, hvad det er for snu køtere; selv eksemplarer, der er faldne om som slagtesvin under arbejdet og har været tilsyneladende ubrugelige, de kan løbe som strudse, naar det gælder deres liv."

Moltke gik ud paa galleriet og kaldte paa hestepasseren. Han følte, at hvis han blev i stuen, maatte han slaa denne mand i ansigtet eller gribe ham om hans brede nakke og ryste ham, som en hund ryster en mongus.

Ord vilde her være saa virkningsløse som et pust paa en sydende Geiser.

Han saa ind i den oplyste stue, saa paa Mrs. O'Brion, der laa yndefuldt tilbage i den lave stol med viften mellem hænderne og en varm glød over ansigtet, paa Julie, der sad bøjet hen imod Spanieren og forhørte sig om enkelthederne ved det beskrevne festspil, paa Ellinore, hvis øjne havde faaet et udtryk, som spejdede hun efter noget, der var ved at blive borte for hende, paa den blonde Kate, der stirrede paa Spanieren med skinnende, runde øjne, og paa Miss Murrey, der saa indbidt krænket ud, fordi hun alene var ladt udenfor den tryllering af ord og blikke, som han havde trukket omkring sig.

Misserne Murreys vogn kørte frem samtidig med Moltkes; og da husherren ikke var tilstede, fulgte Mrs. O'Brion selv sine gæster ned.

„Oh, Mrs. O'Brion, tak for denne yndige dag!“ sagde Kate og kyssede hende varmt paa begge kinder. „Jeg synes, den har været som en novel!“

„Ja, Mama, du kan være stolt af din landsmand!“

„Ja, ikke sandt? Hvad siger du, Moltke? Har du nogensinde truffet en mere charmant, en mere blændende kavaler?“

Moltke satte sig tilrette og ordnede linerne, der havde snoet sig.

„Nej, han er virkelig sjælden!

Jeg tror, du skal gaa op og se, hvad han tager sig for, Svigermama, og — jeg synes ikke, du skal holde paa ham længere end til imorgen.“

„Aha, monseñor, du er jaloux!“

„Ja,“ sagde Julie, „Moltke er fjendtlig. Jeg mærkede det straks.“

„Jeg var maaske knap saa fængslet af excellencen som I, derfor fik jeg tid til at gøre en og anden iagttagelse.“

„Hvad da? Hvad mon du egentlig mener?“

„F. eks. den, at Ellinore ikke længere er barn. Godnat Svigermama!“

„Godnat, Mama! Tak for idag!“

„Ellinore? Mener du . . .?“

Mrs. O'Brion hilste fraværende med haanden og skyndte sig op ad trappen.

„Ellinore!“ sagde Julie dvælende paa stavelserne. „Ellinore?“ Og efter et øjebliks omtanke: „Det skulde da ikke være ham?“

„Har hun talt til dig om nogen?“

„Ja; men . . . det var jo mig, han talte med hele tiden! Og mama.“

„Men det var Ellinore han talte *for*. Og Elli ser ikke saadan paa en mand, hun træffer første gang."

„Men, det er ikke muligt! Jeg *kan* ikke tro det!"

De sad et øjeblik tavse; saa tog Julie sin mand haardt i armen.

„Frantz, det *er* ham, hun har truffet paa St. Thomas, og alt det med de bortrømte slaver var opspind."

„Ja endda af en meget gennemsigtig slags. Det lyder jo nemlig ganske usandsynligt, at negre fra Vieques skulde flygte til St. Croix, da de engelske øer ligger nærmere og de der bliver frie, naar de sætter fødderne paa landjorden. Og saa meget ved de alle."

„Men Frantz, har du da hele tiden . . .? Og jeg som troede, at du var . . . .

Den bedrager! Jeg hader ham! Og Elli — hvem skulde dog tro, at hun, det barn . . .!

Burde vi ikke køre tilbage og advare hende og mama imod ham?"

„Virkelig fine kvinder behøver ikke at advares i saadan et tilfælde som dette. Ellinore er ung, men jeg tror, hendes instinkt er sikkert. Denne spaniers hjærteraahed lyste jo ud af ham."

Julie sad stille resten af vejen; hendes forfængelighed havde faaet en rift, der brændte. Hun havde netop følt sig saa oprømt og fri i aften som ikke længe. Den tone, som her havde været anslaaet af den fremmede, den forstod hun, og her kom hun aldrig til kort. Hun havde næsten nydt det som en triumf, at Moltke for en gangs skyld blev lukket ude; hun havde troet, at han var skinsyg, at han følte sig blændet af denne legende grace, som han var for tung til at

følge. Og nu — nu vendte det hele sig om. *De* havde nedværdiget sig, og han havde set til og hævnede sig nu ikke en gang ved at haane dem.

Hun saa op paa hans rolige, renlinjede ansigt, paa øjnene, der saa saa alvorligt frem for sig, og der kom en stor trang op i hende til at underkaste sig, gøre sig lille.

„Frantz," sagde hun som et barn, der vil bede, og der var graad i stemmen, „tror du nogensinde, du vil komme til at holde af mig?"

Han vendte sig forbavset imod hende.

„Holde af dig, Julie?"

„Ja, jeg mener, — ikke elske, men holde af . . . For jeg tror, det er mere!"

Da Mrs. O'Brion havde fulgt gæsterne ned, stod Ellinore lænet mod en af galleriets hvide søjler.

Hun syntes, det sortnede for hendes øjne ligesom paa ballet i guvernementshuset, da Tom tog om hendes hænder og sagde: „Kom med mig, Elli."

Hun følte en hed aande paa sin kind; og en stemme, en stemme, der havde lydt alle disse dage og nætter i hendes øren, i hendes sjæl, som toner fra en drøm, hviskede med denne bløde og dog stærke klang, som hun ikke havde kunnet glemme: Ellinore!

Hun bøjede hovedet og knugede hænderne imod sit bryst.

„Señorita, husker De den nat paa L'Isle de France? Husker De, at De lovede mig en lok af Deres haar?"

Hans haand tog om hendes haar, og hans læber rørte ved hendes øre, medens han hviskede: „Den

skal være min amulet; den skal skærme mig mod onde øjne . . .

Ellinore! Over alle have har mit skib sejlet, alle landes kvinder har jeg set, men aldrig har jeg mødt en blomst saa skær som min hvide lotus. En blomst med saa forjættende en sødme!

Ellinore — se paa mig!“

Denne stemme, disse ord, der rislede ned over hende, magtstjal hende og gjorde hende angst — for ham, for sig selv. Dog, det var jo drømmen, der nu var virkelighed. Hun burde gribe til, holde den fast! Aah, hun havde jo længtes! Men nu, — hun kunde, kunde ikke løfte sine øjne fra jorden.

„Skal jeg have gjort denne rejse forgæves?“

„Nej, nej!“

„Eller skal jeg faa min skat?“

„Ja — De skal faa den.“

„Ellinore, hør hvad jeg siger: Naar alle er gaaet til ro, møder du mig her. Mit værelse fører her ud til?“

„Ja.“

„Du møder mig her, og du giver mig, hvad jeg er kommen for at hente?“

Han greb om hendes haandled og lod sine hænder varsomt glide op over de dunede arme.

„Ellinore — du kommer?“

„Ja, ja . . .“ med et suk som et angstgisp: „Nu kører vognene, saa kommer mama.“

Ellinore stod indenfor døren i sit værelse; let foroverbøjet stod hun og lyttede ind imod salen.

Nu var der ganske stille i huset, hendes moder

var gaaet op i det store soveværelse ud imod gaardspladsen, gamle Nana havde været rundt for at lukke alle jalousier og var gaaet ned til sit lille værelse ved køkkenet.

Ikke en lyd hørtes. Jo — hanerne begyndte at gale, en hund i negerbyen tudede, og græshopperne — hun havde aldrig hørt dem pibe saa skærende højt, og nu . . . nu lød der langsomme, listende skridt over galleriets stenmosaik.

Hendes øjne gled rundt i værelset, hen over sengen med de mange bekniplede puder, over den lille kommode med perlemorsnøglehullet og det smukke indlagte spejl. De dvælede ved bordet under vinduet med det filerede tæppe, hvor kinesiske kopper, vaser med kunstige blomster og sjældne konkyljer stod opstillet som æresvagt om et stort marmorkrucifiks med en forgyldt Kristus, hvor de blodige vunder var fremstillede af røde stene. Hun saa paa alle disse ting, som kun Tono fik lov til at røre, og hun syntes, at hvis hun nu gik ud fra dette værelse, ind til den fremmede mand, der ventede hende, saa vilde hun for altid gaa bort fra alt det, som hun holdt af, gaa ud i noget stort, aabent, noget lysende som en himmel. Men det var ikke „himlen“, det var et sted med fryd uden grænser, men en fryd der fyldte én med gru, og Guds Moder var der ikke.

Mama og Julie! Hun vidste, hvad de vilde sige; men for første gang i sit liv syntes hun, at det berørte hende ikke. Hun var løftet højt over dem; hun saa dem oppe fra, og de saa smaa ud.

Hun tog om dørlaasen og drejede den sagte om. I samme øjeblik blev skridtene borte. Hun standsede

paa dørtrinet, standsede som svømmeren, der første gang skal kaste sig i det aabne hav. Saa lød der en sagte rømmen og lidt efter hendes navn.

Hun syntes det lød hæst, anderledes end hun havde ventet; og uden at tænke, uden at gøre sig rede hvorfor, trak hun hurtigt og lydløst døren til.

Et øjeblik stod hun raadvild med hænderne mod sine brændende kinder; saa løb hun gennem værelsets længde og aabnede en dør i baggrunden til et lille mørkt rum.

„Tono!“

Der kom ingen svar, og hun tog lyset med derind.

Paa et uldtæppe paa gulvet laa Tono og sov med ansigtet ned imod armene. Ellinore bøjede sig over hende:

„Tono, du skal vaagne! Hører du!“

Den unge pige vendte sig om paa siden og saa forvirret op.

„Oh, Miss Elli, jeg drømte at . . .

„Tono, hør hvad jeg siger. Sæt dig op . . . Tono,“ hun pillede ved den unge piges turban og talte stakaandet, „jeg har lovet den spanske señor en lok af mit haar. Han har bedt om den. I hans land tror man, at den bevarer mod onde øjne.“

„En lok haar! Bevarer det?“

„Ja, en ung piges haar!“

„Aah, Miss Elli, jeg tror, han har en hel samling; for enhver pige vilde klippe sit haar af for ham.“

„Ja, men maaske han ikke har bedt nogen før. Se, jeg har den her — lokken, — og Tono, du skal bringe den ud til ham.“

„Vel, Miss Elli!“ Tono gabede og saa ned paa sine bare fødder. Men“ . . .

„Stik fødderne i mine tøfler, og se — tag min peignoir om dig. Saa, hurtigt! Jeg lukker min dør af, du kan gaa den anden vej ind til dig selv. Skynd dig! Han maa ikke vente længere. Og sig ham at . . . at . . . jeg kunde ikke komme.“

Tono glippede med øjnene og snoede og vendte sig for at se sig selv i det uvante klædningsstykke. Ellinore skubbede hende lempeligt ud af døren og drejede nøglen om.

Ved ettiden kom O'Brion hjem. Der brændte lys i soveværelset, og da han kom derind sad Mrs. Dorina op i sengen med hænderne foldede om knæene. Hendes øjne funklede store og sorte bag ved det hvide net.

„Er du vaagen endnu?“

„God aften, Bjørn; har du haft det rart? Havde de det godt paa Canegarden?“

„Aah, ja, som man kan! Hestepasseren sagde, at her var kommen en fremmed til plantagen, en spanier. Hvem er det?“

„Tænk du, det er guvernøren fra Vieques. Det var dig, han vilde tale med. Han kom, fordi han havde en mistanke om, at nogle af hans slaver — 2 tyveaarige stykker — var flygtet hertil.“

„Hertil? Hertil Queenshill?“

„Ja, de var barnefødte her.“

„Hvem havde bildt ham det ind?“

„Ja, jeg ved saamænd ikke; det var vel blot en mistanke.“

„Har han saa anstillet undersøgelse?“

„Nej, han . . . du ved mine landsmænd er galante, han vilde ikke gøre os damer ulejlighed.“

„Med at finde dem? Naa ikke?“

„Oprigtig talt, du, jeg tror næsten, at den gode excellence glemte sit ærinde. Moltkes var her og Murreys pigebørn, og vi gjorde vort bedste, forsikrer jeg dig for, for at erstatte husets herre.“

George O'Brion havde hængt sin blaa kjole ind i skabet og frigjort sig for kalvekrøsset og det hvide halstørklæde.

„Jeg forsikrer dig,“ blev Mrs. Dorina ved, „vi har haft en charmant aften! Pigebørnene var ganske henrykte over en saa fuldendt caballero.“

„Hm!“ O'Brion gjorde front imod sin kone og satte begge hænder i siderne.

„Maa jeg spørge, hedder han Guillon, din excellence?“

„Guillon, ja. Kender du hans navn?“

„Hvad vil han her?“

„Jeg har jo lige fortalt dig . . .“

„Ja, men den virkelige grund?“

„Men kære, hvad mener du?“

„Husker du den gang besætningen paa Wilsons skonnert „The Swallow“ blev bagbunden af nogle maskerede karle, der sejlede under engelsk flag, og som transporterede hele ladningen over i deres eget skib? Eller husker du den gang den franske brig blev paasejlet og fik en læk, saa besætningen maatte redde sig over i det andet skib, der saa tog det hava-

rerede paa slæb, men satte besætningen i land paa Crab Island og overlod dem til deres skæbne?“

„Ja, ja, jeg husker nok de gamle historier, men hvorfor fortæller du dem nu?“

„Fordi begge gange blev din fine ven nævnt som hovedmanden.“

„Men jeg forstaar slet ikke . . . var han da ikke den gang guvernør paa Vieques?“

„Jo, det kaldte han sig, men det er vist et bierhverv.“

„Kære, du maa tage fejl! Generalguvernøren har selv laant ham hest.“

„Ja, for han har laant generalguvernøren penge. 200 piastres, sagde Wilson han gav, for at faa den sidste affaire dysset ned. Den franske kaptain havde kendt hans skonnert; den skal kunne sejle som bare fanden.“

Det gav et sæt i Mrs. O'Brion.

„Han sagde, han havde et hurtigt skib. Det hedder som hans nybyggede hovedstad, Ysabel Secund.“

„Det er muligt, at det hedder saadan, naar det gør lystture; naar det er ude i forretninger, har det neppe noget navn.“

„Men vilde generalguvernøren da virkelig modtage hans penge, hvis“ . . .

„Generalguvernøren! Der er kun et punkt, hvor han er ubestikkelig, og det er der, hvor han vil ruinere os andre.“

„Men det er jo da ikke bevist, det om Mr. Guillon, er det?“

„Nej, hængt er han i alt fald ikke bleven.“

„Aah, du, Bjørn, kom her hen!“

O'Brion havde som han plejede ladet begge hænder fare igennem sit ellers glatkæmmede haar, saa det strittede; og aarerne stod spændt paa hans svære, røde hals.

„Hører du, gamle vrede Bjørnebams, kom hen til mig."

O'Brion gik knurrende hen og tog den lille, ivrige haand, der blev rakt ud imod ham.

Mrs. O'Brion trak ham ned paa sengekanten og kastede moskitonettet bagved sig.

„Bjørn," sagde hun og tog hans fingre én for én og lagde dem ovenpaa hinanden, som naar man leger med børn, „ser du, hvis nu Vieques er en lille, fattig, ussel ø, og dens guvernør gærne vil kaste lidt glans over den, vilde det saa være saa frygtelig slemt, om han søgte at berige sig ved — ved saadan lidt — dristige affairer?

De andre har jo lov til at forsvare sig, om de kan, ikke sandt? Aah — men han er dem naturligvis for stærk og for modig!"

Hun forsøgte med sin ene haand at holde fast paa hans fem tykke fingre, medens hun med den anden truede strængt: „Hvordan var det, min gode Mr. O'Brion, med den stamfader, der bortførte sin elskede fra sin fjendes by eller plantage, eller hvad du nu kalder det?"

„Fra klanen Leath Chuim?" sagde O'Brion, og hans pande glattedes, „men han var en høvding og en stor kriger."

Pludselig greb han saa haardt om sin hustrus arm, at hun vaandede sig.

„Dorina, hvorfor nævner du det nu? Hvad vil han her, denne spanske pirat?“

„O'Brion, du skræmmer mig!“

„Helst jog jeg ham bort med det samme og pudsede hundene efter ham.“

„Nu er du vred og ved ikke hvad du siger! Vent og se ham og du vil forandre mening.“

„Mig blænder han ikke med spanske kruseduller! Vil han være gæst paa St. Croix, saa lad ham bo paa Bülowsminde: Lige ulve tuder bedst i kor!“

„Fy, nu er du styg! Jeg vil ikke tale mere med dig!“

Hun gemte ansigtet i puderne, saa man kun saa det blaasorte haar.

Da hendes mand tungt lagde sig tilrette for at sove, sagde hun uden at forandre stilling:

„Hvad sagde de om Hannah Netty?“

„Hm — ja, hvad sagde de? De skammede sig som køtere, fordi de havde stukket halen imellem benene og fundet sig i den brune hore.“

Hun vendte sig hurtigt om imod ham.

„Og hvad sagde du?“

„Jeg sagde, at den hest der har faaet kuller er mærket; og saadan er det ogsaa med folk.“

„Mener du generalen?“

„Ja — jeg mener generalen.“

Mrs. O'Brion rakte sin haand over og glattede hans stride haar; han lagde den imod sin hede pande, og hun lod den glide blødt ned over hans ansigt.

„Godnat, min ven,“ sagde hun, „Guds moder og St. Jago beskytte os!“

O'Brion sov snart tungt, men Mrs. Dorina laa og saa hen for sig med store, vaagne øjne.

Hun havde først overfor sin mand haft en følelse som en skolepige, der har gjort noget galt og maa skjule det. Hvor uheldigt ogsaa, at O'Brion skulde kende de dumme historier! Nu maatte han ikke faa noget at vide om kalkunen eller den gamle portvin; navnlig den gamle portvin vilde han vanskelig tilgive hende. Men hun kunde ikke fortryde, hvad hun havde gjort; det havde været en saa straalende aften.

Hvorfor brugte mon ikke alle nationer at sige smukke ting? Det var jo, som det foryngede, ja, hun troede saa vist ogsaa, at det gjorde bedre. Det var vel nok især hende, som husets frue, guvernøren havde feteret; men ogsaa Julie havde han sagt charmante komplimenter, og Mrs. O'Brion syntes, at hun havde ikke længe set sin datter med et saa tindrende smil og med saa megen verve i sit væsen.

Og den smaa Kate; hvor klædte det ikke hende at faa rødme i kinderne! Det var netop det, der skulde til, for at frelse en blondine fra at ligne mælkesauce.

Underligt at Ellinore, der dog mindede saa meget om hende selv, at hun ikke rigtig kunde folde sig ud, ikke ret kunde faa mod til at se sig frit om med sine virkelig farlige øjne, at hun ikke kunde faa forstaaelsen af, hvor let og muntert livet er, naar man er 17 aar og kan svirre frit som en kolibri.

Og Moltke! Tænk at han saadan uden modstand havde ladet sig sætte ud af spillet. Det ærgrede hende, fordi han var Julies mand, men morede hende samtidig en lille smule. De var saa overlegne, disse danske, som var af ekstraktion; alting vidste de be-

sked om. Om det saa var spanske forhold, kendte han til dem. Undertiden havde hun en fornemmelse af, at han følte sig lidt overfor sin kones familie, men verdaderamente, her havde han mødt sin overmand! Eller — hun trykkede haanden fast mod panden, eller skulde Moltke ogsaa have kendt disse rygter fra St. Thomas? Skulde det være *det,* der havde gjort ham saa kold og tilbageholdende? Ja — nu hun tænkte over det, hvad var det, han havde sagt, inden han kørte bort? At hun skulde passe paa; og noget med Ellinore.

Ellinore! Mrs. O'Brion strøg haaret bort fra panden og stirrede anspændt ud i mørket. Hun tvang datterens billede frem for sig, som hun havde siddet ved bordet. Havde der ikke været noget ejendommeligt ved hende, noget forventningsfuldt, noget, der undertiden gav hende en glans over panden som en ung madonna!

Og da hun — Mrs. O'Brion — kom op ad trappen til galleriet efter at have fulgt gæsterne til vogns og Elli og guvernøren var bleven alene tilbage, havde hun da ikke set deres skygger paa gulvet helt, helt tæt sammen, næsten som én.

Hun borede hænderne dybt ind i haaret og stirrede ud i mørket. Hvorfor havde han ikke kunnet vente paa morgenbrisen, men var roet i land? Hvorfor havde Ellinore, siden hun var paa St. Thomas, gaaet som i en taage, og hvorfor havde hun sat saa meget ind paa at komme med til dette omstridte bal i guvernementshuset, hun som ellers altid lod de andre raade; og hvorfor var hun kommen saa sørgmodig og trist derfra?

Mrs. O'Brion lod sig glide ud under nettet, tændte lyset og skyndte sig paa bare fødder ned ad trappen.

Elli! Lille Elli! Hvor havde hun kunnet glemme hende? Hjælpeløs og sky som et daakid var hun, og han . . .

Mrs. O'Brion næsten sprang de sidste trin.

Barnet kendte ikke spanierne, hun vidste ikke, at deres smukke ord var tomme som vindpust. Hun anede ikke, at saadan en mand, der sejler fra havn til havn, han plukker elskov, som en anden plukker oranger.

Og saa han, denne Guillon — en samvittighedsløs pirat, som gør andre ulykkelige blot for at skaffe sig selv vinding!

Mrs. O'Brion løb saa hurtigt igennem salen, at hendes lys slukkedes. Hun famlede sig frem til Ellinores dør; den var laaset. Benene rystede under hende, og hun snublede sig bagom ind gennem Tonos lille mørke rum.

I Ellinores værelse var de øverste jalousitremmer aabne, og en stribe maaneskin piblede ind imellem dem. Mrs. O'Brion blev et øjeblik staaende indenfor døren og trak vejret dybt; saa listede hun hen til sengen.

Hun kunde ikke se Ellinores ansigt, det var i skyggen; men maanestriben gled hen over hendes smaa, hvide hænder, som hun havde foldet over brystet. Noget langt mørkt kom ud under dem og laa som en snog hen over lagnet; Mrs. O'Brion rørte forsigtigt ved det; det var en rosenkrans af mangefarvede stene, som gamle Ditta havde foræret sin

yndling. Korset var af uslebne granater, og det holdt den unge pige imellem sine hænder.

Mrs. O'Brion lod sig glide ned ved sengen og skjulte sit ansigt. Saa trykkede hun de brogede stene imod sine læber og mumlede: Maria Santissima! Gracias à Madre de Dios!

Da hun rejste sig, havde hun lovet Guds Moder, at hun vilde smykke plantagens lille kapel med friske blomster, hun vilde lade Ditta feje alt det gamle støv ud, og hun vilde lade sætte lys i stagerne. Det vilde hun!

Hun gjorde korsets tegn over Ellinores og over sit eget bryst.

Da hun listede tilbage igennem Tonos værelse, kaldte hun paa hende, men fik ingen svar. Hun gik hen, hvor den unge pige plejede at ligge og følte sig frem med foden, men der var ingen.

Mrs. O'Brion skyndte sig tilbage til datterens værelse og fik tændt sit lys. Nej — det lille rum var tomt, men Tonos faa klædningsstykker laa, som hun havde smøget dem af sig.

Mrs. O'Brion stod et øjeblik ganske stille, hendes underkæbe sank ned, og hendes øjne fik et udtryk, som om noget slog sammen for hende; saa gik hun langsomt, skærmende lyset ned ad den lange gang til køkkenet. Hun bankede sagte paa den nederste dør og sagde hviskende: „Nanitta, det er mig!"

„Kom ind, mit Hjærte, Nanitta er vaagen."

Den gamle sad i en stor mahogniseng med mange puder og et tæppe, kunstfærdig sammensyet af brogede stykker bomuldstøj, men der var ingen himmel

over sengen og ingen moskitonet; hendes hoved var bundet ind ned til øjnene.

Mrs. O'Brion satte sig paa sengekanten.

„Nanitta, saa du ham?“

„Den spanske buccaneer? Ja, mit barn.“

„Buccaneer, Nanni! Ved du ogsaa . . .?“

„Martin havde hørt om ham i Basend. Joe fortalte det.“

Mrs. O'Brion knugede hænderne i hinanden.

„Aah, Ditta, hvorfor sagde du det ikke til mig?“

„Han var min Missis gæst. Gamle Ditta ved hvad der sømmer sig, og Missis saa ud som et ungt blod, og jeg hørte den spanske tunge, og Nanitta troede sig hjemme i Puerto Rico.“

Hun kyssede sig selv i det indvendige af sin lille, brune haand:

„Oh, Señora! Belleza! Gracia!“

„Nanni, hvad tænker du, han vilde her?“

Mrs. O'Brion flyttede lyset, saa hun kunde se den gamles ansigt. Det var brunt og rynket som tørrede tobaksblade; de smaa, sorte øjne var blanke og kloge som en puddels.

„Vel, Missis, jeg stod i den mørke gang og saa ind, medens I spiste; gamle Ditta holder af at se smukke, fornemme herskaber ved en fest.

Jeg saa, at den spanske buccaneer han lod sin tunge spille og gjorde sine øjne søde, naar han saa paa Missis og Miss Julie, men naar de samme hans to øjne saa paa Miss Elli — — det var saa gamle Dittas ben skælvede! Oh, Señora Dorina, det var som en volcano, der spyr ild ud af jorden! Det var

som de lys, der tændes i det store hav ved nat! Det var som flammer og gnister paa samme tid!

Mit barn, jeg tænkte du vilde glemme din bøn — du maatte være træt efter festen — og saa foldede gamle Ditta sine hænder. Hun sagde til den hellige Moder, at hun var kun en gammel slavinde, men hun bad for én, der var ren og hvid som de hellige engle, og Guds Moder maatte ikke vredes, men høre den ydmyge bøn. Jeg bad og talte paa mine gule halsperler, jeg bad den hellige Madonna skærme det uskyldige barn, og jeg bad hende paa mine knæ snart sende os en anden gentleman som Mr. Moltke.

Oh, Dorina mia, *han* behøver ikke de mange ord og de søde øjekast, for han har det skrevet paa sin pande, at han er en grande, — ogsaa naar han staar i skyggen, og ingen ser ham.“

„Nanni, jeg blev selv saa angst for Ellinore. Det kom pludselig over mig. Husker du den rødhaarede Juanitta, som flygtede til Porto Prinz med en Portugiser en nat, da alle i huset sov? Oh, det kom over mig som en rædsel . . . Men Ditta, det var ikke rigtigt af os at ængstes. Mr. O'Brions datter vilde aldrig kunne forglemme sig som Juanitta. Ellinore sover trygt i sin seng, men Nanni — Tono er ikke i sin.“

„To-no? Barnet er ikke gaaet her forbi.“

„Jeg vilde sige til hende, at hun skulde lade Miss Elli sove imorgen; det var bedst om — om dette menneske var borte, inden hun kom op. Jeg gik ind for at kalde, men — hun var der ikke.“

Den gamle famlede hen over det brogede tæppe og saa hen for sig.

„Ogsaa under det brune skind rinder blodet rødt.“

„Men han, Nanni?“

„Den tørstige drikker den vin, der staar i persen.“

Mrs. O'Brion rejste sig og tog lyset.

„Ditta, hvis det er saadan, saa vil jeg aldrig se den mand mere! Aldrig! Hører du! Og Tono, hun der har gaaet her, fra hun var en baby og har været som Ellis legesøster! Ditta“ — Mrs. O'Brion knyttede hænderne og hendes øjne skød lyn, „hun — hun skal giftes med Jimmy, med Køkken-Jimmy og skal flytte ned i landsbyen, og hun maa aldrig komme i sin masters hus.“

„Si! si!“ Den gamle vinkede beroligende med hænderne. „Si, si, Dorina mia!

Den spanske señor skal være borte, naar solen staar op: stol paa det. Og nu skal min Baby gaa og sove; gamle Ditta vil faa sandheden ud.“

„Godnat, Nanitta!“

„Godnat, mit Hjærte!“

Regnen sivede ned. Det saa ud som tove, der rakte fra himlen.

Det var lørdageftermiddag, markslavernes arbejde havde efter den ny forordning været indstillet. I „Massas“ hus var alle skodder, der vendte ud imod hytterne, lukkede, fordi herfra bar vinden paa.

De fleste mandlige negre havde tilbragt dagen udstrakt paa stengulvet i deres hytte, sovende, med ansigtet ned imod armene; de smaa børn tumlede halvnøgne omkring; skulde de holdes rolige, fik de

et sukkerrør, som de flænsede og sugede i; mødrene og de større børn syslede med aftensmaden.

Det var svært at faa ilden i kulgryden til at brænde inden døre — den blev ellers sat ud i det fri — men silden skulde steges og majsmelet bages til funchi*); kvinderne viftede ilden med deres store, flade straahatte.

Da mørket begyndte at falde paa, løb en halvvoksen dreng rundt fra hytte til hytte, vandet sprøjtede om hans nøgne fødder, raabte noget ind af døren, hvor han kom frem, og skyndte sig videre.

Lidt efter var det, som negerbyen blev levende. Mørke skikkelser gled ud fra de smaa træskure; næsten alle havde de en sæk, opsplidset paa den ene langside, over hovedet som hætte, og alle stilede de hen imod og forsvandt ind i en forholdsvis rummelig hytte i byens udkant, hvor en gammel kvinde med et par uhyre næsebor i en lille flad næse og en mund som en tryne, endnu inden de havde sagt noget, tyssede paa dem med hemmelighedsfulde haandbevægelser, tog orkanlygterne, som de havde bragt tændte med under sækkene, og hængte dem op rundt paa væggene.

Gamle Christofores hytte var negerbyens festsal; her holdtes bambola**) naar massa tillod det; her havde basen undertiden talt, og i aften var man kaldt sammen, fordi Buddoe uventet var kommen til plantagen.

Han havde valgt denne regnvejrslørdag, fordi han

*) Et afrikansk ord, som endnu bruges om den ret, der bages af majsmel og vand.

**) Afrikansk trommedans.

mente, at hverken forvalteren eller andre hvide folk vilde vove sig ud i væden.

Buddoe var en høj neger med indianertræk og en slankhed som en mynde. Det hed sig, at hans fader havde været konge i „det store land“, inden han blev fanget og ført til St. Thomas.

Buddoe havde en tid været officer ved brandkorpset og havde faaet sin frihed af generalguvernøren. Nu havde han en handel med majsmel og brød, men passede den ikke selv. Han færdedes meget paa øen, altid ridende, og var sleben og indsmigrende i sit væsen overfor de hvide, der ofte indlod sig i snak med ham. Der var en egen spændt energi over manden, der virkede paa de mennesker, han kom i berøring med, skønt han søgte at skjule den.

Han stod op ad væggen i Christofores hytte, og alle de mænd og kvinder, der kom ind, rakte ham haanden med en lidt generet glæde, som den kan ytre sig, naar en enkelt hæver sig over sine egne, saa de trods det nære forhold maa vise vedkommende ærbødighed. Mændene satte sig paa de faa træstole med sivflettede sæder og paa sengen, der var redt paa fjæle lagt over fire kasser. Kvinderne tog plads paa hug langs med væggene; der blev kun talt lidt og hviskende.

Da alle var samlede, satte Christofore slaa for døren; og hvor bræddevæggen var utæt, blev der hængt sække for, saa at lyset ikke kunde trænge ud. Buddoe lagde armene over kors og rettede sin høje skikkelse; der blev forventningsfuld stilhed.

„Folk, afrikanske brødre, jeg vil tale til jer i den

gamle tunge, saa at ogsaa de ældre iblandt jer kan forstaa mine ord."

„Her paa Queenshill forstaar vi alle bokras*) sprog," raabte en ung mulat paa engelsk, vi vil ikke tale dem slavesprog mere."

„Du tager fejl, ven; i det store land var vi solens frie sønner, og den gamle tunge er vort eget sprog."

„Men de rundho'dede Dutchmen**) har gjort den uren, og nu vil vi tale bokras sprog."

„Som I vil! Jeg er en fri mand, og jeg kan tale de hvides sprog. Hør nu og giv agt: I ved at paa Barbados og St. Kitts og Toledo er der folk fra Afrika ligesom vi; de er købt for penge af de hvide folk til at gøre deres arbejde, saa de er deres.

Men nu er der hvide folk, som har følt Gudens vrede, og de vil ofre til ham for at mildne ham, at han skal give dem rigdom og sundhed og sejer over det onde. De hvide folk kender ikke obeah***) og de tror, at de kan købe Guden ved at give deres ejendom fra dem; ved at give den sorte mand friheden."

„Jeg vil ikke ha' dem ting!" raabte Christofore, „jeg ikke ved, hvad dem ting er godt for!"

„Vil dem ting sige ingen arbejde?" spurgte en anden kvinde.

„Jeg skal fortælle jer, hvad frihed er," raabte en ung mulat og viste alle sine hvide tænder ved en krampagtig sammentrængning af ansigtsmusklerne: „Det er, at vi ikke mere skal danse under tamarinde-

*) Bokra: hvid mand.
**) Kreolsk var en blanding af afrikansk og hollansk.
***) En slags trolddom, som der endnu i vore dage tros paa.

pidsken! Vi skal ikke springe, naar plantageklokken kalder, vi skal være „folk“, skal vi.“

„Ja,“ raabte en frugtsommelig kvinde og rakte sine knyttede hænder i vejret, „og ingen kan sælge os bort fra de mænd, som de har giftet os med og de børn, de har tvunget os til at faa, saadan som de har gjort hos Englænderen paa Pearl.“

„De *vil* heller ikke!“ faldt den unge mand ind, „for de maa ikke mere tage penge for os. Jeg ved om al ting fra røde Bob, — ham søn for brune Bess, — ham har rejst og ham fin massa, men ham siger, dem Bokra er rak, og dem æder og drikker for negermandens sved, men ham siger, at nu kommer det store vejr, og saa . . . og saa . . .“ han løftede haanden som svang han en tung pidsk og slog af al sin magt.

„Pijuh! Der er ingen fængsel og ingen pidske for bokra.“

„Nej,“ sagde en gammel neger med et listigt ansigt. „Men nu maa den massa, som fejler, give penge til generalens kasse. Eh! Eh! Massa Peter forstaar dem ting!

„Ja, Massa Peter,“ sagde Buddoe og hævede stemmen, „han er ikke bange for Guden, og han er den sorte mands ven. Han er ikke en fremmed Mister Somebody, der er kommen hertil langt borte fra, for at gøre guld af den sorte mands arbejde, nej, han var ven med sorte folk, fra han var dreng; han kan tale med dem folk; han ser ikke paa dem som okser, der kun kan trække, naar man stikker dem med pigstangen. Han er negermandens ven, og han

er basen*) for de hvide, og de maa svinge med halen til hans musik, selv om de faar kneb i rumpen."

Latter. „Ja, Mr. dommer sidder og venter, og saa er negermanden, der har forbrudt sig, spaseret hjem igen til sin massa med fripas fra generalen. Og om forladelse, Mr. planter! Hvis du bruger pidsk, saa gaar Mr. negermand sin vej midt under arbejdet, og Massa planter bider i sine fine negle, men maa ud med sine gode dalere til generalens kasse!"

Jubel. Tænderne skinner i det tykke tandkød.

„Ja, generalen, han er ikke for høj til at være ven med negermanden!"

„Heller ikke med pigerne, dem!" raabte en dyb kvindestemme, og vittigheden belønnedes med et brøl fra mændene og et hvin fra kvinderne. Disse vuggede sig i lænderne og vaandede sig af latter: Oh! oh! my!

„Ja, han er vores ven," raabte Buddoe myndigt, da latteren havde lagt sig, „men han kan ikke hjælpe os, naar vi ikke selv hjælper til . . ."

„Nej, det siger ogsaa røde Bob."

„. . . for han har kongen over sig, og kongen er god, siger han, og han vil ogsaa give os friheden, men først skal vi kende Guden — de hvide mænds Gud: Vi skal vide al ting om ham, om hans moder og hans søskende og om mange andre folk som han kendte, og som har skrevet ting op om ham, som vi skal tro er rigtige.

Naar vi kender alle dem ting, vil kongen give os friheden; og derfor vil Massa Peter, at vi skal høre alt, hvad baserne fortæller, og vi skal sige, at vi vil

*) Herren.

gærne døbes, men“ — — han sænkede stemmen. „Massa Peter maa lystre sin konge, men jeg tror, hams mening er, vi kunde faa friheden først og saa bagefter blive døbte. Maaske han mener, Guden vilde synes bedre om os, naar vi kom som gentile.“

Der blev banket sagte paa døren. Alle sprang op. Christofore gjorde tegn, at man skulde forholde sig roligt og gik selv hen til døren:

„Vil nogen tale med gamle Christofore?“ spurgte hun med svag stemme, som var hun syg eller lige revet ud af søvnen.

Bankningen blev gentaget hurtigt og utaalmodigt.

„Det er mig, Tono! Luk op!“

Den gamle saa sig spørgende om i kredsen.

„U-uhm! u-uhm!“ kom det fra en af de ældre kvinder, idet hun rystede pegefingeren advarende frem og tilbage foran sit ansigt.

„Hun kommer for at finde os ud, det siger jeg!“

„Ja,“ sagde en af de yngre og vred munden skævt, „hun har jo altid følt sig som en fin dame-dejlig!“

„Luk op! Luk op! Her er saa vaadt!“

„Luk op,“ sagde Buddoe, „jeg kaverer for hende.“

Da de endelig aabnede døren, stod Tono udenfor, indhyllet i sit sovetæppe. Hun smuttede hurtigt ind, men saa sig ikke om.

„Eh, Eh! Jeg siger, det er ære for simple folk!“ sagde den gamle, der havde advaret.

„Ved missis, du er her?“ spurgte Christofore, „og hvem har fortalt dig, at her var forsamling?“

„Se hvad jeg har bragt!“ sagde Tono og trak en stor flaske i kurvefletning frem under shawlet. Hun saa sig om med febrilske øjne:

„Jeg har taget den i masters kælder. Nøglerne laa fremme. Jeg har stjaalet den! Jeg vilde vise jer, at I kan stole paa mig.“

„Se, se! Se, se!“ sagde den gamle, „du kommer rundt!“ Christofore havde taget proppen af flasken og lugtet til den.

„Kom her med dunken, din gamle pellikan! Du behøver ikke at være bange: Mr. O'Brion plejer ikke at fylde bayrom paa sine demijohns!“

Mænd og kvinder tumlede rundt for at finde drikkekar. Enkelte kopper og kummer var der og tomme tindaaser og kalabasser. En satte en spand ind med vand, men mange drak rommen ublandet.

„Hør nu, inden I bliver drukne, det, jeg kom for at sige,“ raabte Buddoe og løftede haanden.

„Ja, ja, vi hører.“

„Alle jeres brødre og søstre herfra til Westend, de har skrevet tegnet, som binder, og vil I være som én haand med dem, saa maa I ogsaa skrive tegnet. Har I forstaaet det? Alle?“ Der var kommen kraft og klang i Buddoes stemme, og de andre svarede med ekstatisk begejstring:

„Ja, ja, vi har forstaaet det!“

„Og I ved, hvad der sker den, der bryder blodtegnet? I ved alle, at en mand kan falde og faa en kniv i livet, eller han kan faa et hug med en sukkerøkse, og ingen ved, hvor det er kommet fra. I ved, der er føde, der smager som sukkeræbler og honning, men som faar indvoldene til at vride sig som et bundt af orme. I kender Buddoe, og I ved, at naar han siger en ting, saa staar den fast som en klippesten, men jeg, Buddoe, siger, at den som gaar herfra

og forraader sine brødre, han er en død mand, inden solen to gange er gaaet bag ved højene.

Hører I mig?“

De rejste sig og sagde, den ene efter den anden, idet de rakte haanden ivejret: Ja, ja, jeg hører! Jeg vil aldrig gøre det, aldrig! Før maa i spænde heste for min tunge og flaa den ud, før jeg skulde gøre saadan en ting! I maa lægge obeah for mig og hakke granidilla i min funchi, jeg vil aldrig forraade mine brødre.

Buddoe trak ærmet op over sin magre, muskelspændte arm, rev en kniv ud, der var skjult under bæltet og stak med en teatralsk bevægelse spidsen ind, saa blodet sprøjtede og løb ned over armen.

„Skriv tegnet!“

Der var nu saa stille som i en afgrund. Han gik rundt, først til mændene og bagefter til kvinderne; de dyppede fingren i blodet, blottede brystet og malede et tegn af form som en hestesko.

Naar blodet syntes at standse, pressede Buddoe nyt frem. Den sidste han kom til, var Tono. Hun gemte ansigtet i sine hænder og stønnede.

„Skriv tegnet, eller“ . . . kvinderne fo'r ind paa hende med knyttede næver.

Buddoe stillede sig for.

„Skriv,“ hviskede han. Hun svejede frem og tilbage og hovedet sank forover, som havde hun ikke kræfter til at holde det oprejst.

Buddoe vristede en kop med rom ud af haanden paa en af de nærmest staaende og tvang hende til at tømme den. Hun rejste sig og saa sig forvildet om.

De trængte sig om hende og raabte og truede.

„Skriv tegnet," sagde Buddoe igen, „paa dit bryst."

Hun lo og krængede kjolen ned; saa dyppede hun fingren i blodet paa Buddoes arm og skrev tegnet.

„Hvorfor kom du?" spurgte Buddoe og bøjede sig over Tono, der stod lænet imod væggen og følte sine lemmer underlig tunge, medens alt inden i hende brændte som ild; hun havde tabt sin romkop ud af haanden.

Hun saa uforstaaende paa ham.

„Hvorfor kom du?" gentog han og ruskede hende i skuldren.

Det gav et sæt i hende, og hun slog sine hænder for ansigtet.

„Sig sandheden."

„Jeg forbrød mig."

„Har din missis slaaet dig?"

Tono gav sig til at græde.

„Nej, nej, ingen har slaaet mig!"

Afbrudt af hulken og til tider overdøvet af trommen, banken, fløjten og raslen med metalstumper paa en jærnkæde, blev hun ved: „Det var den spanske señor! Miss Elli sendte mig til ham, da alle sov, og jeg tænkte ikke paa andet, end at gøre som hun bad mig; og først troede han, at jeg var Miss Elli, og jeg skjulte mit ansigt, og han talte ord til mig — — oh my! oh my! Ligesom rommen brændte de, men ikke saadan! Og jeg kunde have krøbet paa mine knæ hele livet for at høre ham sige de ord. Og saa saa han, at det var bare stakkels Tono, og saa blev han ond i øjnene som massas gule hingst, og han pustede ud af næsen ligesom den, og han løftede sin

haand imod mig, og jeg vilde løbe bort, og saa greb han mig!“

„Og saa tog han dig til sin lyst?“

Tono stirrede hen for sig og nikkede svagt med hovedet.

Saa slog hun armene sammen over hovedet og brød ud i en graad, der rystede hendes legeme som krampe.

„Og da morgnen kom,“ blev hun ved mellem hulken, „red han bort. Og jeg stod under galleriet for at se ham endnu en gang, for at høre hans stemme, for at bede ham.“ — —

„Saa, saa! Naa, og han?“

„Han! Han saa paa mig, som havde han aldrig set mig, — saa, som en fin herre ser paa en lille mulatte!“ Hun tørrede sit ansigt og rettede sig.

„Men da han red forbi Miss Ellis vindue, da skinnede hans øjne, og han kastede et kys derop. Til hende! Og hvad havde hun gjort for ham — for ham der ventede paa hende og havde saadan ord til hende? Sendt mig til ulykke havde hun, for jeg kan aldrig glemme det, aldrig! Og missis er ligesom sten i sit ansigt, og Miss Elli maa jeg ikke se; men nu vil jeg høre til mine egne folk. Jeg har stjaalet af massas rom, og jeg vil . . . jeg vil“ — —

Døren var bleven slaaet op, — man havde druknet forsigtigheden i rom, — regnen var hørt op, og over hytten saas den oplyste hovedbygning, hvor skodderne nu var slaaet tilside.

„Der er ikke mere rom i dunken,“ raabte mulatten.

„Men deroppe er mere!“ han truede imod huset.

„Kom, vi vil hente et anker! Det er os, han maa

takke for, at han har den! Naar man har faaet meget rom, maa man ha' mere. Kom an!"

„Ja, ja!" skreg Christofore, „dem ting bedre end frihed!"

„Nej, frihed vil vi have! Liberty!" Mulatten svingede sin hue i luften.

„Kongen vil det og Massa Peter!"

„Kom nu med ordene, der gælder," raabte den unge mand, der havde holdt paa, at der skulde tales engelsk. „Naar kongen vil, at vi skal have friheden, og generalen vil det, og han er vor ven, saa siger jeg som englænderen paa Pearl: hvorfor fanden i hede helvede faar vi den saa ikke?"

„Nej, det er sandt! Chago har ret! Hvorfor faar vi den ikke?"

Buddoe hævede begge hænder som en taler, der vil forberede en effekt. Da der var bleven tavshed, og alle saa spændte op imod ham, sagde han langsomt med oratorisk eftertryk paa ordene: „For vi skal selv tage den!"

Han gjorde en kunstpavse, saa fortsatte han:

„Men der skal gøres et stort arbejde først! Det hele skal være trukket op med streger. Vi skal alle staa som én haand, og det vi *vil* skal ramme de hvide som en gale." *)

Nu blev der en støj, en mumlen, der tog til i styrke; det var som en flodbølge, der er ved at rejse sig; alle raabte, alle gestikulerede, alle vilde raade og spørge og forklare. Nu talte de kreolsk.

„Skal det nu blive Bokra, der smager sukkeröksen?" skreg Christofore gennem tumulten og sma-

*) Orkanagtig storm.

skede med sine tykke læber. „Eh! Eh — jeg skulde synes om at marengi med en hvid bas uden hoved!“

„Hvorlænge skal vi vel være om at bestemme os?“ raabte han, de kaldte Chago, „er vi børn, eller er vi mænd?“

„Vi er mænd — nogen af os!“ svarede Buddoe, „derfor skal vi forsøge ikke at bære os ad som dumme jackasser.“ *)

„Carramba, hvem siger!“ Chago rev en tændt lygte ned fra væggen og slyngede den efter Buddoes ansigt; denne bøjede sin smidige krop, saa lygten fløj over ham og knustes mod væggen, men kvinderne skreg, holdt de knyttede næver ind under den unge mands ansigt og spyttede paa ham.

Han værgede for sig med en stol.

„Forstaar I ikke, at Buddoe vil holde os op med sine fine ord for at gaa og være ven med de store?“ brølede han over larmen.

„Naar man ved, hvordan et sukkerrør skal hugges, saa hugger man det. Man siger ikke, nu skal jeg først ride øen rundt og se, om de andre kender en bedre maade.

Naar vi ved, der er en frihed, hvorfor tager vi den saa ikke? Fanden i hede helvede, jeg spørger jer!“

„Chago har ret! Chago har ret! Hvorfor skal vi vente?“

De raabte ind i hinandens store, røde munde, truede, drak rom, kastede de tømte kopper og kalabasser op i luften og greb dem igen.

*) Hanæsler.

En begyndte at slaa med metal paa en tindaase, en anden dunkede takten til og nogen fløjtede.

Kvinderne vuggede sig i lænderne, og et par af dem sprang ud paa gulvet og begyndte at danse.

Der var plads nok, for de flyttede sig ikke, bevægede blot fødderne og vrikkede med underkroppen. Mændene saa til og kom med obskøne tilraab.

„Magas!*) Vi tager magas med! Det er godt til at opmuntre en ild!“

„Folk,“ raabte Buddoe, „I glemmer tegnet! I skal være som én haand med jeres brødre, eller I vil lave en brise af det, der skulde være en orkan.“

„Hvorfor skal de andre begynde? Hvorfor kan vi ikke? Rommen har gjort os modige! Rom gi'r store kræfter, og hele kælderen er fuld.“

„Master O'Brion vil skyde paa jer.“

„Men han er én, vi er mange. Vi har økser, knive og vi har magas!“

Den unge mulat sprang op paa sengen og raabte: „Vi vil hjælpe kongen og Massa Peter!“

Buddoe raabte: „Gør I det, vil I komme til at fortryde det!“ og han vilde stille sig i vejen for dem, men Tono hængte sig om hans arm: „Lad dem gaa! Lad dem gaa! Lad dem brænde huset! Lad dem bruge økserne! Jeg hader de hvide folk!“

Han tog hende op paa sin arm og hun slængte sig ind til ham og hviskede: „Hader, hader! Forstaar du ikke?“

Snart efter bugtede en mørk menneskemasse sig op imod det hvide hus.

*) Det, der bliver tilovers af sukkerrørene ved tilberedelsen.

En underlig kold klamhed havde ligget over Queenshill den hele dag. Mrs. Dorina havde skyndt sig om morgenen at gemme sølvtøjet og krystallet fra aftnen før og havde haft en lang samtale i sit eget sprog med Nanna Ditta. Mr. O'Brion havde gaaet frem og tilbage, frem og tilbage paa galleriet, skønt missis vred sine hænder og bad ham komme ind.

Den fugtige luft og regnstænkene vilde give ham feber, saa vist som noget! Maaske den gule feber! Men master syntes ikke en gang at høre, hvad hun sagde.

Miss Ellinore havde opholdt sig det meste af dagen paa sit værelse; hendes fader havde været inde hos hende, og ved middagsbordet var det, som hele hendes ansigt kun var to store bedrøvede øjne, og hun rørte neppe maden, kun et stykke vandmelon spiste hun.

Nu var det aften; missis var gaaet ovenpaa og havde ladet Ditta bringe en bakke op med ingefærsukker og tærte med guavamarmelade; hun vilde have Ellinore med, men hun var træt, sagde hun, og vilde gaa til ro.

O'Brion sad alene i den store sal. Han sad ved det runde mahognibord med to lys foran sig og læste i en gammel gulnet bog med store, snørklede bogstaver. Det var hans skat fra drengeaarene: „Irernes kamp med de fremmede."

Denne tilsyneladende tunge, lidt vredagtige mand havde endnu bevaret sin evne til at lade fantasien bære sig bort fra virkeligheden. Der var en digtersjæl i den irske planter, og naar han saa tilbage over sit

liv, formede det sig for ham som et epos i sange. Arbejdet, nøjsomheden, den sejge energi, det havde været de stene, han havde baaret til sit parnas; men Dorina del Potzo hun var hans skønneste digt.

Ingen af de egenskaber ejede hun, som han hjemme i Irland vilde have fordret af en hustru; hverken arbejdsomhed, nøjsomhed eller dyb sædelig alvor; men hun var underet, pantet paa, at han, George Crane O'Brion, stalddrengen, matrosen, var naaet frem og op; op hvor livet ikke mere er kamp, op hvor der er raad til at spøge og le bekymringerne bort og lade andre gøre arbejdet. Men i den sidste tid kom der ofte en stor utryghed over ham, en frygt for, at hans livs bygning var truet, og hans sind blev ujævnt og opfarende.

Haarde ord havde han sagt idag i anledning af den spanske guvernør; og han saa, at sagen var gaaet Ellinore til hjærtet. Men det han ikke kunde glemme, det, der mest havde voldet hans vrede, det var Dorina, Dorina som hun havde siddet under moskitonettet, den nat, han kom hjem fra Canegarden; barneung havde hun set ud; og han syntes at hendes øjne havde haft den samme smægtende glød som den nat paa ballet i St. Thomas, da han løftede hende paa sin arm.

Han følte en afmægtig harme imod denne spanier, som i hans fraværelse havde trængt sig ind paa hans ejendom, og som havde bedraget hans datter, skændet hans slavinde og faaet hans hustrus hjærte til at banke ungt, og havde faaet hende til at længes efter sin fødeø, efter sine landsmænd og efter deres blomstrende, forlorne tirader.

O'Brion havde, som aarene gik, faaet en bred

selvfølelse. Han var øens største planter, og hans spanske hustru havde altid kastet glans over Queenshill.

Men han kunde endnu i forholdet til hende, til Dorina del Potzo, faa en ydmygende følelse af, at hans barndom og ungdom tyngede ham nede, og at han aldrig helt blev hendes lige. Men saa tog han den gamle krønike frem og læste, indtil hans egen fortid faldt sammen med hans folks, og hans brede bryst hævede sig i stolthed ved krønikeskriverens beretning om svundne tiders storhed.

„Da nu den kække, kongelige kæmpe og høv-
„dingers høje hersker saa det nederlag og mande-
„fald, som Danerne og de sørøverske Danemar-
„kere udøvede paa Dalcassierne, slog det hans
„sind som død eller en evig skam saaledes at se
„paa de fremmedes færd mod dem, og han gre-
„bes af en knugende, kogende harme og vrede
„og af en overvættes højhed og storhed i aand
„og hu. Modets og manddommens ørn fløj op i
„hans sind og flagrede om hans hoved og om
„hans mund. Hovedkulds gjorde han et hidsigt
„og heftigt indhug paa de danskes hob som en
„utæmmet, ond, arrig oxe eller som en brølende
„og hylende løvinde, hvem man har røvet og ra-
„net deres hvalpe, eller som den stolte rullen af
„en svulmende alt overskyllende strøm, som
„splintrer, sprænger og søndrer det den støder
„paa, og han gik en krigers gang gennem de dan-
„skes hær. Derom er der vidnesbyrd hos hans
„fjenders og hos Leincestermændenes krønike-

„skrivere, at ved det indhug faldt 50 for hans „højre og 50 for hans venstre haand, og han „gentog aldrig sit stød mod den samme mand, „men huggede kun det ene hug, og hverken „skjold eller brynje mægtede at modstaa ham el-„ler hindre, at han jo rammed krop, ben eller „hjærneskal, og saaledes hændte det . . .“

Det bankede paa døren ud imod galleriet. O'Brion satte neglen i bogen og raabte barsk: „Hvem der?“

Moltke traadte hurtigt ind og trak døren til efter sig. Han kastede regnkappe og hat paa en stol, og da han kom indenfor lyskredsen, saa O'Brion, at han var bleg.

„Hvad er der sket?“

„Der er kommet skib fra Danmark. Jeg kommer fra generalguvernøren.“

„Naa?“ O'Brion saa stift paa ham.

„Er det . . . er det frigivelse?“

Moltke gjorde et kast henover gulvet.

„Nej, var det blot det!“

„Naa, tal saa, eller — skammer du dig?“

„Ja, Svigerfader, jeg skammer mig.“

Han kom tilbage og satte sig tungt.

„Du ved, at kongen havde tænkt at løse slave-spørgsmaalet ved at lade alle børn fødes frie og love almindelig frigivelse aar 60, og at generalguvernøren sendte adjudanten hjem for at overbevise ham om det uholdbare, det rent umulige i den forordning; og vi troede planen var opgivet. Nu er der indløbet kon-

gelig ordre, at der skal udstedes proklamation om, at fra den 28de juni er alle børn, der fødes, frie."

„Fra den 28de? Men de, der fødes den 27de, er de slaver?"

O'Brion lagde sig tilbage i stolen og lo med sin underlig haarde latter, der ikke syntes at ville høre op igen.

„Haan ikke, Svigerfader! Havde du set generalguvernøren, som jeg saa ham, vilde du ikke gøre det. Han saa ud som en brudt mand og blev ved at holde mig tilbage, som var han bange for at blive alene. Han sagde gang paa gang: Nu er alt tabt!

Du har ret, uimodsigelig ret, naar du siger, at generalguvernøren er hensynsløs og har store fejl, og jeg har selv undertiden næret tvivl om hans motiver; men dette var ikke en magtsyg mand, hvis forfængelighed havde faaet et stød, det var en menneskeven, en reformator, der saa sit livsværk truet."

„Moltke, ved du, hvad der er mit indtryk af de folk i jeres land, der skal regere?"

„Nej?"

„At de læser sig til det. De læser sig til alt i skrevne bøger, og saa skriver de om det.

Der findes bøger om folk i sydstaterne, der for fornøjelse bruger slavindernes bryster til naalepuder og straffer slaverne ved at hugge deres næse og øren af; de bøger tror jeg kongelig majestæt og de andre store folk læser, og dem fæster de lid til; men folk, der kommer herude fra og har ejet slaver og har levet imellem slaver, dem skøtter de ikke om at høre besked af.

Kan hænde sandheden forvirrer dem!"

Moltke havde rejst sig igen og gik frem og tilbage over gulvet.

„Dette, hvorvidt den ene race eller klasse har lov til at svinebinde den anden eller ej, det er jo en fø-lelsessag.“

„Ja, som dog ikke kommer religionen ved. Den danske pastor holder med os. Der skal staa i biblen en historie om, at apostlen Paulus sendte en bortrømt slave tilbage til slavens herre, — præsten har selv fortalt mig det — og bad herren være mild i sin straf, og han formanede slaven til aldrig at være ulydig mere. Begge hørte de til Paulus's menighed, men ikke med ét ord nævner han frigivelse.“ O'Brion rettede sig i stolen: „Saadan talte jeres egen præst, og det var om apostlen Paulus.“

„Naa,“ sagde Moltke og smilede lidt, „har hans velærværdighed endelig fundet en allieret?

Svigerfader!“ Moltke standsede og saa ind i den gamles hvasse, kamplystne øjne. „Lad os ikke nu skændes om sagen; det fører jo dog aldrig til noget maal. Det, der er sket nu, har vi ikke villet.

Jeg tog herind, fordi jeg vilde fortælle dig hvad der vilde komme, og fordi jeg vilde raade dig til selv at tale med dine folk, inden proklamationen naar dem. Ellers vil de let faa det indtryk, at du staar fjendtligt i dette, som vel i første øjeblik vil forekomme dem som en gunst og naade.

Her *er* gæring mellem markarbejderne, det kan ikke nytte, at vi søger at gøre os blinde for det, og husk, vi er i virkeligheden kun faa, og de er mange.“

„Du mener, at jeg skulde liste paa hosesokker for

ikke at tirre de vilde bæstier, som er mine egne betalte slaver?“

„Ja, det mener jeg.“

„Moltke, du kender ikke George O'Brion.“

„Jo, det mener jeg, at jeg gør. Jeg ved, du er en heftig mand, og jeg ved, du betragter dine betalte slaver som væsner, der ikke tænker eller føler, men er underlagt din vilje.

Svigerfader, husk paa, at rædslerne paa Martinique begyndte med et revolverskud fra en hvid mand, og at det gik ud baade over børn og kvinder.

Tænk paa din kone, tænk paa Ellinore, ja — og paa alle de andre.“

O'Brion lagde sin knyttede haand paa den opslaaede krønike og sagde hen for sig uden at se i den: „Og han grebes af en knugende, kogende harme. Hovedkulds gjorde han et hastigt og heftigt indhug paa de danskes hob som en utæmmet, ond oxe eller som en brølende løvinde, hvem man har røvet og ranet dens hvalpe, eller som den stolte rullen af en svulmende strøm, som søndrer det, den støder paa, og han gik en krigers gang igennem de danskes hær.“

Moltke satte sig træt.

„Du læser nok ogsaa bøger, Svigerfader.“

„Ja, jeg læser . . .“

„Tys!“

Moltke havde rejst sig og lyttede.

„Hvad er der?“

„Hører du ikke?“

Gamle Nanna stod i stuen, uden at de havde hørt hende komme. Hun havde en lygte i haanden, som hun satte fra sig paa bordet.

„Hvad er der sket? Hvorfor kommer du?“

„Folkene, Sir!“

„Folkene?“

„De kommer, Sir. De kommer op mod huset, og de har økserne med.

Hvis De tror paa den hellige Guds Moder, Sir, saa bed hende naadig bevare Dem og os alle!“

Moltke gik hurtigt ind i spisestuen, der vendte ud imod negerbyen.

„Folkene, siger du! Hvorfor kommer de?“

Der kom et ondt blink i gamle Dittas øjne.

„De kommer for at gøre det op, Sir! Og var det ikke fordi Señora Dorina er ene her mellem fremmede, og fordi hun har kun gamle Nanni, saa stod jeg ikke her og forraadte mine egne.“

„Hurtigt, Nanna,“ raabte Moltke, idet han kom tilbage, „luk skodderne; jeg stænger døren.“

O'Brion havde rejst sig.

„Jeg henter geværerne.“

Larmen kom nærmere og nærmere, raaben, syngen og plasken i det vaade ler af nøgne fødder. Lige idet Moltke havde faaet de rustne bolte slaaet for yderdøren, standsede skaren nedenfor galleriet, og støjen sagtnede.

„Hvis de ikke er drukne,“ sagde Nanna, „saa vover de ikke at sætte fødderne paa masters balcony.“

„Hvor ligger den?“ raabte en stemme paa kreolsk.

„I kælderen,“ svarede en anden.

„Men friheden, friheden,“ brølede Chago, „den er i salen, hvor Bokra er.“

„Vi vil se Massa O'Brion.“

„Vi vil vise ham, hvor godt hans økser bider," raabte Christofore og belønnedes med en latter.

„Vi vil vise ham, at vi har manérer!"

„Hvis han ikke tror, at vi er gode nok, kan han jo døbe os."

„I rom!"

„Ja, ja, vi vil døbes i rom. Massa Peter siger, at vi skal døbes."

„Han er vores ven!"

Chago var sprungen op ad trappen til galleriet.

„Generalen er vores ven, generalen . . ." her kom nogle uhøviske ord, der betegnede generalens foragt for de fine folk.

„Hvor er Buddoe?"

„Buddoe har gemt sig, da det gjaldt. Jeg er jeres general!"

Han huggede sin økse imod døren, saa den blev siddende og maatte vristes ud, og snart var galleriet pakket af mænd og kvinder, der hujede, brølede og hamrede med bagsiden af økserne imod skodderne.

Moltke havde lyttet til forhandlingerne udenfor huset; da han nu vendte sig om, stod hans svigerfader ved siden af ham. Hans graa haar strittede; ét gevær havde han stillet op imod en stol, et andet var han ved at lade, og en pistol laa paa bordet.

Moltke saa paa hans dirrende hænder.

„Naar alt andet er glippet, Svigerfader, saa griber vi til det der, men ikke før."

„Ditta," raabte O'Brion, og hans stemme rungede i den store, tomme sal, „slaa skodderne fra, saa jeg kan skyde."

Støjen udenfor var stegen til et durende brøl blandet med skrigende kvinderøster.

Buddoe var kommen til og vilde have folkene bort. De delte sig i to partier og truede hinanden med økserne.

„Du faar ikke lov, Svigerfader!“

Moltke lagde sin haand paa den gamles arm og raabte ham ind i øret for at overdøve støjen derude: „Husk — de derude er *kun* slaver.“

Saa stod Mrs. O'Brion der, hvid i ansigtet, med de smaa hænder knyttede:

„O'Brion skal gøre det, han synes er ret! Folkene er hans!“

Ellinore gemte sig rystende ved Nanna Dittas bryst.

O'Brion slog krogen af skoddet med bøssekolben; hans svigersøn satte den paa igen og stillede sig foran vinduet.

„Dreng, af vejen, eller saa sandt . . .“

Mrs. O'Brion rakte grædende hænderne ud for at afværge slaget. Moltke blev roligt staaende.

„Svigerfader, de mennesker derude de er lige saa stærke som vi, hvad kræfterne angaar; de er drukne og ophidsede og har deres økser med og formodentlig stof til at tænde ild paa huset; men de er børn uden ansvar, og vi er voksne.“

„Hvad vil du da?“

„Tale til dem, faa dem til at tænke paa andre ting.“

„Tale, tale! Helde vand paa sydende beg. Nej, her skal for en gangs skyld ikke tales, her skal hand-

les! Var dig!“ Han slog krogen af skoddet og hævede bøssen.

„Om jeg saa skal brydes med dig, Svigerfader, faar du ikke lov.“

Mrs. Dorina hængte sig ved sin mands arm og saa op i hans ansigt: „Bjørn, Bjørn, lad Moltke forsøge sit. Skyder du, vælter de sig ind over os.“

„Er jeg da saa affældig, at jeg skal sættes fra styret? Hvem er herre her paa Queenshill? Hvor længe skal jeg staa her og lade mig haane af mine egne folk? Væk med jer, jeg vil saa sandt . . .“

Moltke greb om bøssen og tvang mundingen nedad.

„Skyder du det skud, vil hele øen om to timer staa i flammer.“

„O'Brion, O'Brion, hør hvad han siger.“

Den gamle slap bøssen, og Moltke satte den op imod en stol.

„Svigerfader, vent i ti minutter. Hvis uroen saa ikke har lagt sig, saa hjælper jeg dig ved geværerne.“

„Oh, Far, lad Moltke prøve.“

„Ja, O'Brion, jeg beder dig, lad Moltke prøve!“

O'Brion saa paa sin hustrus bedende øjne, saa sænkede han hovedet, og hans ansigt fortrak sig som i fysisk smerte:

„Moltke, gør hvad du vil!“

Splinter fra døren var begyndt at ryge ind i værelset; raabene udenfor lød ikke mere som om de kom fra menneskestruber. Gamle Ditta stod foroverbøjet med jagende aandedræt og knyttede hænder.

„Jeg kender mine folk. Nu vil de se ild eller blod, eller noget stort maa ske.“

Moltke havde trukket bolten fra døren, og inden nogen kunde forhindre det, var han i et spring ude paa galleriet og havde slaaet døren til efter sig.

I samme nu brød støjen af som skaaret over. Ikke en lyd, ikke et aandedrag hørtes. Det var som et oprørt hav, der pludselig var stivnet til is.

Ogsaa kvinderne i salen holdt vejret tilbage. Mrs. Dorina knugede hænderne om sin mands arm. Ellinore laa paa knæ og skjulte ansigtet i sine hænder, gamle Ditta stod foroverbøjet og lyttede; hendes øjne var blodsprængte, og hendes næseflige steg og sank, overlæben havde hun suget ind, men to lange hjørnetænder stak udenfor som paa et rovdyr.

Saa var der en stemme, der raabte:

„Hvor er Massa O'Brion?"

Og andre gentog:

„Ja, hvor er Massa O'Brion?"

Da O'Brion hørte sit navn, vilde han rive sig løs, men Mrs. Dorina klamrede sig til ham og holdt ham tilbage med kræfter, hun aldrig havde vidst, hun ejede.

„Hvad vil I ham?"

„Vi vil . . . vi vil . . ." resten tabte sig i en mumlen, indtil den unge mulat, der havde udnævnt sig selv til general, svang sin økse og raabte:

„Vi vil have frihed som vore brødre paa Barbados og St. Kitts, vi vil ikke mere være slavebundne, vi vil . . ."

Nu rejste støjen sig igen, voksede som en lavine, og man hørte Christofores stemme som et fugleskrig over braget:

„Vi vil se dem Bokras hoveder splittede, saa hjærnerne sprøjter dem rødt ud af øjnene!“

„Vi vil have rom og shrub og sød gouavaberry!“

En grødet mandsstemme sang:

„Jim vil synge jer en sang,
Bokras hoved paa en stang!“

Og de andre gentog det som et refræng.

De trængte sig truende om Moltke. Han mærkede den ramme stank fra deres legemer og saa de hvide øjenhinder lyse imod sig. Saa raabte han med en stemme, der skar gennem brølet som et velstemt instrument:

„Stille!“

Straks sank støjen til en mumlen, men økserne blinkede foran ham.

„Hør, hvad jeg er kommen for at sige jer — skønt I ikke fortjener det: Kongen sender jer sin hilsen! *Jeres* konge! Kongen af Danmark!“

„Kongen!!“

„Eh, eh! Hvad siger kongen om dem ting?“

„Han siger ligesom dem andre Bokra,“ skreg Christofore, „lad negermanden svede sort, det gi'r dalere i pungen!“

„Vil han give os friheden? Det er friheden, vi vil have! Bokras hund kan sove, og Bokras hund kan æde funchi uden at arbejde, men negermanden, tiuh! Ham komme, naar plantageklokken kalder, ham springe under mestermandens pidsk, ham . . .“

„Hør nu, hvad jeg vil fortælle jer!“

„Vi vil ikke høre!“

„Tys, vi vil høre dem ting! Fortæl om kongen! Ham smuk massa, mig set hans kontrafej!“

„Har I nogensinde set en konges hus, et slot — et slot med taarne og tinder? I et slot der er store sale, høje som en kirke, og der er vinduer af farvet glas, der skinner i solen som kostelige stene.

I en af slottets sale holder kongen raad.“

Moltke saa sig om, økserne var langsomt sunkne ned, og han syntes, det var nysgærrige barneøjne, han saa ind i.

„Fortæl om ham! Er hans tøj rødt?“

„Hvor er hans kone?“

„Rundt om ham sidder landets fornemste mænd, og de klogeste. De ved alt, hvad der sker i kongens lande, og de giver ham raad.“

„Ved kongen da ikke noget af sig selv?“

„En klog konge lytter til sine raadgivere, men *han* bestemmer, hvilke raad han vil følge.“

„Ved kongen om negermanden?“

„Er det sandt, som generalen siger til Buddoe, at kongen er god?“

„Ja, det er sandt. Og kongen har en dronning! I kender jo hendes billede?“

„Ja, hun ligner efter postmesterens missis, men hun er mere fed.“

„Ja, for hun kan spise, naar hun vil, kan I vel forstaa; men hun ser venlig-agtig ud.“

„Syss! Lad Mr. Moltke fortælle! Hvordan ser hun ud i virkeligheden?“

„Hun ser ud, som en rigtig dronning skal se ud. Hun har milde blaa øjne og bløde, hvide hænder, og

naar der er fest paa slottet, har hun en krone paa hovedet."

„Hvordan stikker hun den paa? Dem hvide ladies kan ikke bære en ting paa hovedet?"

„I ved, at den 28de juni er det dronningens fødselsdag, og kongen har spurgt hende, hvad gave han maatte give hende paa denne festdag."

„Og hvad sagde hun? Hun har vel klæder nok? Vilde hun have flere bandelokker?"

„Eller en baby?"

Det var en ganske ung pige, næsten et barn, der spurgte, og Moltkes ansigt lyste op i et smil. Det blev straks besvaret af en forstaaende latter, og et par stemmer gentog ringeagtende: „En baby! Puh! For en dronning! Dem ting for fattige folk!"

„Nej, det var slet ikke saa dumt gættet. Dronningen holder af smaa børn. Til sin fødselsdag har hun derfor ønsket sig — ikke smukke klæder, ikke brogede perler, ikke kostbare ørenlokker eller heste, der kan danse foran hendes vogn — hun har kun bedt om en ting . . ."

„Sys—ss!" — de tyssede paa hinanden, skønt der var lydløst stille, de stirrede paa Moltkes mund, som vilde de hente ordene ud, og tyssede igen.

„Hun har ønsket sig, at fra den dag, den 28de juni, skulde alle de børn, der fødes paa disse øer, være frie. Frie til at komme og frie til at gaa, forstaar I?"

Et gisp, et suk som fra en forsamling, der snapper efter vejret, saa en fortvivlet graad fra en kvindestrube og en beroligende mandsstemme: „Saa, saa, Tono! Giv dig ikke over!"

„Men det siger jeg jer," Moltkes røst hævede sig

og blev myndig og kold, „vover I en eneste gang til den slags kunster som i aften, saa skriver jeg til dronningen og fortæller hende, hvad slags folk I er, fortæller hende, at I er endnu ikke værdige til hendes gave, at I er langtfra rolige og forstandige nok til at opdrage frie børn, og jeg kender dronningen! Saa vil hun sige til kgl. majestæt: jeg tog fejl; det var et daarligt ønske jeg havde! Giv mig tre rækker blaa perler i stedet for.“

„Aah, aah! skriv det ikke!“

„Mr. Moltke, vi vil være rolige! Sig *det* til dronningen.“

„Maaske hun vil bede om mere til os.“

En høj skikkelse havde svunget sig over murbalustraden og stod nu ved siden af Moltke. Det var Buddoe.

De to mænd var lige høje, og Buddoe saa ind i Moltkes øjne med en blanding af beundring og listig forstaaen.

„De er en klog mand, Mr. Moltke, af en fremmed at være! De ved, at mine folk holder af det, der skinner, selv naar det hænger i luften.“

„Skaf dem nu bort, Buddoe.“

„Ja vel, Sir, men pigen, Tono, hun gaar med mig.“

„Tono?“

„Ja, vel, Sir! Jeg ved, Mrs. O'Brion vil gifte hende med Køkken-Jimmy og give dem hus i landsbyen; men ser De, Sir“ — Buddoe bøjede sig fortroligt over imod Moltke og kneb det ene øje til, — „muligvis føder hun efter den gode dronnings fødselsdag en fin, fri herre til verden, og han kan ikke sige „papa“ til Køkken-Jimmy og have en moder, der ar-

bejder i gangen. Klar den ting med missis, Sir, og jeg skal faa folkene herfra."

Kvinderne snakkede og lo og gentog Moltkes fortælling, men Chago var begyndt at gaa rundt imellem mændene, tale sagte og pege hen imod Buddoe.

Da denne vendte sig fra Moltke, sprang han i et sæt op paa marmorbordet og stod rank med det samme; hans skikkelse tegnede sig mod nathimlen som en pragtfuld silhouette. Han rakte haanden i vejret og raabte:

„Et langt liv, lykke og rigdom til den gode dronning! Hip, hip, hurra!"

Og mændene svang huerne og brølede brabo! brabo! og saa gav Chago sig til at fløjte „Danmark, dejligst vang og vænge" — som en virtuos fløjtede han, — de andre faldt ind med; kvinderne sang, Buddoe skuldrede med sin økse som et gevær og raabte paa dansk: højre — om — sving! En, to — en, to! Og som et regiment soldater, der sorgløst nærmer sig lejren, marsjerede de fløjtende og syngende, med økserne paa nakken, ned imod deres hytter.

Da Moltke kom ind, stod de tre kvinder inden for døren, lyttende.

Mrs. Dorina greb hans haand og lagde den imod sin kind. „Du har frelst os," hviskede hun.

Ellinore saa op paa ham med taknemlige, taareblændede øjne.

Nanna Ditta knyttede tørklædet fastere om hovedet.

„Var dem ting sandheden, Sir? Skal børnene være frie?"

„Det var sandheden."

„Og se ned paa os gamle? Eh! eh! Jeg siger, Sir, lad dronningen hellere bede om dem blaa perler.“

Moltke vendte sig imod sin svigerfader; han sad i en gyngestol og saa frem for sig, som sansede han ikke, hvad der skete omkring ham.

Mrs. Dorina lagde sig paa knæ ved hans stol.

„Bjørn,“ sagde hun, „nu er de borte. Hører du — de er gaaet.“

Han svarede ikke, rørte sig ikke.

„Svigerfader,“ sagde Moltke og saa bevæget paa ham, „jeg tilstaar, dine vaaben var ærligere end mine, for jeg gav stene for brød, men . . . men . . . dette maatte gøres.“

O'Brion løftede hovedet og saa sig om i kredsen som et dødsskudt dyr. Saa sagde han med hæs stemme: „Jeg bliver aldrig mere herre.“

Næsten et aar var forløbet, siden negrene lavede „riot“ *) paa Queenshill. O'Brion var faa dage efter falden i en heftig nervefeber, — Mrs. Dorina sagde, det var af regnen, der havde stænket ind paa ham da han gik paa galleriet — og havde i flere døgn været meget syg. Jævnlig havde han talt i vildelse og blandet fortid og nutid sammen. Da han igen begyndte at færdes, var det, som om hans slaver søgte at undgaa ham. Kom han ud i sukkerstykket, medens de arbejdede, var der ingen, der saa op. Mødte de ham paa vejen, veg deres øjne tilside, medens de hilste.

*) Tumult.

O'Brion var ældet; hans kraft syntes at være brudt. Naar Mrs. Dorina klappede ham over det stride haar og med blød klang i stemmen sagde „min gamle Bjørn", saa passede navnet endnu; men det var ikke mere den stærke bamse, som hun med sine kvindekunster maatte tæmme og berolige, det var en gammel træt bjørn, der kom ud fra sit hi, blændedes af dagen og lyset og længtes ind mod mørket og freden.

Mrs. Dorinas latter havde tabt den frivole klang; men hun kunde sidde timevis med øjnene angstfuldt rettede mod sin mands sløve ansigt og smaakvidre som en fugl, fortælle om dagens hændelser, om gamle Moses's spidsfindigheder og om, hvorledes slaverne mindre og mindre søgte til brødremenighedens forsamlinger. Undertiden talte hun ogsaa om Tom Murrey, hvor rar og fornuftig han var, om at den gamle Murrey, efter hvad man sagde, havde „sukkertønder fulde af dubloner", og hun endte med at sige: „Elli maa jo dog virkelig finde sig selv en gang!"

Fra Westend kom der stadig rygter om uro mellem negrene; enkelte særlig godt underrettede mente at kunne berette om vidtspundne sammensværgelser.

Paa værftet i Christianssted eller paa „Athenæum" mødtes embedsmændene gærne efter endt kontortid; her drøftedes rygterne og guvernørens uforsvarlige ligegyldighed over for dem.

I den sidste tid var det dog mest dansk politik, der optog sindene. Meningsudvekslingerne var jævnlig saa hidsige, at man skiltes uden hilsen; men næste dag genoptoges debatten, som om intet var hændet. Naar et skib havde bragt post, styrtede man sig over sin avis og skyndte sig saa til sin politiske modstan-

der for at se, hvad der stod i hans. „Berlingske Tidende“, „Fædrelandet“ og „Almuevennen“ var i uafbrudt cirkulerende bevægelse. Efter et par dages forløb havde man udtømt al faktisk viden, men saa var gisningerne og kritiken og uenigheden tilbage.

Den unge konges navn nævnedes med bekymring og hovedrysten af de ældre; dog udskilte der sig jævnligt, naar han var paa tale, smaagrupper, der stak hovederne sammen og fordybede sig i en ivrig hvisken, afbrudt af lattereskplosioner. De unge var overbeviste om, at han vilde blive en Henrik d. 5te.

Man havde skændtes om kongens aabne brev, som nogle fandt klogt og forsigtigt, og andre ganske intetsigende og tvært imod hvad man havde haft grund til at vente og haabe. De nationale havde glædet sig over, at Bardenfleth var bleven valgt ind i statsraadet, og de havde egentlig ogsaa været tilfredse med reskriptet af 28de januar; men nu, en maaned efter, kom en ny forsyning post, og det viste sig da, at Ploug, Monrad og Tscherning skiftedes til i „Fædrelandet“ at oplyse om, at dette reskript kunde kun forhøje den almindelige uro og yderligere vanskeliggøre situationen. De reaktionære var naturligvis taktløse nok til at rive de liberale deres mangel paa klarsyn i næsen, og disse mindedes nu pludselig, at de egentlig hele tiden havde haft deres betænkeligheder med hensyn til reskriptet.

Alt i alt — man var misfornøjet med regeringen hjemme. Man havde følelsen af, at den lange afstand gav et overblik, som de, der stod midt i det, manglede; maaske det at komme ud i verden, komme i nye forhold — nogle var lige ved at sige „større“ — gav

lidt videre udsyn, end de folk, der gik derhjemme i trædemøllen, kunde erhverve sig.

Det var jo saa soleklart: man skulde ryste Holsten af sig og knytte Slesvig uløseligt fast.

Officererne talte om krig, om hvorledes den vilde begynde, om chancerne, om det knugende i at sidde her paa den anden side af jorden, medens de rustede hjemme.

De ældre havde faaet kortene frem og lagde strategiske planer. De yngre sad paa fortbastionen, dinglede med benene, saa ud over den hvide skumbølge og syntes dens ensformige bryden mod skæret var som et symbol paa deres egen haabløse utaalmodighed og uvirksomhed.

„Og saa at tænke sig, at det kan gaa løs nu," sagde den unge officer fra frikorpset, og hans øjne stirrede ud over vandet, hvor et skib passerede saa langt borte, at dets sejl lignede maagevinger, „og — vi sidder her."

„Ja, jeg tror, jeg er ved at faa feberen," svarede en anden, der var søgt til Vestindien for en begyndende brystsyge. „Jeg sover kun et par minutter ad gangen; saa er det som nogen eller noget kaldte paa mig. Jeg har læst en gang om magnetisme, om et usynligt baand mellem sjælene. I nat stod min broder pludselig i værelset."

„Hvad vil det sige?"

„Han stod der, som du staar her nu. Jeg rejste mig og sagde hans navn, men saa var han borte."

„Hvad er den broder?"

„Officer. Han ligger i Nyborg."

„Kom hjem til mig, drenge!" sagde en tyk kaval-

leriløjtnant, der lignede en sørgmodig clown og slog de besporede hæle sammen. „Vi maa tage en drink!

Sig mig, hvad andet i verden kan vi gøre end at tage en drink.“

„Kan du give mig saa meget, at jeg kan sove inat?“

„Jeg skal give dig det kvantum, som jeg selv kan klare det med under alle livets forhold; og saa tror jeg, gamle dreng, at jeg kan love dig, ingen sjæle vil korrespondere med dig.“

Julie og Kate Murrey sad paa det halvmørke galleri paa Marys Hope med en skaal kokus-makroner imellem sig. Moltke spaserede frem og tilbage imellem tamarindetræerne og indkørslen. Hans to hunde fulgte ham i hælene og vendte hver gang han vendte, alvorligt og selvfølgeligt, uden at trættes af det formaalsløse i dette frem og tilbage. Deres herre gik med bøjet hoved og syntes slet ikke at bemærke dem.

Julie og Kate havde ikke tidligere staaet hinanden nær; det var Ellinore og Kate, der var jævnaldrende; men i den senere tid sendte Julie ofte bud efter hende. Der var bleven saa trist paa Queenshill siden faderens sygdom, og Julie trængte til muntert selskab.

Ved middagsbordet havde Kate fortalt, at det hed sig i Westend, at negrene samlede paa vaaben og gravede dem ned under deres huse; man vidste og-

saa, at Buddoe havde ladet sig sy en uniform, og at han imellem sine egne lod sig kalde „general Bordeaux.“

Man vidste, at politimesteren havde givet indberetning til guvernementet, men havde faaet et tilhold om kun at have sin opmærksomhed henvendt paa det faktiske, derimod ikke lade sig anfægte af sladder og løse rygter.

Da Kate og Julie blev alene, gled samtalen ind paa mere personlige emner. Julie fortalte om sin faders sygdom, hvorledes han havde talt i vildelse, ofte i et sprog, de ikke forstod, og at han havde sat sig over ende i sengen og raabt, at han skulde forsvare sine fædres klan mod negrene, men at Moltke slog ham vaabnet af hænderne.

Saa sagde Kate med dæmpet stemme og bøjede sig frem i stolen:

„Og hvad Ellinore?“

„Kender du den slags blomster, Kate, der lukker sig, naar man rører ved dem? — Saadan er Ellinore!

Hun var næsten *den,* papa helst vilde have om sig, da han var rigtig syg. Hun var saa rolig — græd ikke som mama — men kunde ligesom gætte sig til alt, hvad papa ønskede.“

„Tror du hun sørger?“

„Jeg ved ikke! Hun lukker sig selv ude fra os. Hun taler aldrig om *det* og — ham.“

Julie tog en makron fra skaalen og lagde sig tilbage i stolen. Nu var de igen ved det emne, som altid drog dem som noget forborgent, halvt utilladeligt. De sad lidt stille; den ene ventede, at den anden skulde begynde.

„Julie," sagde Kate og bøjede sig frem, saa hendes ansigt var ganske tæt ved venindens, „jeg havde lovet mig selv, at jeg ikke vilde tale om *det,* jeg ved! Jeg havde givet mig selv haanden paa det, det er virkelig sandt, men . . . jeg kan ikke lade være!"

„Kate," — Julies øjne brændte gennem mørket — „du har hørt om *ham?* Han er kommen tilbage?"

„Nej, nej — det er ikke det! Men jeg mødte Tono forleden dag."

„Naa, hvad er der med hende?"

„Hun er bleven gift — rigtig, virkelig gift — med Buddoe og staar i hans shop."

„Naa, ja . . ."

„Du" — Kates øjne saa store og runde ind i Julies — „hun har en baby, en dreng."

Julie greb om Kates arm, saa hun gav sig.

„Det er ikke sandt?"

„Jeg siger dig, han er det vidunderligste, jeg har set!"

„Hvid?"

„Ja, tænk, næsten! Det vil sige, *vi* kan nok se, at han er kulørt."

„Og hans haar?"

„Tono er vred, fordi det krøller. Hun børster og børster det. Men enhver hvid mor vilde kæle for det som for sin stolthed. Du skulde se den praas sidde og knejse paa en arm! Jeg siger dig, det er, som han gjorde nar, fordi vi tror han er en baby."

„Og hun?"

„Tono? Hun er saa stolt, saa hun savler, men hun siger, hun vil aldrig have flere børn, for Lionel skal ikke have brune søskende."

„Og hvad behager general Bordeaux at mene om den ting?“

„Ja, det er det vidunderligste af det hele, han lader aldeles, som om drengen var hans. „Min fader var over alle i det store land,“ siger han og slaar sig for brystet, „der flyder kongeblod i min søns aarer.“ De siger i det hele taget, at han er ved at faa storhedsvanvid. Forleden dag skal han i en af sine forsamlinger have erklæret, at det var ham, der gennem Moltke havde givet dronningen den gode idé med børnene.“

Julie rejste sig, hun havde trukket sine mørke bryn tæt sammen:

„Ja, papa havde ret! De skulde have været skudt ned — som gale hunde!“

„Det siger Tom ogsaa; men jeg synes, det er saa smukt, saa stort tænkt, dette, at de farvede folk skal beherskes — ikke af de hvide folks vaaben — men af deres aandelige overlegenhed.“

„Men, Kate!“ Julie bøjede hendes hoved tilbage, „hvem taler igennem din lille, dumme mund?“

Kate gjorde sig fri og glattede sin kjole over knæet.

„Vi kan vel alle tænke,“ sagde hun og saa krænket ud.

„Ja, vist saa, naar nogen siger os, *hvad* vi skal tænke. Du, Kate, hvordan er det med den nye læge nede hos jer? Er han ikke frihedsmand og menneskeven og alt det?“

„Det ved jeg ikke,“ Kate saa op, og der var først vredesglimt i hendes blaa øjne og saa taarer, „men jeg synes, at det, han siger, er saa kønt.“

Julie lo med sin klingre latter, der mindede om Mrs. Dorinas.

„Kønt, ja! Men dumt, dumt, dumt!“

Moltke gik og tænkte paa et brev, han om formiddagen paa én ham uforklarlig maade havde faaet fra sin fader. En neger var kommen ridende med det fra Westend og havde sagt, at en officer paa et fransk orlogsskib, der var løbet ind om morgnen, havde givet ham det til Mr. Moltke.

Dette brev, der bar overskriften Egebjerggaard, 4de marts 48, havde paa ny mindet ham om det svælg, der havde dybet sig ud imellem ham og faderen, og som i sin tid havde haft sin del i, at han tog hjemmefra; men samtidig, uden at det var tilsigtet, havde det bragt ham et frisk pust fra den bevægelse, som han længe inden sin bortrejse fra landet, havde sluttet sig til. De havde været saa unge og haabefulde, han og vennerne, og havde set vejen saa klart afstukken, havde talt og skrevet; men alt havde været forgæves overfor kongens vaghed imod sine svogre og det regerende partis forstokkede konservatisme. Moltke havde søgt afsked fra hæren for at tage sig af landvæsnet paa Egebjerggaard; men ogsaa her fandtes muren. Alt hvad nyt han vilde indføre baade i smaat og stort, det brødes mod den; og saa rejste han, uden at det nogensinde var kommen til udtalelse mellem ham og faderen.

Den gamle kammerherre skrev, at den unge konges ubeherskede formløshed voldte alle alvorligt tænkende mænd megen uro, og at han saa en stor fare i, at folk fra gaden som denne Monrad og redaktøren Ploug imod al sømmelig skik trængte sig

frem til at spille en rolle i politik. „De synes med deres smagløse Raab paa Frihed og Fordring om tredie Stands active Deltagen i Rigets Sager at ville skubbe de fødte og de gennem Kancellicontoirerne dertil qualificerede Mænd tilside. De synes at mene, at den Uddannelse, den politiske Form og Kultur, som hviler paa en gammel Slægts fundamentale Tradition, eller den Perfection, som erholdes igennem Regeringscontoirernes Education, kan overspringes, og at den manglende Basis kan dækkes af folkelige Flovser eller en geschvassig Skriverpen. Der afholdes nu noget, der kaldes Borgermøder, hvor vore Skræddere og Karethmagere kan træde op og give deres Besyv til, hvorledes det synes dem, at Kgl. Mjst. og hans Tillidsmænd bør handle. I øvrigt maa vi være enige med disse gode Folk i, at det slesvig-holstenske Parti — se de Blade jeg sender Dig — optræder ganske æreløst og pligtforglemmende; og kommer den Dag, hvor vi maa vise dem tilrette, og alt tyder paa at den kommer, da tro ikke, at smaaligt Nag eller personlig Krænkelse skal forhindre os i at gøre fælles Sag med alle, der vil Fædrelandets Vel.

Var Du fri, vilde jeg finde det rettest, at Du kom hjem og indtog din Plads i Arméen; men nu er Du jo bunden paa en Maade, som ikke var i vor Expectance, da Du rejste over til Plantagen. Du har talt om Gæring imellem Negrene, og maaske er din Plads paa St. Croix. Overvej nøje før Du handler, men vælg ikke det, der forekommer dig lettest, men det, der forekommer dig rettest. Din vestindiske Hustru vil til enhver Tid være velkommen paa Egebjerggaard.

Din Moder sender sin Hilsen! Vi er begge skuf-

fede over, at I endnu ikke har kunnet delagtiggøre os i en glædelig Begivenhed paa Marys Hope.

Med min faderlige Hilsen

L. P. Moltke."

Moltke følte det som en vished, medens han gik her frem og tilbage, at nu var skorpen derhjemme ved at briste, sprænges for et uimodstaaeligt tryk nede fra, og saa vilde frihedsbevægelsen rulle sig ind over landet som en bølge, som en kæmpebølge, dannet af menneskers længsel mod frie kaar.

Kongen havde altid af et godt hjærte haanet sin faders kancelli-parykker, og han var stemningsmenneske; utænkeligt andet end at han vilde lade sig rive med.

Og hæren! Denne hær, hvis hele aand og udrustning havde forekommet ham saa forældet, som aldrig havde set en fjende og hvis minder fra aarhundredets begyndelse var uden lyspunkter, hvorledes vilde den kunne møde en tidssvarende armeret styrke?

Han gik hurtigere til; der kom en febrilsk uro over ham, han syntes man var saa uforberedt der hjemme. Der var saa meget, der burde have været gjort.

Han standsede pludselig. Han havde været saa nærværende i alt det, han nu tænkte sig, der foregik i Danmark, at han havde glemt, at han befandt sig paa klodens modsatte side, og at vejen hjem var lang og sen.

Det havde forekommet ham saa selvfølgeligt, at han maatte være med i kampen for forfatningen, med til at revse disse lumpne hertuger, som altid havde slaaet mønt af deres kongelige svogers svaghed; men

kunde han rejse herfra nu? Vilde det ikke være at svigte?

Han vidste nu, at naar han straks ved sin ankomst havde sluttet sig til guvernøren og de faa, der ønskede emancipation, saa var det, fordi han allerede hjemme i Danmark havde faaet blik for overklassens selviskhed, for alle de værdier og evner, der holdtes nede af arvede rettigheder, og han havde overført det paa forholdene her.

Nu, da det store tøbrud der hjemme var begyndt, syntes han, slavespørgsmaalet skrumpede saa underligt ind, og sammenlignet med det andet forekom det ham saa uvedkommende.

Han havde ikke talt til Julie endnu om faderens brev; han mente, hun vilde ganske savne forudsætninger til at forstaa det; selv maatte han komme til et resultat, og hun maatte som hans hustru rette sig derefter.

Trods uoverensstemmelse i anskuelser og en vis hang til reflektion, som sjældent fandtes hos Frederik den sjettes mænd, lignede planter Frantz Moltke i mange maader den gamle ex-general og kammerherre paa Egebjerggaard. Han var i øjeblikket tilbøjelig til at tro, at naar man stod ved to veje, og ens længsel førte ad den ene, fandtes pligten paa den anden.

Han saa aandsfraværende paa hundene, der ogsaa var standsede. De begyndte at logre, og han bøjede sig ned for at klappe dem. Det var almindelige køtere, kun forædlede ved god behandling — ægte hunde fandtes ikke paa øen —, men han havde aldrig haft racedyr med bedre hundeinstinkter.

„I to gode, gamle drenge!“ sagde han paa dansk

og syntes, at han følte sig alligevel paa mange maader knyttet til stedet.

Næste morgen sad Julie og Moltke og spiste frokost paa galleriet. Julie havde fra først af kaldt det én af hans underlige danske idéer, at dette maaltid skulde nydes næsten i fri luft; hun havde altid tilbragt sine dage til solnedgangstide i værelser, hvor lyset var stænget ude; men nu havde hun lært at holde af denne morgentime, inden solen endnu var begyndt at brænde og brisen fra havet førte en frisk kølighed ind over øen.

„Julie," sagde Moltke og saa op fra den alligatorpære, han lige havde drysset til med peber og salt, „hvordan tror du, du vilde synes om at bo i Danmark?"

„Hvorfor spørger du om det?"

„Fordi jeg vil vide det."

„Jeg har ofte tænkt over det selv; du sagde jo, da du kom herud, at det var ikke din mening at blive her, men . . . jeg kan slet ikke forestille mig det.

Jeg tænker mig altid Danmark som et ganske lille sted."

„Ja saa! Mindre end St. Croix?"

„Lav nu bare ikke din overlegne mine! Jeg ved godt, at det er et land — ikke blot en ø, — at det har en hovedstad og en konge og alt det; men . . ."

„Men?"

„Ja, det er mere menneskene jeg mener.

Du skal lade være at smile saadan! Jeg tænker mig, der er nogle faa, der har manérer, der kan komme hos kongen, kan tale fremmede sprog og ved om

en masse ting, saadan som du; og saa alle de andre . . .“

„Naa — de andre, hvad er der med dem?“

Julie, der havde siddet og tegnet med fingren paa dugens mønster og ledt efter ordene, lagde sig nu tilbage og sagde uden at smile, blot med en krusning af læberne:

„De gaar med bukser, som deres koner har syt.“

Moltke maatte le.

„Ja, jeg skal sige dig, i Danmark er det ikke det ydre det kommer an paa, det er,“ han gjorde en lille grimace — „aanden.“

„Ja, man skal daane over, at himlen er blaa. Og tænk maanen! Den er undertiden helt rund. Og saa skal man slaa øjnene ned og holde op i sin kjole med to fingre og lade de andre spille i luften.“

„Se, se, du kan jo det hele.“

„Ja,“ Julie skød sit kraftige bryst frem, „jeg kunde godt imitere de danske damer, hvis jeg vilde; men jeg skal sige dig noget, Mr. Moltke, Julie O'Brion har altid været god nok, som hun var; mangler hun det, der skal til i Danmark, saa lad hende blive her.“

„Du har paa rigtig kvindevis drejet sagen om.“

Moltke rejste sig og satte stolen lidt unødig haardt i gulvet.

„Men hvis *jeg* nu rejser?“

„Du? — Hvad stod der i din faders brev?“

„Der stod, at der rimeligvis bryder krig ud i hertugdømmerne.“

„Krig?“

Julie gik hen til ham og lagde sin haand imod

hans bryst. Næsten hviskende spurgte hun og saa ind i hans ansigt: „Og der vilde du gærne med?“

Han nikkede.

„Du vilde slaas, skyde, dræbe dem, der kom dig nær?“

„Ja, Julie, jeg har jo fortalt dig lidt om forholdene.“

„Ja, ja!“ Hun foldede sine hænder sammen om hans nakke, rejste sig paa taaspidserne og knugede sig ind til ham.

„Men, Julie, er du glad over det?“

„Jeg er glad over, at du vil slaas.“

Han holdt hende lidt ud fra sig og saa ind i hendes tindrende, stærke øjne.

„Julie, du er ikke kreol, du er kelter.“

Hun nejede koket og rystede morgenkappens sløjfer:

„Jeg er Mrs. Moltke, ærbødigste tjenerinde!“

„Nu er du spanierinde til fingerspidserne.“

„Frantz, naar du er saadan, som jeg holder af dig, saa kan jeg blive alt, ogsaa“ — paa dansk — „en dansk madamme.“

Der hørtes vognhjul mod gruset i indkørslen, og Julie løb hurtigt hen i sit spejderhjørne.

„Er det doktoren?“ spurgte hendes mand uinteresseret.

„Frantz, det er en fremmed, en søofficer! Kom hen og se!“

Moltke gik hen til hjørnet, stirrede et øjeblik mod vognen, kom med et dansk udraab og satte i et spring ned over galleritrappen. Han løb som en dreng hen imod indkørslen. Julie maatte le, saadan havde hun

aldrig set ham. Da den fremmede fik øje paa Moltke, svang han sig i en stor bue ud over vognhjulet, og de to mænd bogstavelig talt løb i hinandens arme. De omfavnede hinanden, lo, talte, og den fremmede gestikulerede med begge arme.

Endelig satte de sig i bevægelse op imod huset, standsende for hvert skridt. Nu var det kun den fremmede, der talte, Moltke lyttede til; og hans øjne var staalblaa og anspændte.

Hun vilde til at gaa; dette var en fornærmelse imod hende. I det samme saa den fremmede op og mødte hendes blik; han og Moltke vekslede hurtigt spørgsmaal og svar, og saa kom de op paa galleriet.

„Det er Jessen, Julie, min bedste ungdomsven! Jeg har talt til dig om ham."

„Madame, charmé de faire votre connaissance! Moltke har altid været benaadet af guderne!"

Han kyssede hendes haand, og hun hilste yndefuldt.

„Saa sleben du er bleven, gamle Jes!"

„Er her kommet dansk orlogsskib til øen, siden vi har den fornøjelse?"

„Fransk, Madame! Kun fransk."

Julie saa paa den unge løjtnant, paa de uregelmæssige, næsten grimme træk, de smaa ivrige øjne, der blev borte, naar han lo, og det kortklippede, røde haar, og hun tænkte: „hvor er de to forskellige!"

„Julie, Jessen bliver her i nat."

„Ja, Madame, jeg har saa meget at fortælle Moltke, at jeg sagde til chefen, han maatte give mig natten med. Jeg haaber, De tilgiver mig min paatrængenhed; jeg har altid været en grobrian."

Julie sagde, at han var inderlig velkommen, og hun skulde lade et værelse gøre i stand til ham.

Hun var endnu ikke naaet hen til døren, før de to venner igen var i ivrig samtale.

For hende var det altid en oplevelse at træffe en fremmed, ikke mindst en søofficer; de havde gærne den gode vane at springe alt det kedelige over; men hun tænkte, i det hun lukkede døren efter sig, at for de to var hendes nærværelse kun en ubetimelig afbrydelse, og som i et strejflys, et glimt, saa hun guvernøren fra Vieques.

Lige meget hvor hun opholdt sig i huset, kunde hun høre løjtnant Jessens ivrige, gennemtrængende stemme. Undertiden lød den, som han skændte, og undertiden havde den en højtidelig malmklang, som om han talte i en kirke.

„Jo, du, lige siden hertugen af Orleans's død følte man, at det maatte komme. Saa længe han levede, haabede man; da han døde, sluktes den sidste gnist. Man saa lige med et, at hele systemet var bundraadden, og man skrev om det, man raabte det ud, for nu kunde det pine død være nok. L'émeute des antichambres havde beredt vejen for l'émeute des rues. En minister blev af kamret dømt for bestikkelse, en hertug maatte tage livet af sig for at undgaa straffen for et infamt mord, og saadan kunde jeg blive ved.

Saa lød det pludselig over hele Frankrig fra enhver mund, der kunde raabe: à bas la corruption! Ingen troede mere paa den gode „roi citoyen", han var bleven til en figur med to ansigter, hvor det ene gjorde nar ad det andet. I mange aar havde man kun set

det godmodige borgerfjæs under den graa hat; nu saa man kun det andet, der vrængede.“

„Hvordan begyndte det saa?“

„Jo, du ved Guizot, denne slubbert, som alle vidste var en forbryder, men som kongen stadig holdt sin haand over, ham samlede hadet sig om, saa de kunde høre det hvæse ind i de kongelige sale, høre det som en knurren af vilddyr, og saa blev den gamle herre, M. Louis Philippe, bange og lod ham gaa.

Saa lidt var folket vant til, at man lyttede til dets røst, at da rygtet om hans afsked forplantede sig gennem Paris's gader, brød man ud i jubel.

Tænk, kongen har hørt os! Han vil føje os, den gode mand! Hurra, M. Guizot er borte!

Man illuminerede husene, man drog syngende henad boulevarderne, men imidlertid havde den gode konge vendt det andet ansigt til; det grinede fælt. „I faar jeres vilje, og jeg faar min!“ Han knyttede Guizot til sig som privatraadgiver og gjorde en attrap til minister.“

„Saa kom det?“

„Ja. Den samme aften. Der var en eller anden, der havde gennemskuet manøvren. Der faldt et skud paa de tropper, der stod opstillede udenfor udenrigsministeriet, og soldaterne sendte som svar en salve lige ind i den tætte stimmel. De mennesker, der lige havde været opfyldte af taknemlighed, havde brændt fakler og jublet, de blev, inden krudtrøgen havde spredt sig, forvandlet til harmdirrende fjender.

Nu var godtroenheden bristet, nu var bavnerne tændt, og nu skulde der andet end kongens polichi-

nelle-fif og Lamartines digterflomme til for at plastre og slukke.

Barrikader rejste sig som forhindringer paa en væddeløbsbane, og du skulde have set den ungdom, der forsvarede dem.

Her var ikke tale om disciplin, uddannelse eller blot mandskræfter, men, Frantz — du skulde have set dem! Jeg saa paa Boulevard des Capucines en barrikade, der forsvaredes af studenter; nogle af dem saa ud som drenge. De var blege, haaret klæbede sig svedigt om deres ansigter, de tog kejtet paa geværerne, men deres øjne . . . de luede som fakler i en helligdom.

En afdeling af nationalgarden angreb dem, de forsvarede sig, disse børn, som var barrikaden deres fædrene borg, som de værgede mod voldsmænd."

„Og du vil have mig til at tro, at du stod passiv og saa til?"

„Ja, først saa jeg til fra et vindu."

„Naa, men senere?"

„Ja, ser du, deres fører faldt, rakte begge arme i vejret og styrtede bagover, og jeg kunde se, der blev forvirring."

„Og saa?"

„Ja, for fanden, saa sprang jeg til. Jeg var ældre end de, de kunde snart skønne, at jeg havde nogen forstand paa at dirigere en manøvre, og saa — ja, jeg holder forbandet lidt af at tale om mig selv, men jeg var ikke mig selv! Alt det, der var gaaet forud, stemningen og disse alvorlige, glødende drengeøjne, alt det bragte mit blod i kog. Vi drev soldaterne paa

flugt, fire af dem kastede deres vaaben og kom op til os, og saa omfavnede vi hinanden og raabte: Vive la république!

Jeg var officer i fransk tjeneste, mit skib laa i Le Havre, det var ad helvede til at give sig til at skyde paa M. Philips soldater; men du maa myrde mig, om jeg kunde have handlet anderledes!“

Moltke knùgede vennens haand, og de sad stille lidt; saa lagde han sin arm om hans skulder og sagde:

„Hvor er det underligt, Jes, at vi nu sidder her, som vi har siddet hundrede gange før og talt om folkets rejsning og folkets ret! Du glødende og begejstret . . .“

„Og du med dit blaa blod i lidt langsommere tempo.“

„Ja, det er sandt . . .“ Moltke rejste sig . . . „jeg trængte til dig, jeg trængte til din ilterhed! Ser du, her har vi ogsaa vor frihedsbevægelse.“

„Ja, det hører jeg! De sorte murrer nok. Ja, det glemte jeg at sige dig, det er vort ærinde til de franske Antiller, at vi skal overvære frigivelsen. Det fri Frankrig kan ikke holde slaver. Jeg skrev til din fader, at vi skulde herud, der gik en 14 dages tid, før det nødvendige blev ordnet, og han sendte mig brevet til dig.“

„Det fri Frankrig har raad til at være humant. Danmark maa luske sig til det.“

„Men hvad saa, skal Frantz v. Moltke slaas for niggerne?“

Moltke lo. „Jes, hvor er det vidunderligt at tale med et menneske igen, som man har alle forudsætninger sammen med, det er ligesom at komme i hus!

Nej, ser du, min stilling er indviklet. Jeg ønsker de sorte friheden, men jeg er ikke vis paa, at de ikke af giæde over at faa den eller af desperation, hvis det varer dem for længe, brænder os af; og ved den lejlighed vilde jeg helst være med. Det kribler lidt i mig, at nogen skal kunne sige: se den Moltke, fede ord havde han nok af, og nu, naar den storm bryder ud, som han har været med til at rejse, nu — adieu la voiture!"

„Frantz, tænk hvad det gælder hjemme! Skal vi have mindste haab om at kunne forsvare det, der er vores, saa maa der andet til end 6te Frederiks tinsoldater. Der maa borgere med, der gøres stærke af selvopholdelsesdrift og unge folk som studenterne paa Boulevard des Capucines, der bliver geniale soldater, fordi de bæres af en idé. De har digtet sig til at blive krigere. Netop krigere var de, mine kække drenge; og de sejrede over de mænd, der kun var soldater.

Den danske gesandt mente som din fader, at krigen kom, men han troede ikke, at den var overhængende. Med dette togt er min tjenestetid udløben, saa rejser jeg hjem, og saa, Frantz, saa mødes du og jeg."

„Ja, Jes, jeg kommer! Bare vi kunde rejse nu i dette øjeblik."

De sad lidt og saa hen for sig, saa sagde Jessen:

„Jeg har altid troet paa min lykkestjerne! Saa grumt tror jeg ikke mit horoskop er stillet, at jeg ikke skulde faa lov til at være med, naar den gamle paa Kronborg ryster mugget af sig og hugger næven i bordet."

Ved middagsbordet meddelte de Julie deres planer, men det var, som hun ikke rigtig fæstede lid til, at

rejsen skulde blive til virkelighed. Hun slog det hen i spøg, var munter, koket og opmærksom som værtinde.

Jessens smaa gløgge øjne hvilede ofte paa hendes ansigt. Hun var en pragtblomst, det var han paa det rene med, men var hun andet og mere? Det kunde han foreløbig ikke afgøre.

„Tror De, Madame, at De vil kunne føle Dem tilfreds i Danmark?“

„Det har Moltke ogsaa spurgt om idag, men jeg ved det ikke. Jeg kan slet ikke tænke mig det.“

Hun skuttede sine runde skuldre. „Koldt er der vist!“

„Ja,“ sagde Moltke, „det kan ikke nægtes; og menneskene tager tungere paa livet der end her.

Ser du, Jes, saadan et klima som dette, det *maa* gøre mennesker lette. Altid solskin; sult utænkelig, og kulde — det ved ingen, hvad er.“

„I danske *kan* ikke blive letsindige. I *vil* bekymre jer,“ sagde Julie.

Jessen saa spørgende fra den ene til den anden.

„Julie mener, at jeg kunde have holdt mig udenfor emancipationssagen.“

„Ja, I fremmede har gjort den saa indviklet. Vi andre, vi holder af vore slaver, naar de er gode, — som gamle Nanni! Jeg vil græde, naar Nanni dør! Men er de ulydige eller dovne, saa naturligvis . . .“ hun gjorde en gestus, som svang hun en svøbe. „Og ingen skal faa mig til at tro, at negrene nogensinde faar moral og samvittighed og alt det, Moltke tænker sig.“

„Det var der ogsaa en gang folk der mente om

vore bønder, — de var ogsaa slaver — men nu ved vi, at de folk mente galt. Men der skal maaske nok gaa et par hundrede aar endnu, inden vi helt faar bødet paa deres fejltagelse.“

„Ja, men saa er man jo død!“ Julie lo og tømte sit glas. „Aah I danske, I tager alt saa tungt. Vi andre, vi vil bare leve, medens vi lever.“

„Ja, jeg tilstaar skyldbetynget,“ sagde Jessen, „der er nogen af os, der har den fejl, at vi vil ogsaa lade de andre leve.“

Moltke, der følte sig ubehagelig berørt af vennens lidt ironiske tone, løftede sit glas og sagde: „Skaal, Julie, det er godt, hvis du kan føre lidt trope-letsind med til Egebjerggaard!“

Jessen, der saa, at han havde krænket vennen, løftede ogsaa sit glas imod husets frue med et galant: „A votre santé, Madame!“

Da de sad ved kaffen, kom der en ordonnans ridende med et brev til Moltke.

Han rev seglet op og løb det igennem.

„Indbydelse til os til i aften fra guvernøren.“

„Da ikke til mig.“

„Jo, Jes, netop til dig.“

„For fanden, hvad skal jeg hos ham?“

„Hør hvad han skriver:

„Jeg var ved at sende en Indbydelse til Officererne paa den franske Korvet til i Aften, da jeg hørte, at De havde Besøg af en dansk Marineløjtnant, der har været Tilskuer til Begivenhederne i Paris, og jeg har bestemt for en Gangs Skyld at forsømme en repræsentativ Forpligtelse.

Min kære Moltke, bring Deres Ven til mig, jeg venter Dem begge med stor Utaalmodighed."

„Saa maa vi vel stille?"

„Det maa vi; men det vil du ikke komme til at fortryde."

Da ordonnansen var reden bort med svaret, spurgte Jessen:

„Hvad er der i grunden i vejen med den guvernør? Jeg synes stadig, de har vrøvl med ham derhjemme?"

„Du tænker paa den fyr, der bredte sig gennem tre numre af „Fædrelandet" om hans misbrug af sin stilling til pengeafpresning o. s. v. Manden, der skrev det, havde været hans fanatiske beundrer, men følte sig sensibel overfor tilsidesættelser, omtrent som en ulykkelig elsker, og svor hævn.

For resten, guvernøren *er* hensynsløs i pengesager, d. v. s., han regner for sit eget vedkommende ikke det snavs. Som maaler og vejer paa St. Thomas tjente han formuer, men han strøede dem ud med suveræn foragt. Pragt vil han have, og hans gæstfrihed er kongelig. Enorme summer har han i disse aar sat i omløb her paa øerne, men det tænker ingen paa. Er derimod én eller anden bleven forfordelt med to patagons, saa blæser han i trompet for sin foruretelse i maaneder."

Julie var ved at gaa ud af stuen, men inden hun naade døren vendte hun hovedet halvt og sagde drillende:

„Moltke er blændet af generalguvernøren."

„Er det sandt?“

„Nej, men jeg er ikke blindet af hans fejl som de fleste andre.“

Da Julie havde lukket døren efter sig, bøjede Moltke sig henimod vennen og sagde dæmpet:

„Jeg tror, generalen ønsker, at negrene skal tiltvinge sig friheden.“

„Lave revolution?“

„Ja; og jeg tror, at negrene ved, at han ønsker det.“

Jessen fløjtede forstaaende.

„Og hvordan vil det gaa?“

Moltke trak paa skuldrene.

„Det ved ingen; men guvernøren stoler vel paa sin magt over dem.“

„Lad os bare komme af sted! Du har gjort mig nysgærrig.“

De paafølgende dage taltes der ikke om andet øen over end om nyhederne fra Frankrig.

I Athenæum var eftermiddags-debatten saa levende som nogensinde. Politimesteren fra Westend var kommen op til Basend, og han havde været gæst paa den franske korvet dagen før. „Det forholdt sig altsaa virkelig rigtigt, at Ludvig Philip var jaget fra tronen af en pøbelhob?“ „Ja, det forholdt sig rigtigt!“

„Af den pøbelhob, der nu er Frankrig,“ sagde en ung juridisk embedsmand med et skægløst William-Pitt-ansigt.

„Ja, Gud bedre det arme land!“ sagde den gamle landfysikus og foldede fromt hænderne. „Var endda Helene af Mecklenburg bleven der, saa havde de dog haft et hof. Et folk uden hof vil altid faa raa sæder.“

„Mener De det, Fysikus, saa har De sandt for dyden læst deres verdenshistorie daarligt! Og hvad de raa sæder i Frankrig angaar, saa tror jeg nok, det har været tradition, at hoffet førte an.“

„Aah De — De republikaner! Var det mig, der raadede, skulde De ikke en dag være kongelig embedsmand paa en kristen ø.“

De farvede samlede sig ogsaa i klynger. Husnegrene bragte nyheden ud; og fra Westend kom negre, der havde været ombord paa skibet eller talt med mandskabet; men ingen steder var der saa livligt som paa torvet.

Imellem dynger af overskaarne græskar med gule flanker, meloner, granidillaer, jams og rødkindede bellapples saa man kokkepigernes brune og sorte arme svinge besværgende i luften. Paa hovedet svejede indkøbet i en stor vidiekurv ovenpaa turban og hat, og armene og tilnød skuldrene maatte besørge alle de dramatiske gestus, som emnet fordrede; det knejsende hoved syntes derimod ganske uanfægtet.

„Jeg hørte missis forklare gamle Miss Dora, at han havde ikke villet gøre, som hans folk vilde, havde kongen ikke, og saa jog de ham ud.“

„Ptjuh!“ Stadthauptmandens kok*) lod en skraa be-

*) Skønt kvinder, kaldes de altid „kok“ og er gærne over den første ungdom.

skrive en bue over frugtbunken, „det skulde bare mangle, at en konge skulde lade sig sige af saadan noget godt-til-ingen-ting-rak! Store folk skal vel ikke se efter den skygge, de har om fødderne!“

„Missis sagde, at der var en dronning, der var saa venlig-agtig og havde en lille søn.“

„Aah, saadan en synd for hende — og drengen.“

„Well — han kan vel komme an et andet sted!“

I det samme kom gamle Christofore fra Queenshill kørende i en kærre; hun havde en lille snadde i mundvigen og svang det yderste stykke tømme over hestens hoved.

„Kommer jeg for sent? — Denne fordømte jackass af en hest lammede, saa jeg har slidt linen op paa dens mugne ryg.

Her skal I se annanas! Dem sager for folk!“

„Har du hørt om riot i Frankrig, revolution, min kære?“ spurgte stadthauptmandens kok og saa haanligt paa hende. Ingen skulde have faaet hende til at indrømme, at hun dagen før hverken havde vidst om revolution eller Frankrig: „Jeg siger, der sker noget i verden!“ føjede hun filosofisk til.

Alle trængte sig om Christofore og fortalte; armene snoede sig ud og ind som slanger, og de lyse haandflader spredte sig ud, som vilde de fange solskinnet.

Christofore følte sig ydmyget af at være den, der skulde underrettes; alle stod de her og gjorde sig tykke. „Tænk, de lave folk i Paris jog kongen bort!“

Hun vilde høre det alt sammen; men da der ikke var mere, rejste hun sig i kærren, satte begge hænder

mod hofterne og sagde ud over forsamlingen: „Vel — de vilde vel ha' friheden, dem folk; og maaske han vilde ikke gi' den til dem, og maaske dem ingen økser havde, saa dem ku' „chippe“ hans hoved af, og saa dem lod ham løbe.“

Stadthauptmandens kok vilde have svaret, men der var noget i den andens overlegenhed, der lammede hende. Saa gik hun, stolt knejsende; hun var ikke „paa station“ med den gamle markneger. Hun gyngede i hofterne, saa skørtet, der var bundet op i i en knude bag paa, svingede fra den ene side til den anden.

I de paafølgende dage var der mange mestermænd paa vej til politistationerne, baade dem i byerne og den i midtlandet paa Kingshill, med slaver, der havde været opsætsige under arbejdet; og der gik rygter om, at Buddoe dukkede op snart hist, snart her, og at han var iført blaa benklæder og rød frakke. Paa hovedet, hed det sig, havde han en hat som guvernørens, naar han var i galla, men der var mere guldstads paa.

De mähriske præster færdedes sent og tidligt paa plantagerne, men de syntes, det var, som deres menighed smuldrede bort. Ingen kom til dem med beklagelser, ingen kaldte dem til gamle eller døende. De gik rundt som hyrder, der ledte efter en hjord.

Generalguvernøren var rejst til St. Thomas, hvortil orlogsbriggen „Ørnen“ var ankommen fra Danmark efter en lang og streng rejse.

Moltke havde aldrig talt meget om sit. Han havde lige fra først af gjort sig umage for at holde den tanke borte, at han kun var her midlertidigt, skønt det var en selvfølge, at han en gang skulde overtage Egebjerggaard.

Han havde med stor energi sat sig ind i plantagedriften, havde faaet sukkermøllen og kogeriet forbedret og bygget nye negerhuse. Han havde ført regnskaberne og haft overopsyn med alt, saa selv om han nu tog herfra, vilde denne plantage, som ved arv var kommen i familiens eje, ikke mere staa for ham som en rigdomskilde, hvis løb og udspring var ham ubekendt. Forvalteren vilde kunne føre bedriften i den gænge, den nu var sat i.

Moltke havde aldrig søgt at vække Julies interesse for danske forhold; han havde sjældent nævnet sine forældre og søstre, havde i det hele taget aldrig søgt at drage fortid og nutid sammen. Han var bleven optaget som søn paa Queenshill, og sammen med Julie og hendes slægt var de traade bleven spundne, som havde knyttet ham til St. Croix. Han var straks bleven stærkt fængslet af generalguvernøren og havde i ham set en af de personligheder, der skulde bryde vej til den ny tid; ogsaa flere af officererne og embedsmændene havde han haft glæde af at omgaas; men siden Jessens besøg syntes han, at han i disse aar havde spærret af for sit halve væsen. Alt det, der gennem deres ungdom havde været den store sag, alt det, der havde gjort dem selv livet knudret, fordi det bragte dem i konflikt med de forhold, de levede under, det havde været stuvet ned som en uanvendelig vare, og det var nu brudt ud og trængte sig paa.

Nu fortalte han, hver gang han og Julie sad alene sammen, om Danmark og sit hjem. En dag kom han til at sige, at han som dreng havde haft sit værelse i et taarnkammer, hvorfra han kunde se skov til alle sider.

„Er der et taarn paa din faders hus?“

„Ja, der er to; det ene er 300 aar gammelt, og under det er der en kælder, der har været brugt til fangehul. Det andet er mindre og forholdsvis nyt.“

Julie gjorde ikke flere spørgsmaal, og Moltke troede, hun var træt af at høre ham fortælle, — han fløjtede paa sine hunde og drev ud gennem indkørslen.

Ganske langsomt, med bøjet hoved, slentrede han hen ad vejen, som var det ham et velbehag, at solen brændte ned over ham. Aldrig gik han med korkhjælm eller solskærm som andre evropæere, der færdedes ude, altid kun med en Panama-hat, der hverken skyggede for ansigtet eller ned over halsen. Julie fulgte ham saa langt hun kunde med øjnene. Han drejede af til venstre; saa vidste hun, at han var paa vej til markarbejderne. Hun rystede paa hovedet, men maatte samtidig smile; ikke en underforvalter paa hele øen vilde gaa til fods ud i sin mark, som var hans hest brudt og han havde ikke en anden; gaa ligesom en mestermand, kun med en stok i haanden; men naar Frantz gjorde det, saa . . . ja, saa var ogsaa det fornemt. Han var slet ikke, som de andre danske, ivrig efter at acceptere alle stedets skikke og det, der her hørte sig til; han førte sit eget med sig; og skønt Julie i den første tid havde gjort mange indvendinger, saa saa hun godt nu, uden egentlig at kunne klare

det helt for sig, at alt hvad han foretog sig bundede i en ubevidst, urokkelig selvfølelse og paa en maade hang sammen med det gamle taarn, — hun forstod i et glimt, at hans slægt havde en tradition, der var ældre end hendes, og at hendes halvspanske kultur var som en trævilla imod et gammelt, stort stenhus.

Nu førte Julie bestandigt samtalen hen paa hans hjem, paa hans forældre og søskende, spurgte om smaat og stort og fik ham ofte til at smile ved sine slutninger fra hendes hjem til hans.

Hun havde nu uden hans direkte paavirkning slaaet rejsen fast.

Sammen kørte de over til Queenshill for at fortælle om den store beslutning. De havde først med nogen bekymring tænkt paa, hvorledes de skulde faa nyheden meddelt. Julie havde syntes, det vilde være saa svært at rejse fra sin mor og Ellinore og fra faderen, der ikke var rask og saa saa tungt paa alt; men betænkelighederne var bleven borte i tanken paa det nye, det ukendte, det forventningssvangre, der var kommen ind over dem og havde kastet en ny farvetone ind i deres forhold.

Det var Julies faeton, de kørte i, og hun var kusk. Moltke havde lagt armen bagom sædelænet og sad halvt vendt imod hende. Han saa paa hendes profil med den korte, lige næse, de lange opadbøjede øjenvipper over de vaagne øjne, paa den fyldige mund, der som nu, medens hun agtpaagivent fulgte hesten, kunde lukke sig saa energisk, men ogsaa kunde kruse sig ømt eller smile underfundigt, eller le, saa de hvide tænder gnistrede. Og denne overmodige holdning med

skuldrene kastet tilbage og det store, yppige bryst baaret højt over den slanke taille.

Moltke tænkte sig hende i de gamle, høje stuer paa Egebjerggaard; han saa hende til hest ved siden af sin faders ranke soldaterskikkelse, han tænkte sig hende sammen med sine blonde søstre som en natsværmer mellem hvide sommerfugle, og han forsøgte at forestille sig hende sammen med moderen, men det opgav han.

Julie var forvænt og egensindig, det indsaa han godt; hun havde aldrig været undergiven en saadan myndighed og tugt, som hans forældre havde udøvet over ham og hans søstre; hun var ogsaa mindre eftergivende overfor sin mands vilje, end danske hustruer plejede at være; men han syntes, at saadan som hun var, smuk, skælmsk, dame-sikker, maatte hun selv paa Egebjerggaard finde overbærenhed for sine smaafejl.

Han lod langsomt haanden glide igennem hendes haar, der i blanke krøller laa over skuldren og dækkede ryggen til bæltestedet.

„Saa sorte lokker har de aldrig set paa Egebjerggaard."

„Er I alle blonde?"

„Ja, det har vi været hidtil. Nu kan du maaske en gang bringe ravage i slægtens fysiognomier."

„Frantz," hun vendte sig ikke imod ham, men lod hesten gaa i skridt, „hvor er det underligt, at du aldrig har talt til mig før om dit hjem!"

„Ja men ser du, Julie," Moltke trak en dyb fure imellem brynene, „jeg kunde ikke tale om det før.

Jeg kan kun tale om Egebjerggaard, fordi jeg nu skal se den igen.“

Julie snoede sig rundt og saa ham ind i øjnene.

„Saa har du jo længtes hele tiden?“

„Nej, jeg havde lukket af for alt det! Men nu har jeg slaaet slaaen fra.“

Da Moltke under mange udbrud og afbrydelser havde meddelt sin beslutning, brast Mrs. O'Brion i graad. Hvorfor vilde han dog sætte sit liv i fare, naar han netop var saa heldig at være borte fra det hele? Og maaske vilde Julie ogsaa blive skudt eller taget til fange, nej — hun gav aldrig sit samtykke!

„Moltke er ung endnu og har lært krigskunst — skønt han her paa Queenshill foretrak ord for vaaben, — jeg kan ikke undre mig over, at han ønsker at rejse hjem til sit land, naar der er brug for ham; men jeg synes, det er rettest, at Julie bliver her.“

„Naar Frantz rejser!“ Julie løftede kampberedt hovedet.

„I skal ikke ængste jer for Julie. Krigen vil rimeligvis blive ført i hertugdømmerne — altsaa i den sydlige del af halvøen, — og mit hjem ligger mod nord.“

„Saa maa I hyre jeres eget skib!“ Nu sad Mrs. Dorina rank i stolen og bevægede viften hurtigt. „Det gjorde papa, da vi rejste fra Puerto Rico, og Julie maa have alle sine husslaver med. Papa havde ladet indrette en salon under solsejlet, der sad vi om aftnen og spillede paa guitar og sang. Om natten sov vi i hængekøjer. Saadan maa I ogsaa gøre. Julie, du skal faa min guitar,“ med et lille sørgmodigt suk, idet hun igen lod sig falde tilbage, „nu bruger jeg den dog aldrig mere.“

Julie kyssede hende paa kinden, og Moltke smilede og sagde hende ikke imod.

„Vil du sælge Marys Hope?“ spurgte O'Brion.

„Nej, det kan jeg slet ikke; jeg har jo kun bestyret den for fader.“

„Idag kunde du maaske endnu faa penge for den. Om et aar . . .“

„Om et aar?“

„Saa er de onde tider over os. Og de *kunde* have været holdt borte.“

„Du ser dog, Svigerfader, at med hvert skib kommer der nye efterretninger om, at frihedsbegæret har brudt sig vej. Fra Italien kommer de, fra Danmark, fra Brüssel og nu sidst fra Frankrig. Du kan være vis paa, kravet var ogsaa naaet herud, selv om vi havde tiet.“

„Maaske du har ret! Der er vel smitte i den slags giftstof!“

„Kunde vi herude nu blot undgaa den fejl, som næsten alle magthavere har begaaet, saaledes at vi ikke lod os tvinge, men frivilligt gav magten fra os.“

„Mon du i det hele taget ved, hvad det vil sige at have magt, naar du kan tale saadan? Har du nogensinde prøvet den tryghed, der ligger i at kunne sige: denne lille part af jorden er min, her raader jeg! Her er alle viljer bundne af min haand; her er jeg herre!

Jeg tror det ikke, Frantz Moltke; eller ogsaa har du aldrig kendt andet, og derfor agter du det ringe.“

O'Brion havde rejst sig og gik op og ned ad gulvet. Julie og hendes moder sad med hovederne tæt sammen og hviskede ivrigt. Ellinore fulgte sin fader med

øjnene. Hun vidste, at nu var hans tanker inde i det spor, hvor de altid arbejdede rundt, og hun vilde gærne sige noget, der kunde faa dem fri.

„Mr. Murrey og Tom er i Basend i dag," sagde hun, uden at tage blikket fra ham. Mrs. O'Brion og Julie holdt inde og saa forbavsede paa hende, men Ellinore fortsatte roligt:

„Gamle Moses havde set dem køre forbi. Hvis de kommer her ind paa tilbagevejen, saa har vi jo store nyheder til dem."

„Ja, Kate maa have at vide om rejsen, hun skal hjælpe at sy. Frantz siger, at vi skal forskrive klæde fra St. Thomas, og du, Mama, maa skære til."

„Ja," sagde Moltke, „og hvad der skal ske, skal ske hurtigt, for vi gaar med det første skib, vi kan faa lejlighed med."

„Ja, men tænk paa alle folkene, de skal vel ogsaa have varme dragter."

„Julie kan tage én pige med, mere faar hun ikke brug for."

„Det kan du ikke mene, Moltke! Er det standsmæssigt? De maa dog kunne se, at Julie kommer af folk!"

„Ja, men det ser de paa hende selv. I Danmark maa man desuden bestille noget, ellers fryser man."

„Uha!" Mrs. Dorina trak fødderne op under sig, „det lyder barbarisk! Ak, Julie, hvor tør du rejse til det land?"

„Hvor tør du lade Moltke gaa i krig?" spurgte Ellinore sagte. Hun knugede hænderne fast ind under brystet. „Aah — det turde jeg ikke, hvis — hvis jeg holdt af nogen . . . saadan!"

„Ja, jeg ved det ikke selv! Men nu synes jeg, at jeg altid har længtes efter at komme ud, efter at se og kende nye mennesker og nye forhold. Jeg ved godt, det er ukvindeligt, men jeg *er* ikke bange! Hvorfor skulde Frantz finde sig i, at andre folk taler ondt om de danske og kalder dem navne? Naturligvis skal han ikke det!

Frantz har fortalt mig saa meget om Danmark de sidste dage, jeg holder allerede af det. Jeg længes efter at se sne og føle kulde. Tænk at gaa med mørke, stive kjoler, der kan staa af sig selv, og uldhandsker og støvler med pels!“ Julie lo. „Det bliver som en maskerade.“

„Men hæsligt! Du maa bruge rødt, Julie — Bordeaux-rødt — og saa maa du fortælle os al ting; du maa skrive, som om vi sad og passiarede, ikke bare om hilsner til den og den og den.

Aah, hvis I nogensinde naar dertil! Det er jo saa langt, langt borte!“

„Naar man er yngste matros og fartøjet har en læk, og kaptajnen er fordrukken, og skibets besætning uvorne gaster, saa er farten over Atlanterhavet lang.“

„Nej, men Bjørn da! Det er her jo ikke tale om!“

„Naar man er en fornem herre, saa kan vel selv den færd blive en danseleg.“

Mrs. Dorina trak brynene sammen; hun holdt ikke af, at O'Brion i den sidste tid ved enhver lejlighed talte om sin haarde barndom og ungdom; det var som han glemte al den tid, han havde været O'Brion til Queenshill og gift med Dorina del Potzo; det var, som om han følte sig fattig og ringe igen og i fjendskab med alle, der var velstillede og af stand.

„Du kan sagtens gaa hjem til dit land," blev han ved og saa fra siden, uden at vende hovedet, hen til Moltke, „din faders hus staar og venter paa dig, din faders tjenere er dine tjenere. Du kan tage til hæren og blive ansat som befalingsmand, du kan maaske komme til at ride i kongens følge, og kommer du hjem med sejer, staar dine fæstere uden for porten og venter dig med blottede hoveder."

Han kastede det graa hoved tilbage og saa opad:

„Havde jeg min stamfaders hus i klanen Leath Chuim, da behøvede jeg ikke at sidde her som en høg, man har plukket brystfjerene af.

Jeg havde ogsaa et sted, jeg kaldte hjem en gang! Som en fuglerede laa det ud mod havet, skærmet af pilehegn. Rundt om bølgede lyngbakkerne sig, bløde som en moders bryster. Der var skønt der! Skyerne dannede saa sære former. Som borge stod de, med broer og skydeskaar. Og solen — den var som et land langt borte, et gyldent land man saa ind i."

Mrs. Dorina bøjede sig frem og greb hans haand.

„Men, Bjørn, du naade jo derind! Husker du ikke, hvad du selv har fortalt mig, om da du saa St. Thomas første gang?"

„Jo, jo," han nikkede hen for sig, „jeg var ung den gang, og da laa det alt sammen foran. Nu er arbejdet gjort, men maalet — maalet, vil de rykke bort fra mig.

Jeg ved ikke, om jeg *er* herre endnu paa Queenshill; jeg føler mig ikke saadan. Jeg har én gang tabt tømmerne af hænderne, jeg har dukket mig for dem, der skulde lyde mig, og de ved det.

Der er fattigt i Irland, og det er fremmede, der raader der, men . . .“

„O’Brion, du mener ikke, at du vilde ønske . . .“

„Nej, der staar ingen fæstere og venter paa os, ikke en gang hytten er der vel.“

Moltke rømmede sig og sagde forretningsmæssigt for at bryde dette net af sygelige fantasier: „Vilde du realisere din ejendom, Svigerfader, kunde du vel endelig nok faa hus og jord i din fødeegn.“

O’Brion saa sky op.

„Det forstaar du ikke, Frantz Moltke.“

De trak alle vejret befriet, da en dobbeltvogn med to raske ponyer kørte over grønsværet, og købmand Murrey og hans søn hilste til galleriet.

O’Brion strøg sig med haanden over ansigtet, som vilde han stryge de bekymrede tanker bort, og gik rank ned ad trappen for at ønske gæsterne velkommen til Queenshill, medens Mrs. Dorina hurtigt forhandlede med Julie, om der skulde slagtes kyllinger til aftensbordet eller hellere perlehøns.

Dagen derpaa var det samtalestof over hele byen, at Moltke vilde rejse. „For good,“ føjede kreolerne til med et udtryk, der betød: tænk *det!* „Han vilde ikke sælge Marys Hope“, forklarede de hinanden, „bare rejse fra den. Han var nok egentlig løjtnant. Formodentlig havde han som yngre begaaet en eller anden gal streg hjemme, som trængte til at glemmes; hvorfor skulde han ellers være kommen herud, naar han ikke vilde blive her? Og tænk, at Miss Julie skulde med! Ja, herude — det maatte man sige — havde

han opført sig som en meget rolig ung mand; nu maatte man jo haabe, at O'Brions ikke var bleven narrede. De havde jo altid tænkt saa stort om det parti."

De danske havde gaaet og talt om krigen som en mulighed, man nu næsten havde vænnet sig til, og som man alligevel troede paa en eller anden maade skulde blive afvendt; nu kom dette, at Moltke vilde rejse hjem.

Alle kaldte ham nu *Løjtnant* Moltke. Der taltes om, at hans fader var general og hans onkel præsident i kancelliet. Alle grebes af en forventningsfuld, bange uro; der var ikke mere nogen, der tvivlede om, at krigen vilde blive til virkelighed; den var maaske allerede brudt ud.

De sidste efterretninger, man havde direkte hjemme fra, var fra slutningen af januar; kun gennem det franske skib vidste man om februarrevolutionen. Men var det ikke sandsynligt, at den havde ophidset stemningen hjemme, at den havde løsnet propperne for den gærende vin?

Moltke var i aktivitet fra morgen til aften for at ordne sine sager, og fordi han kunde ikke være i ro. Han havde sendt sin forvalter til St. Thomas for at skaffe skibslejlighed, og han ventede ham tilbage hver time. Han søgte stadig ind, hvor der var mennesker; og hvor han kom til, standsede al tale om dagligdags ting. Embedsmænd ene hengav sig ikke til politiske gisninger eller parti-stridigheder, men rettede alvorlige, ængstelige spørgsmaal til ham; og officererne knugede hans haand og fandt ingen ord for det, de vilde sige.

Moltke syntes, at saadan maatte det være! Saadan

maatte det komme, naar frihedens morgenrøde dæmrede. Som et stort fornyelsens bad!

Arrogante, stivryggede adelsmænd, kortsynede spidsborgere, embedsbureaukrater, façade-officerer og mistroiske bønder, alle vilde de føle jorden glide bort under sig, tabe fodfæstet i det sædvanemæssige, glemme sig selv og saa dukke op og se, at de var mennesker imellem mennesker.

Negrene?

Moltke standsede, der hvor han gik. Dem havde han glemt.

Nej, her kunde de ikke komme med. Han fik en fysisk følelse af ubehag; nej — der maatte gaa mange renselsesbølger over dem, før de kunde drages med ind i det store broderskab, om den dag nogensinde vilde komme.

Men var det egentlig ogsaa deres velfærd, der havde ligget ham saa stærkt paa sinde i disse aar, — sympathi for disse underlig ufuldkomne sorte mennesker havde han jo dog aldrig kunnet faa, — var det ikke snarere for de hvides skyld, at han havde ønsket at faa dette uværdige forhold ophævet, som avlede brutalitet og tyranni — netop de skænselspletter paa mennesker, som ikke skulde taales i den nye tid, hvor lighed og menneskerettigheder for alle skulde være det lysende fanemærke.

Den dag, da Julie og Moltke skulde gaa om bord i skibet, der skulde føre dem hjem — en norsk bark, der kom fra Argentina, — var værftet en bølgende masse af mennesker. Fra fortet, posthuset og alle embedsmænds boliger hang de røde og hvide

splitflag og døsede i eftermiddagssolen. I den smalle skygge ved toldboden stod embedsmændene og officererne in pleno, lidt derfra bestillingsmændene fra de offentlige kontorer og befalingsmændene fra den farvede milits, og over hele pladsen glimtede soldaternes og betjentenes blanke knapper imellem kulørte mænd og kvinder af alle farveafskygninger, fra gult til sort. Ved vinduer og paa gallerier i hovedgaden stod byens damer, og nede ved landgangstrappen var deres huspiger posterede med blomsterbuketter i røde og hvide farver.

O'Brions kom kørende i en stor dobbeltvogn med seletøj, der skinnede af svære sølvbeslag. Mrs. Dorina var sortklædt, med et kniplingsslør over hatten, og lignede et forgrædt barn; ogsaa Ellinore saa bleg og alvorlig ud. Da O'Brion, der havde siddet sammenfalden i vognens ene hjørne, fik øje paa de mange mennesker, rettede han sig i sædet.

De hilste henimod forsamlingen ved toldboden, men blev siddende i vognen, og en af huspigerne hviskede til en anden: „ligesom til en begravelse. "

Endelig kom Moltkes. Han havde sin isabellafarvede ridehest for faetonen, kalechen var slaaet tilbage, og de to gule hunde fulgte mellem baghjulene. Der stod blink af stenene, da vognen hurtigt drejede ind over værftet, fulgt af to kærrer med plantagens husnegre og den pige, der skulde følge med til Danmark.

Der gik en summen henover pladsen, som naar hovedpersonerne i et drama viser sig.

Julie sad i en sky af lyserødt jagonette med skødet fuldt af blomster og bergèrehattens tyll som skum

ned over sit sorte haar. Moltke bar hvidt lærredstøj og som altid Panamahat.

Idet Julie fik øje paa den tætte menneskemasse, jog blodet op i hendes kinder, og hun greb sin mand i armen. Han saa ud over pladsen, løftede sin hat højt over hovedet og hilste til alle sider, og negrene mumlede „howdi! howdi!“ medens soldaterne stod ret.

Herrerne, der stod i skyggen ved toldboden, stirrede paa de to unge i vognen og undredes.

Havde de to mennesker altid været saa betagende smukke, eller var det solen, som de imod al skik og fornuft lod skinne ned over sig, der gav dem dette udseende, der blændede?

En neger fra nærmeste kærre sprang til og holdt hesten.

Moltke hjalp sin hustru ned.

O'Brions gik dem imøde; Mrs. Dorina græd og tørrede sine øjne, Ellinore holdt fast om Julies haand.

Moltkes afsked med embedsmændene og officererne var bevæget. Der blev ikke sagt meget, men hænderne, der trykkede hans, tog fast og vilde ligesom ikke slippe. Han hentede sin hustru og førte hende rundt i kredsen; hun bøjede hilsende hovedet og smilede som en ung dronning, der tager imod hyldest. Mrs. Dorina saa paa sin datter og glemte at græde.

Alle fulgte de med hen til trappen, hvor den store toldbodbaad laa med røde hynder og dannebrog i bagstavnen. Moltke hjalp Julie til sæde, og negerpigerne trængte sig om baaden og rakte buketterne ned til hende med mange „compliments“ fra deres fruer og gode ønsker fra dem selv.

Moltke gav et tegn, og de seks svære roere lod aarerne skære gennem vandet.

I samme nu lød der fra land som det første hvislende sus af en orkan og saa et drønende: Hurra! Hurra! Hip, hip, hurra!

Embedsmændene saa sig lidt ængstelige om. Dette var et saa eksceptionelt tilfælde, at der ingen etikette-angivelse fandtes; men saa rev de alle betænkeligheder midt over, svingede de hvide korkhjælme i solskinnet og raabte med; . . . i takt med negre, soldater og negerkvindfolk raabte de, saa det slog imod de gamle fortmure og overdøvede revets brusen: hurra, hurra, hurra!

Moltke stod midt i baaden, rank og ubevægelig, og gjorde honnør med haanden til straahatten.

Ingen fandt det latterligt; han var, som han stod der, officer fra isse til fod.

Man havde her gaaet og følt sig saa langt borte, lidt overlegen, lidt kølig, — der var jo det ved varmen, at den gjorde indolent, — og saa nu . . . nu var den der, denne sugen i brystet, denne hede brænden i halsen, som kunde komme nu og da. Man stirrede ud imod skibet med øjne, der var fattige som menneskers, der mangler brød. En soldat lagde ansigtet mod en kammerats skulder og hulkede.

Negrene saa paa de to unge i baaden, paa de fine herrer, der raabte hurra og svingede med hattene og paa soldaterne, der saa anderledes ud i ansigterne, end de plejede, og de forstod det altsammen, forstod det, som de forstod de hvide folks musik.

Kvinderne græd og knugede sig ind til hinanden og

mændene hidsede sig op, og deres raab lød stærke og skingrende.

Længe fulgte man skibet med øjnene, det var en tremaster, og den havde alle sejl oppe.

Da man skiltes, kunde ingen gaa til den daglige dont. Man havde trang til at være sammen, til at udvikle, hvad man troede og tænkte, og man var tørstig . . . uslukkelig tørstig! Det var, som det alt sammen satte sig til tørhed i halsen.

Den nat vilde der ingen stilhed sænke sig over byen.

Generalguvernøren skulde efter bestemmelsen kun have opholdt sig en kort tid paa St. Thomas, men han blev ved at opsætte tilbagerejsen. Der var daglig fester i byens store huse for „Ørnen“s officerer, og guvernøren var med overalt. Hvor han kom, blev han det centrum, som alt bevægede sig om; man fandt ham skarpere i sit vid end nogensinde, hans indfald var uberegnelige, springende, og undertiden fik han hidset stemningen op til en febrilsk danse macabre. Men blev det sent ud paa natten, var det, som hans spænstige legeme slappedes; hans ansigt blev gustent, og han sad og saa hen for sig med noget opgivet, slukket i øjnene, som havde hans hjærne arbejdet sig træt.

Den gamle fysikus saa ofte med bekymring paa ham og spurgte en dag, om generalen ikke ønskede en konsultation; men det blev slaaet hen.

Dagen efter var der herremiddag i guvernements-

huset, og guvernøren syntes at overgaa sig selv i pragtudfoldelse.

Tjenerne blev ved at bære nye retter ind, hvortil ingredienserne var hentede fra alle lande og verdensdele. Chefen for den danske brig sagde i en tale, at saadan havde han tænkt sig taflet ved et romersk kejserhof.

Vinene blev nydt med pietetsfuld andagt. Først indaandedes duften, saa vædedes ganen, og endelig nedsvælgedes den kostelige drik langsomt med halvttillukkede øjne. Alle var kendere, og det var ikke imod god tone at kritisere, da det viste en indsigt, som en vært maatte paaskønne. Man gættede paa mærker og aargange.

Generalguvernøren drak glas med de fleste af de tilstedeværende. Det var én af de egenskaber, som selv hans modstandere maatte beundre, at han kunde drikke med de mest udholdende, uden at det sporedes paa anden maade, end at hans vid blev pebret og undertiden rev i næsen.

Men hen imod midnat kom tungheden over ham, og han, der var stolt af det ry, han over hele Vestindien nød som vært, forsøgte ikke en gang her hos sig selv at tage sig sammen.

Den gamle læge blev tilbage, da alle var gaaet, og fik lov til at stille nogle spørgsmaal. Han kom til det resultat, at guvernørens nyrer var angrebne, hvad han dog nærmere maatte undersøge, men at det især var nerverne, der var nedbrudte.

„Naa! Og saa?“

Generalen trommede utaalmodigt paa stolearmen.

„Hvis min diagnose med nyrerne viser sig at være rigtig, saa maa jeg anbefale afholdenhed.“

„Afholdenhed! Afholdenhed og Vestindien! At De gider nævne det, Fysikus!“

Den gamle trak paa skuldrene og vedblev uforstyrret:

„For nerverne anbefaler jeg sørejse, luftforandring og fritagelse for alle pligter og bryderier.“

„Hm!“

Guvernøren blev ved at tromme med fingrene; saa rejste han sig, som naar han afbrød en avdiens, og sagde med sit ironiske smil:

„Naar moren har gjort sin pligt, kære Fysikus, saa gaar han. Foreløbig er min plads i Vestindien. Nu skal De have tak for Deres omhu.“

Endelig bestemte han sig til at tage tilbage, og „Ørnen“ gjorde sig sejlklar.

Under overfarten sad han og kaptajnen og drøftede de sidste efterretninger hjemmefra. De nyeste blade indeholdt beretning om Rendsborgs overgivelse: Kaptajnen havde flammet af raseri over, at en officer, ovenikøbet en fyrstelig officer, kunde opføre sig saa æreløst som prinsen af Noer, saa bundløst uhæderligt.

Guvernøren havde længe i tavshed hørt paa de hidsige og stærke udtalelser; nu sagde han:

„Ja — — men han opnaaede det, han vilde.“

„En bandit og mordbrænder opnaar ogsaa, det han vil, naar han har stjaalet og myrdet og ser flammerne slaa i vejret af den ild, han selv har tændt.“

Blodet var stegen kaptajnen op i panden. Guvernøren sad lidt foroverbøjet og saa ned for sig.

„Tror De ikke," sagde han langsomt, og som om han nøje overvejede sine ord, „tror De ikke, at prinsen af Noer har ment, at han gavnede mange mennesker ved at handle, som han gjorde?"

„Intet kan forsvare, at en mand handler æreløst."

„Jeg kunde tænke mig den, der havde saa stort et maal, at han tog det ansvar paa sine skuldre."

„Prinsen var general i den danske hær."

„Ja, og prins af Augustenborg. Kaptajn, det forekommer mig undertiden, at det, der kaldes fædrelandskærlighed, er som et falsk blinkfyr, der kan narre selv de mest søvante.

Nu sidder vi her saa langt borte fra begivenhederne, vi er ikke paavirkede af taler og sange og stemning; prøv en gang at se nøgternt paa det. Har de danske konger vist det storsyn og den forstaaelse, der skal til, for at knytte fjærne landsdele til kongeriget? Har Danmark i pekuniær henseende været et land, som hertugdømmerne kunde have fordel af at høre til? Penge er en magt og et livsgode, som ikke vejes op med luftige begreber om ære og pligt.

Kunde det ikke tænkes, at hertugdømmerne, der ligger nær ved Evropas center, at de har følt denne tilknytning til Kong Christians land som en død haand, der holdt nede, istedet for en hjælpende, livskraftig haand, der bar frem?

Jeg kender ikke forholdene nøje dernede, men jeg — jeg kunde tænke mig, at det var saadan."

„I hvert tilfælde er Kong Christian nu død, og Kong Frederik har givet os grund til at tro, at nu bærer det imod nye tider."

Guvernøren saa op.

„Ja, men om nu ilden ulmede og ikke mere lod sig dæmpe?“

Kaptajnen rejste sig: „Jeg har ikke saa store udsyn, at jeg kan se bort fra det, der er ære og pligt og givet ord. Her ulmede ingen ild; men hertugen stak en lunte til det, han troede kunde brænde.“

Han gik hurtigt hen over dækket og raabte tilbage over skulderen:

„Der ser De Deres ø; om to timer er vi inde, hvis vinden holder.“

Guvernøren gik hen til skibets ræling og saa ind mod de bløde konturer, der laa som skybanker mod den klare himmel. Han bad en forbigaaende officer om en kikkert og blev længe staaende; langsomt flyttede han den fra punkt til punkt; saa gik han tilbage og sank træt ned i stolen.

Da kaptajnen kom igen, rakte guvernøren haanden ud imod ham som til forsoning og sagde: „De har lovet at tage med mig til Bülowsminde, Kaptajn; De maa ikke skuffe mig.“

Der var noget i hans øjne, noget raadløst, sygt, der fik den anden til at studse, og som straks fik ham til at glemme den irritation, han øjeblikket før havde følt.

„Bevares, jeg er mere end taknemlig over at komme paa landjorden, medens de maler skuden. Jeg glæder mig desuden til at se guvernørens berømte landsted.“

„Ja, der er smukt paa Bülowsminde. Der kunde i det hele taget være rart her i Vestindien, naar vi kunde faa lov til at passe os selv og vores eget — uden indblanding.“

Kaptajnen strøg sig om skægget og smilede.

„Guvernøren vilde maaske have øerne gjort til selvstændigt kongerige?“

„Ja, selvstændigt kongerige! Men det siger jeg Dem, Kaptajn,“ han slog haanden haardt og energisk imod stolearmen, og der fløj et glimt af oprømthed over hans slappe træk, „det skulde være et kongerige med enevælde af den mest uindskrænkede slags.“

Han lagde sig tilbage i stolen og lo.

„Og saa skulde De se en Massa Peter den Store!“

Ved firetiden kastede briggen anker udenfor Christianssted.

Chefschaluppen blev gjort istand til afgang, og Gottloff kom og meldte guvernøren, at alt var i orden. Han nikkede hen for sig og sagde „godt“, men rørte sig ikke.

Chefen kom op fra kahytten og havde ombyttet sin hvide uniformsfrakke med en mørk:

„Saa er jeg parat, Hr. Guvernør.“

„Naa ja, det maa vel være!“ Han blev fremdeles siddende, som var der noget i hans tanker, der lammede hans beslutninger.

Kaptajnen saa sig raadvild om; han tænkte paa at kalde lægen til. I stedet for sagde han efter pludselig indskydelse:

„Hør, skulde vi ikke spise til middag om bord, da vi nu er her, og saa vente med køreturen til Bülowsminde, til solen er gaaet ned? Var det ikke en idé?“

„Jo, lad os vente. Gottloff kan tage ind med min bagage og give kusken ordrer. Han kan hente os Kl. 7. Ikke sandt, Kaptajn, Kl. 7? Adjudanten skal

gaa i land og høre, om der er noget nyt. Han skal forhøre paa guvernementskontoret. Du, Gottloff, kan gøre dig et ærinde op paa postkontoret og spørge fuldmægtig Carten om — om der er noget.“

Guvernøren og kaptajnen spiste alene sammen.

Guvernøren drak megen vin, men blev ved at se træt ud. Kaptajnen underholdt ham med lystige historier, men blev undertiden aandsfraværende og glemte pointet.

Ved 7-tiden steg de i vognen paa værftet. En del farvede havde samlet sig for at se guvernøren stige i land; de hilste med store smil og gebærder og raabte:

„Velkommen tilbage, Massa General! Velkommen!“

Han trak den ene mundvig ned til et smil og vinkede med haanden.

„Kør hurtigt,“ sagde han til kusken.

Paa Bülomsminde var alt beredt til husherrens hjemkomst; folkene stod opstillede i vestibulen og tog imod med et glad: „Velkommen tilbage, Sir General!“

Han saa ud over dem, nikkede aandsfraværende og spurgte den gamle Sylvani, der havde opsyn med husets linned, og som med en vis moderlighed forhørte sig om hans befindende: „Hvor er Miss Hannah?“

„Vel, Sir, hun er“ — den gamle greb hans hat, som han stod med i haanden, og forsvandt med den. Han saa sig om, men de løb alle hver med sit og syntes at overvælde kaptajnen med tjenstiver.

Gottloff slog de store mahognidøre op til salen, og

de to herrer gik ind. Alle lys var tændt i kronerne og skinnede tilbage fra spejlene, men nu havde de vænnet sig til kaptajnens lille, lavloftede salon, og dette virkede saa meningsløst stort, kun egnet til fest og mange mennesker.

„Jeg vil gaa ind og tage en hjemmefrakke paa," sagde guvernøren og skuttede sig lidt, som om han frøs, „og saa skal vi have en drik. Lad nu, som De var hjemme, Kaptajn."

Da guvernøren kom ind i soveværelset, stod gamle Gottloff midt paa gulvet med en perlebroderet vadsæk i haanden og saa underlig graa ud i sit ellers brune ansigt.

Guvernøren ruskede ham i skulderen.

„Naa?"

„Hun er gaaet, Sir General."

„Hannah! Gaaet?"

„Gaaet, Sir. Og jeg siger, det er det bal, som voldte det."

„Sig alt, hvad du ved. Sig det hurtigt. Hvorfor?"

„Hun havde faaet giften i sig, Sir, og nu er den slaaet ud. Jeg ved, Miss Hannah kunde høre paa alle dem ting, Generalen fortalte hende, om sorte mands ret, om frihed, om hvordan det skulde blive, men, Sir General, det samlede sig i hende som det onde i en byld. Siden hun dansede foran de hvide ladies, og ingen turde standse hende, har hendes sind været som et buldent saar. Ond var hun, siger jeg Dem, Sir; bare ond materie kom der af hendes mund. Det onde er dreven ud i blodet, og nu har hun feberen. Den var som obeah, Sir, den dans! Da adjudanten, ham danske løjtnant, der er saa venlig-

agtig, men alligevel føler sig over de andre, da ham havde fulgt hende ud og bukket, som var hun — som var hun regeringsraadens missis, — da kom det. Hun var ikke mere Hannah Netty, Sir; ikke en brun slavetøs, som en stor herre havde ødslet sin naade paa, som var hun *nogen,*" — den gamle bøjede sig frem og hviskede — „hun var et ondt, stinkende dyr, og hendes ord som giftige centepieder." Han spyttede ud for sig. „Sir, mange spande kildevand skal der hældes over de steder, hvor hun har traadt, før hun viskes ud."

Guvernøren havde staaet og set mørkt ned for sig; nu sagde han som til sig selv: „Hvorfor? Hvorfor *hun*" . . .

Det kom saa bittert, at den gamle sagde næsten grædende:

„Jeg var her jo ikke, Sir. Men dem negerfolk taaler ikke den bløde haand."

„Du mener, at jeg har været for god imod Hannah?"

„Sir General, undskyld en gammel tjener! Miss Hannah smuk pige, og Master kunde have taget hende til sin lyst. Master kunde holdt fire smukke piger og taget dem til sin lyst, men „lash" maatte de have. Havde Master ikke talt alle dem ord, men taget hende om natten og lashed hende om dagen, oh Massa, hun vilde have klamret sig til Massas fod og følt sig stor over at kunne være sin herre til gunst, saadan som hun burde."

„Gottloff, Gottloff!" guvernøren borede sine øjne ind i den gamle tjeners, „er I da saa usle? Har de andre ret, som siger, at hverken godhed eller tillid

kan' binde jer? Nu, du f. eks., du, som har kendt mig fra dreng, vilde du kunne svigte mig? Vilde du kunne blive utro, hvis alle vendte sig imod mig?"

Den gamle saa til siden.

„Hvor skulde alle kunne vende sig imod Generalen, der er alles ven?"

„Svar mig paa det, jeg spørger om."

„Vel, Sir, jeg haaber, at jeg skulde aldrig kunne glemme min Masters store godhed imod mig. — Men hvad havde ikke Miss Hannah faaet? Silke som en dame og guld og perler og — ja, alle dem dubloner! Jeg siger alene for dem" . . .

Guvernøren slog sin haand haardt i den gamles skulder og vendte ham imod sig:

„Har I da virkelig ingen menneskelige følelser? Har jeg været blind og trot paa en chimære! Kender I ikke trofasthed? Ved I ikke, hvad taknemlighed er?"

„Vel, Sir, jeg tænker, nogen af os har dem ting, Sir, og nogen ikke. Er det ikke saadan med hvide folk ogsaa? Men giften, Sir," han bevægede fingrene i luften og krummede læberne ind, saa tænderne blottedes, „den ting raader ingen for! Om nogen lagde obeah for gamle Gottloff, som elsker sin herre — Gud tilgive ham — som var han hans egen søn, hvad kunde han for, om der fo'r en anden i hans skikkelse! Hvad kunde mig gamle mand for, om ham vilde se rødt, om ham ikke vidste, hvad der sømmede sig for en farvet mand, om ham hvæsede som et dyr og vilde have alle dem ting, som er for hvide folk alene?"

Han føjede grædende til: „Hvad kunde jeg for det, Sir?“

Guvernøren saa sky paa den gamle og syntes, han lignede en ussel, slunken ulv.

„Du kan gaa,“ sagde han.

Og da Gottloff blev staaende og gned sig over ansigtet og snøftede, føjede han til i ubehersket irritation:

„Gaa, siger jeg!“

Den gamles ansigt gled i lave som ved et mekanisk tryk; han bukkede og gik hurtigt ud.

Aftenen havde slæbt sig trevent hen. Kaptajnen havde opgivet at holde samtalen i gang, og ved 10-tiden rejste han sig og erklærede, at han længtes saa meget efter at komme i en land-seng, at han vilde trække sig tilbage.

Guvernøren tog sig sammen og begyndte at ironisere over sin egen tilstand.

„Jeg tror, jeg har været trukket for haardt op, Kaptajn, maskinen er bleven overanstrængt, og nu er drivfjeren sprungen.“

„Men er det ikke en almindelig form for depression af klimaet?“

„Eller ogsaa er det noget herinde,“ fortsatte guvernøren sin egen tankegang og lagde haanden om panden. „Det er som noget borede helt dybt inde!“

Han saa op med et af sine pludselige smil:

„For jeg haaber da, det ikke er det, tyskerne kalder tropekuller.“

„Jeg tror, den sygdom ytrer sig paa en anden maade. — God nat, Hr. Guvernør! Jeg haaber en nats hvile maa bringe maskineriet i orden.“

„Godnat, min kære Kaptajn, sov vel! Ring, naar De ønsker Deres barbervand. Gottloff vil følge Dem op.“

Han trak i en guldfrynset klokkestreng og gik ind i sit soveværelse. Straks kom den gamle til syne med et ansigt saa lukket, som var det skaaret i tibettræ.

Da kaptajnen forsigtigt havde lukket sig ind under moskitonettet, strakte han sig med en følelse af kongeligt velvære i en seng, der var saa stor som hele hans lukaf; men til hans undren vilde søvnen ikke indfinde sig, som den plejede under de mindre overdaadige forhold om bord.

Han savnede den gyngende bevægelse og alle de ubestemmelige lyde i tove og rær. Han laa og tænkte paa generalen, som han under et fleraarigt ophold i St. Thomas havde haft en del at gøre med, og som han altid havde anset for en lidt korthjærnet, magtsyg, men ret storskaaren mand. Han havde i disse dage haft det indtryk, at den ydre holdning var brudt, og at han havde faaet indblik i et saart, uroligt indre.

Han vendte ærgerlig hovedpuden, saa den kolde side kom opad, og tænkte, idet han forsøgte en ny stilling: „Naar alt kommer til alt, er det hele maaske en affaire de femme, skønt — han interesserer sig jo kun for de farvede, siges der, og de kan dog vel ikke forstyrre sjælefreden.“

Klokken var henad 2, da kaptajnen endelig faldt hen; han syntes han sank og sank — ned i en stor stilhed, og at vandet slog sammen om ham. Tilsidst laa han paa havets bund, og der var lysegrønt og blødt, og oven over krusede vandet sig. Han hørte

raab langt borte og forstod, at de gjaldt ham, men han rørte sig ikke. Han laa saa godt og kunde ikke komme op. De maatte klare sig uden ham; de havde jo næstkommanderende.

Men raabene kom nærmere og nærmere, og vandet blev saa grønt, at det skar ham i øjnene, og saa sad han med et sæt op i sengen og raabte: „Hvem der?“

Han saa sig fortumlet om; der stod en gammel neger ved siden af ham med et lys i haanden og rystede saa tænderne klaprede.

„Oh, Sir Capten, tak Gud, at De vaagnede!“

„Hvad er der løs?“

„Den er der, Sir.“

„Hvad — for fanden?“

„Riot, Sir. Brev fra kaptajnen i Westend, at den er der, Sir.“

Kaptajnen var med det samme ude paa gulvet. Han spurgte ikke mere, men klædte sig paa, tilsyneladende uden hast, fordi hver af hans rolige bevægelser opfyldte sit formaal, og et minut efter stod han i salen og afventede tjenstligt guvernørens meddelelse.

Denne gik frem og tilbage over gulvet med et papir i haanden. Han var gulhvid i ansigtet, og hans øjne flakkede.

„Her er rapport fra fortchefen i Westend, negrene“ — han gjorde en synkende bevægelse — „negrene samler sig. De ringer med plantageklokker og blæser i konkyljer og drager i flokke ind imod byen. Se her,“ han rakte papiret hen til kaptajnen, som løb rapporten igennem.

Guvernøren saa til siden og spurgte:

„Hvad raader De mig til?“

„Jeg synes kun her er et at gøre: gribe ind saa hurtigt som muligt. Ethvert minut, der forsømmes, vil give de folk mere consistence. Maa jeg tillade mig et raad, skal der sendes 20—30 beredne, bevæbnede mand imod dem, saa vil de, kender jeg dem ret, inden en time være løben fra hinanden.“

„Maaske har De ret!“ Guvernøren blev ved at gaa frem og tilbage. Saa standsede han og sagde uden at se op:

„Men jeg har jo kun militskavalleriet.“

„Ja, men det maa jo hurtigt kunne blive samlet.“

Guvernøren fortsatte, uden at svare, sin gang.

„Nu er hestene sadlede, Deres Excellence!“ gamle Gottloff stod i døren.

„Ja, undskyld, Kaptajn, at jeg disponerer over Dem. Jeg maa ind og forhandle med compagnicheferne og vil gærne have Dem med.“

Kaptajnen bukkede samtykkende og tænkte, at det blev vist første gang, at generalguvernøren „forhandlede“ med sine embedsmænd.

De steg til hest, og et par mand med lygter lyste dem ned ad den mørke vej. En rideknægt fulgte bagefter.

Da de kom ned paa landevejen, standsede de og lyttede, om de kunde høre tuden i konkyljer eller anden støj, men alt var tyst, kun en sagte susen af blade hørtes, og nu og da en kokusnød der faldt. De satte i trav og red uden at tale.

Et stykke fra byen, hvor vejen skraanede nedad i

en stor kurve, holdt guvernøren sin hest an og lod den gaa i skridtgang.

„Hvorfor handlede kongen imod mit raad? Hvorfor giver han os lempelser, vi ikke har bedt om, og som kun gør ondt værre!

Fra det øjeblik jeg maatte udstede proklamationen om børnenes frihed, vidste jeg, dette maatte komme. Det *maatte* komme, Kaptajn."

„Jeg kan ikke se, at det har stort at sige, om de sorte laver lidt spektakler, naar vi har kasernen og begge forter fulde af militær, ikke at tale om „Ørnen"s besætning. Jeg er ganske overbevist om, at den alene ved hjælp af vore kanoner skulde kunne tumle de karle; for fejge er de da efter mit kendskab til dem."

Guvernøren lod atter sin hest slaa over i trav og sagtnede ikke farten, før de drejede ind ad porten til guvernementsgaarden.

Der gik straks bud efter fortchefen, efter majoren paa kasernen, efter Oberst Nully og Major Keutsch og efter adjudanten, der ved guvernørens velvilje havde sin bolig i guvernementshuset.

Guvernøren forelagde situationen for dem, og bad om de herrers mening. De bad alle om tilladelse til at gøre klar til udrykning.

„Og hvem skulde saa forsvare byen her?"

„Her er jo foreløbig ganske roligt, Hr. General."

„Det var der ogsaa ifølge Castoniers rapport i Westend igaar. Nej — saa hellere militsen."

„Farvede mod farvede?"

„Jeg tillader mig igen at foreslaa, at man sammenkalder den beredne milits og lader den foretage et

rask kavallerichoc mod de sammenløbne hobe," sagde „Ørnen" s chef og bevægede utaalmodigt den højre haands pege- og tommelfinger som i smaa diskrete knips.

„Ja," sagde herrerne og saa spørgende paa guvernøren.

„Vilde det være rigtigt," spurgte denne eftertænksomt, „at kalde forvaltere og plantere bort fra plantagerne? Desuden — det kunde let sprede uro over hele øen, hvad maaske ellers kan undgaas. Det forekommer mig . . ."

„Maa „Ørnen" da gaa derned?"

Guvernøren saa paa sit ur.

„Nu er klokken 5. Mine herrer, jeg foreslaar, at vi sender en ordonnans vester paa for at undersøge tilstanden, og at vi afventer hans tilbagekomst, før vi foretager os videre i sagen."

Fortchefen svarede, uden at se op, med en stemme, der dirrede af daarlig bekæmpet harme:

„Som Generalen befaler! Men mange liv og meget gods kan gaa i løbet, medens en mand rider til Westend og tilbage igen, selv om han skynder sig."

Oberstens stemmeklang fik guvernøren til at rette sig. Han slog ud med haanden og sagde koldt:

„Det bliver som jeg har sagt."

„Ørnen" s chef hilste tjenstligt: „Jeg melder Generalen, at jeg gaar om bord for at gøre briggen sejlklar og armere mandskabet. Jeg imødeser Generalens nærmere ordre."

Om bord paa „Ørnen“, hvor mandskabet lige var purret ud, blev der stort liv og røre, da der blev kommanderet færdig til afgang og vaaben udleveret.

Da der ved 8-tiden endnu ikke var kommen ordre fra guvernøren, lod kaptajnen sig igen sætte i land og gik op paa fortet.

Han løb paa den unge løjtnant fra frikorpset og spurgte:

„Naa, er der sket noget?“

„Ja, endelig. Obersten tiltvang sig tilladelse til at rykke ud! Løjtnant Meincke er med. Han er negerven og skulde med for at passe paa obersten. Jeg tror for resten, at obersten har maattet sværge paa, at han ikke vilde skyde med skarpt, men jeg haaber da, han bliver meneder.“

„Hvorfor tager generalen ikke der ned, for pokker? Hvis vi andre ikke maa tvinge dem til rette, saa kunde han da i det mindste forsøge at snakke godt for dem, inden de faar brændt hele byen af.“

„Ja, jeg har nu mine egne tanker om *hans* slagplan.“

Kaptajnen saa paa den sympathetiske unge løjtnant, som om han havde lyst til at spørge, men betvang sig.

„Jeg gaar over paa Athenæum for at være i nærheden, hvis nogen har brug for mig. Husk det.“

Han var allerede ved døren til læselokalet, da han gjorde omkring og igen gik over i guvernementshuset, der laa lige overfor.

Han gik uden at lade sig melde ind til guvernøren.

„Briggen er sejlklar, Hr. General!“

„Tak, Kaptajn! Ja — det er mig en betryggelse, at den er her, da jeg maaske selv tager til Vesten-den.“

„Jeg opholder mig i Athenæum, hvis Guvernøren har nogen ordre.“

Lige idet kaptajnen vilde gaa, lød der hovslag i gaden af en hest i gallop. Herrerne naaede ud paa det lille galleri, der vendte ud imod den beplantede gaard, lige da løjtn. Meincke red ind gennem porten.

„Hvad nyt?“ raabte guvernøren.

Løjtnanten lod sig stift glide ned fra sadlen og sagde forpustet, idet han gjorde honnør:

„Hele byen er i oprør, Hr. General; byfogdens og politiløjtnantens huse og politikontoret er ødelagt. Moores villa og butik er brændt; alle de blanke er flygtede ud paa skibene i havnen. Det synes, som de engelske matroser ophidser slaverne. De er som djævle, de sorte. En, der hedder Buddoe, rider rundt i uniform og holder taler til dem.“

„Hvorfor fanden skyder de ikke fra fortet?“ raabte kaptajnen, blaarød i ansigtet. „Hvad har de deres kanoner til?“

Løjtnanten skævede til guvernøren, der svarede koldt:

„Formodentlig fordi de derved vilde stikke byen i brand.“

„Jeg skal melde fra obersten,“ blev løjtnanten ved, „at han svarer ikke for noget, hvis generalen ikke kommer derned. Alle steder fra lyder raabet: Vi vil se generalen!“

Guvernøren rettede sig, og en svag rødme steg op i hans gustne kinder.

„Jeg skal komme. Lad min vogn spænde for.“

Han vendte sig imod kaptajnen med noget af sin gamle nonchalance i holdningen og sagde med et skuldertræk:

„Naar De endelig *vil,* Kaptajn, saa sejl derned og se, hvordan man gyder olje paa oprørt vand. Meincke — skaf mig fat paa kammerjunkeren, han skal med.“

Idet kaptajnen og løjtnanten sammen gik ned ad trappen, spurgte den første:

„Hvorfor skulde netop kammerjunkeren med, jeg synes, det er en forbigaaelse af de højere officerer.“

„Jeg ved ikke,“ sagde løjtnanten og tørrede panden; hans ansigtstræk var ganske udtværede af sved og overanstrængelse. „Han siger, at de sorte har i alle maader bedre naturanlæg end vi. Han tror nok, at om hundrede aar har de stukket os ud over det hele. Han mener vist især med musik og kunst og saadan noget.“

„Naa, saadan! — Jeg tror, det er paa tiden, at „Ørnen“ og jeg snakker et fornuftigt ord med. Adieu, Løjtnant!“

Da kaptajnens baad for raske aaretag nærmede sig skibet, stimlede officererne sammen om falderebet, og mandskabet hang over rælingen for ude, for at læse i chefens ansigt, om det hele skulde løbe ud i sandet, eller der skulde blive alvor af affairen.

„Nu skær den,“ sagde baadsmanden, og lidt efter lød kommandoraabene paa dækket, og i løbet af faa minutter var alt klart til letning.

Først ved 6-tiden naaede briggen til Vestenden. Ved Sprattholepynten, inden skibet endnu var i sigte fra byen, affyredes et kanonskud og lidt efter endnu et.

„Her skulde vi have været for 12 timer siden," sagde kaptajnen til næstkommanderende, „saa kunde det hele være forebygget." Han saa vredt hen for sig. „Men man har jo nu én gang den forbandede vane at parere ordre."

Saasnart briggen havde ankret, armeredes fartøjerne, og chefen og tre officerer gik i chaluppen.

Kongeværftet saa fra skibet ud, som var det spættet af sort og hvidt og bestandig vekslende. Da baadene nærmede sig land, viste det sig, at spætterne var mørke ansigter og hvide klædninger. Der lød hæse brøl som fra sprængte menneskestruber, og kvinder vrikkede med hovederne kastede tilbage og armene strakt frem i en slags ekstatisk dans.

„Er det mennesker?" sagde baadsmanden, „de ligner berusede igler."

Ingen syntes at tage mindste notits af baadene.

„Satan staa i det!" brummede chefen, „De skal se, han har givet sig, og vi er narret herned for at være med i slutningsapotheosen."

Han gik, fulgt af nogle faa folk, op til fortet. Lige da han vilde gaa ind, mødte han generalguvernøren til vogns.

Kaptajnen saa ham hvast ind i øjnene og sagde:

„Nu er jeg her med briggens mandskab, maa jeg udbede mig nærmere ordre."

Generalen besvarede hans blik.

„Jeg *har* givet emancipationen.. De kan blive her

med „Ørnen“. Kør,“ raabte han højt til kusken for at overdøve larmen.

Kaptajnen blev staaende og saa efter vognen. Negrene flokkede sig tæt om den og fulgte med i spring. Hestene stejlede, kusken ramte ud med sin lange kørepidsk, og smerteskrig, hujen og latterbrøl blandede sig og lød som et ekko fra helvede.

Kaptajnen vendte sig imod fortchefen, der var kommen ham imøde:

„Altsaa, det er de marekatte, han har givet friheden?“

Fortchefen nikkede alvorligt, saa ud over pladsen og spurgte:

„Hvor mange mand kan De lade os faa?“

„50.“

„Det er godt; for det eneste, der nu kan holde feststemningen nede, er, at de har en patrouille i nakken med skarpladte geværer, hver gang, de klumper sig sammen.“

„Vi er til tjeneste, saa længe her er brug for os.“

De to officerer trykkede hinandens haand, og „Ørnen“s chef gik tilbage for at ordne det fornødne.

Gamle Moses havde i flere dage været syg. Han kunde ikke støtte paa fødderne, og undertiden talte han i vildelse; det kunde ogsaa ske, at mælet helt forlod ham, og saa grimasserede han og slog ud med armene og græd, naar ingen forstod ham.

Hver morgen blev han baaret hen paa sin plads under galleriet; der sad han som en uhyggelig, sav-

lende benrad, snakkede, kluklo og gestikulerede med sine lange knokkelarme.

Miss Elli bragte ham altid et eller andet fra frokostbordet; hun bragte det i en af husets tallerkener, men hældte det over i hans egen lerskaal. Han transporterede det, lige meget hvad det var, op til munden med fingrene og slikkede bagefter skaalen. Ellers sov han det meste af tiden, rullet sammen paa sin maatte, og saa ud som et bundt gamle klæder.

En formiddag, da Ellinore kom ned til ham med de altid længselsfuldt ventede delikatesser, saa hun til sin undren, at Moses stod ret op paa sine fødder og stirrede ud i rummet med opspilede, lyttende øjne. Hun talte til ham, men han blev staaende. Hun bevægede haanden foran hans ansigt og sagde: „Fy, Moses, se rigtig ud!“ Men han rørte sig ikke. Saa listede hun bag om ham og hældte maden i skaalen og skyndte sig op ad trappen.

Senere paa dagen laa han og peb som en syg hund, først ganske sagte, men hen paa eftermiddagen blev det til enstonige, uhyggelige hyl.

„Jeg holder det ikke ud!“ sagde Mrs. Dorina, „det lyder som ulykke! Bjørn, kan de ikke flytte ham?“

„Aah, hvad — lad ham nu ligge i fred. Det kan vel ikke vare saa længe.“

Mrs. Dorina gik hvileløst om og holdt hænderne for ørene.

„Han ser syner,“ sagde Nanna, „saa er det snart forbi.“

„Ditta, bring mig en kop the op i soveværelset, hører du! Og lidt lækkert, hvad du nu kan finde paa; jeg er virkelig helt utilpas. Kom med, Elli.“

Ellinore saa hen paa sin fader, der sad sammensunken, ubeskæftiget, og røg sin pibe.

„Tak, Mama, jeg skal ikke have noget.“

Mrs. Dorina gik misfornøjet op ad trappen; nu havde hun helt tabt lysten. Alt var bleven saa trist, trist.

Hun satte sig i en gyngestol og trak fødderne op under sig.

Queenshill var bleven et sørgeligt sted. Aldrig mere skete her noget, som man rigtig kunde drøfte ved en eftermiddagsthe; og desuden — hvem havde hun? O'Brion var ligegyldig overfor alt, og Julie og Moltke var borte. Ellinore var jo mild og god; men Mrs. Dorina tænkte, at hun vilde hellere have set hende som en uregerlig trold, naar hun blot kunde le og være glad.

Gamle Ditta var som sædvanlig kommen lydløst ind. Idet hun satte thebakken fra sig, saa Mrs. O'Brion, at hendes hænder rystede.

„Er du ogsaa bange for den gamle dernede?“

„Nej, Missis, Ditta er ikke bange for døden.“

„Hent din kop og drik the her oppe, Nanitta.“

Mrs. Dorina saa op: „Hvorfor gaar du ikke? Hvad er der i vejen?“

„Ma'm, Tono er her.“

„Tono?“ Mrs. Dorina smagte paa tamarindesyltetøjet.

„Jeg har jo sagt, at jeg vil ikke se hende.“

„Hun siger, at hun *maa* tale med Missis.“

„Naa, ja, slip hende saa herop da.“

Den gamle vendte sig for at gaa, og Mrs. Dorina raabte efter hende:

„Lad hende skynde sig lidt.“

Hun lavede sin the til og satte sig til rette. Det var da altid en adspredelse! Tono vilde naturligvis tigge sig tilgivelse til.

Mrs. Dorina lyttede. De trin lød ikke bodfærdige; hun blev ganske oplivet ved en gang igen at høre én tage trappen i spring, og saa kom Tono, som ført af en vind, ind i værelset og slog med et graadkvalt glædesudbrud hænderne sammen over hovedet.

„Missis! Oh, Missis!“

„Naa, Madame Bordeaux,“ sagde hendes fordums frue med et lille, ikke uvilligt smil, „hvad skylder jeg æren?“

„Oh, som Missis taler! Oh Gud, oh Gud!“

Tono saa sig om i værelset, glippede med øjnene og fangede taarerne med tungen.

„Naa, hvorfor kommer du saa?“

„Fordi jeg maatte! Ma'm — hele Westend er i brand og oprør.“

Mrs. O'Brion satte Koppen fra sig.

„Ja, Ma'm — oprør. Buddoe har svoret dem til, at de skal faa friheden. Mange tusind slaver er samlede, og de bliver ved at vælte ind. De brænder og plyndrer, og alle de hvide folk er flygtede ud paa skibene. De sorte raaber og kalder paa Massa Peter og liberty. Det er som en orgie, Ma'm. Men Buddoe er deres general, og han har sabel og guld paa hatten. Og *han* har sendt mig, Ma'm. Han siger, at om generalen ikke kommer og giver friheden, saa trækker banden hele øen rundt og brænder alle de store huse af og tilsidst generalens. Men Buddoe, som de kal-

der general Bordeaux, han sender mig med hilsen og compliment til Mrs. O'Brion med det bud, at for sin søns skyld vil han skaane Queenshill; og Missis og Master og Miss Elli kan være uden frygt. De er under Buddoes beskyttelse."

Mrs. Dorina havde rejst sig. Hun kastede sit lille mørke hoved tilbage og saa ind i Tonos skinnende øjne, saa de trak sig sammen, til de kun var flakkende striber; saa gik hun hen over gulvet og aabnede døren.

Den unge kone krympede sit smidige legeme sammen og bøjede armen op for ansigtet som for at afbøde slag. Mrs. Dorina gjorde en bydende bevægelse med viften, og Tono listede hen imod døren.

Da hun naaede den, sagde hendes fordums frue, og Tono syntes, hendes sorte øjne sved som gløder:

„Sig til negeren Buddoe, at familien O'Brion trænger hverken til hans eller hans fællers beskyttelse. — Kommer du her oftere, bliver hundene hidset paa dig."

Tono sneg sig stønnende ned ad trappen.

Mrs. Dorina gik i heftigt oprør frem og tilbage. Hendes høje hæle slog med en lille, hul klang imod gulvet, og hun bevægede viften hurtigt.

Saa vidt var det altsaa kommet, at en farvet mand tilbød sin protektion — sendte *hende* sin compliment . . . Hun standsede midt paa gulvet og trak de smalle, skarpttegnede bryn sammen.

Hvad skulde hun nu gøre? Fortie alt for O'Brion? — Hun havde jo næsten vænnet sig til at behandle ham som et sygt barn, der skulde tales efter munden og skærmes mod alle indtryk.

Aah, O'Brion, O'Brion — hun knugede hænderne sammen — min store, vrede bamse! Hvor er det pinefuldt at se ham saadan! Vi skulde have ladet ham skyde paa folkene den nat for et aar siden! Moltke burde have hjulpet, og jeg — jeg kunde have ladet bøsserne. Om slaverne ogsaa havde brændt huset af, om pladsen var bleven dækket af lig, om hele øen var kommen til at staa i flammer, vi skulde, skulde ikke have tigget ham til at lade sig ydmyge, for det rejser han sig aldrig efter!

Men om lejligheden nu kom tilbage!

Hun begyndte igen at gaa, og udtrykket i hendes øjne skiftede som jagende lys og skygge.

Om de nu kaldte forvalteren og driveren og husnegrene ind, barrikaderede dørene og saa afventede, hvad der skulde komme, mon O'Brion saa ikke . . .?

Eller skulde hun sende bud til byen efter politi eller militær?

Hun var saa lidt vant til at tage afgørelser og maatte tale med nogen. Hun gik ned til Nanna Ditta.

Da Mrs. Dorina 20 minutter senere kom igennem den lange køkkengang og gik ind i salen, hørte hun trin paa sovekammertrappen, tunge, faste mandstrin med sporeklirren, en lyd, der, i alle de aar, hun havde været George O'Brions hustru, havde fulgt hendes egen ureflekterede flagren, hendes letsind og sorgløse latter, som de dybe cello-toner følger violinens flageoletter, men som hun i maaneder ikke havde hørt.

Hun standsede og stirrede i aandeløs spænding paa døren, som ventede hun, at noget oversanseligt skulde vise sig.

Den blev slaaet haardt op, som med et spark af en

fod, og der i dørens ramme stod han, hendes mand, hendes bjørn, hendes ungdomselskede, — rideklædt, med lange, blanke støvler over de nankinsbenklæder og selskærmen ned over panden; og under den øjnene, de graa, hvasse, stærke øjne, som kun hun kunde faa næsten smertefuldt ømme.

Hun tænkte ikke, hun fattede ikke; men med et jublende skrig, der var graad og latter paa samme tid, kastede hun sig ind i hans arme og følte, at de endnu var stærke.

Saa fortalte hun ham alt det, hun vidste, og alt det, hun havde besluttet.

„Jeg ved mere end det, Dorina; her var lige nu ridende bud fra Mac Donnall. Militæret har ikke løsnet et skud imod oprørerne i Westend, og generalguvernøren er kørt derned sammen med kammerjunkeren; der menes for at give friheden."

„Og du, Bjørn, du er rideklædt?"

„Ja, jeg vil møde ham, naar han kommer tilbage. Jeg vil høre af hans egen mund, om det *er* sket. Jeg vil høre, om han, der har ansvaret her, virkelig har tvunget sine soldater til at se til, medens negrene brændte og plyndrede, uden at gribe ind. Jeg har altid haft mistillid til den mand, men dette kan jeg dog ikke tro."

„Farvel, Dorina," — der fløj glimtet af et smil hen over hans ansigt, „kan du høre „Kong David" vrinske?"

„Kong David?" sagde hun sagte og tænkte, „den kommer han aldrig op paa."

Baade hun og Ellinore stod paa galleriet, da han

skulde stige til hest; folkene stod i grupper og fulgte deres herre med øjnene.

Ellinore var bleg og bøjede sig ud over balustraden, som vilde hun raabe noget, en bøn om at opgive forsøget; men hendes moder greb hende fast om armen og sagde hurtigt: „du tier!“

O'Brion havde sat foden i stigbøjlen og taget et greb med begge hænder i saddelbommen; men hingsten skævede til siden og dansede uroligt med bagbenene; og han havde gjort flere forsøg paa at svinge sig op, uden at det var lykkedes.

„Hold bedre paa hesten!“ raabte Mrs. Dorina til hestepasseren, og hun gjorde tegn til et par andre, at de skulde stille sig paa siden af dyret og tvinge den i ro.

Nu saa hun blodet jage mørkerødt op i sin mands ansigt, lædertøjet knagede under hans stærke tag, og ved en sidste voldsom anspændelse af sine kræfter og sin vilje lykkedes det ham at faa benet svinget over sadlen.

„Slip!“ tordnede han, thi folkene blev ved at holde paa det dansende dyr.

De sprang tilbage, og hingsten rejste sig prustende, men fik sporene i siden.

„Aah, Mo'r, aah, Mo'r, hvor kunde du lade ham?“ jamrede Ellinore.

Men Dorina saa til med vibrerende næseflige og et bryst, der steg og sank i korte ryk.

Nu var det smukke dyr holdt op at stejle, men dansede sidelængs hen over grønsværet, trodsigt knejsende med hovedet.

O'Brion hævede pidsken og lod med al kraft snærten skære ind i Kong Davids silkebløde flanke; dyret løftede som i et overmaal af kræfter alle fire hove fra jorden i et spring, og saa stod den ganske stille og rystede.

Dens herre bøjede sig frem og klappede dens hals; fra folkene lød der en beundrende mumlen, men Mrs. Dorina klappede i hænderne.

O'Brion saa op til galleriet og hilste; saa red han i skridt hen over gaardspladsen.

Lige idet han naaede vejen, der gik ned ad højen, følte han til sin livrem, og det fo'r gennem Mrs. Dorinas hoved: Han har pistolen hos sig!

I det samme lød et af gamle Moses's skærende klagehyl, og Ellinore sagde sagte:

„Jeg er saa angst."

Men Mrs. Dorina stirrede hen for sig og tænkte: „Hvis han skød generalen, som er skyld i alt, saa vilde han blive sig selv igen."

Der var ingen tanke i hende for det, der vilde blive de ydre følger.

Da O'Brion var naaet ud af den lille genvej, der førte gennem hans sukkermark, laa Vestende-vejen foran ham, og det saa ud, som førte den lige ind i horizontens rødglødende solnedgangshimmel.

Alt tegnede sig imod den med forunderlig skære omrids. Enkelte træer og buske stod som mørke silhouetter, andre forgyldtes af solglansen, og andre igen saa grelle ud, fordi det røde lys ikke naaede dem.

Det var den korte, skønne time, der i troperne ligger mellem dagen, der viger, og natten, der kommer.

O'Brion trak vejeret dybt og syntes, han var vaagnet efter en lang, tung søvn, var vaagnet, fordi der var noget, han maatte udrette, inden han kunde faa lov at tage sig fred.

Nu saa han langt borte guvernørens vogn med den høje buk og den skrammererede kusk. Han rettede sig i sadlen og trykkede knæerne fast mod hestens sider.

Lige da vognen var ud for ham, gjorde han tegn til kusken om at holde og parerede sin hest.

„Hvad vil De?" spurgte guvernøren og fo'r nervøst sammen.

O'Brion red lige hen til ham.

„Har De givet emancipationen?"

„Kør!" raabte guvernøren.

„Holdt!" tordnede O'Brion. „Har De givet emancipationen? Ja eller nej!"

Han famlede ved sit bælte.

Guvernørens øjne flakkede, og der kom røde pletter paa hans gule hud.

„Nej," sagde han hæst.

O'Brion lod haanden synke og sagde langsomt:

„Er det sandt?"

„Ja. — Kør!" raabte guvernøren igen, og det lød som et angstraab.

Kusken pidskede paa hestene, og O'Brion blev holdende, som var han og Kong David hugget i sten, medens det røde lys langsomt slukkedes.

Da han igen kom ridende ind over gaardspladsen, stod der en mørk klump af mennesker nedenfor galleriet.

„Hvad gør I der?“ spurgte han mistroisk.

Hestepasseren traadte hen og tog ærbødigt hatten af.

„Gamle Moses er død, Sir, men hans øjne ser ud, som dem saa ting langt borte. Vi kan ikke faa dem lukkede, Sir.“

„Saa lad dem staa,“ sagde O'Brion, idet han med besvær kom af hesten. „Bring ham over paa sygestuen. Gamle Dorri skal vadske og klæde ham, og kl. 7 imorgen begraves han.“

„Sir,“ sagde den gamle mestermand og krammede huen mellem hænderne, „vi vilde nødig synes at tage en frihed, men basen, han har gjort store ting imellem os, Sir, siden den nat, da vi forglemte os. Aah, Master O'Brion, De har altid været en god herre, og vi forglemte os, og saa kom Masters sygdom, og basen sagde, vi voldte den, og han lærte os at bede for Masters helbredelse og for vore synders tilgivelse, og i dag takker vi alle den naadige Gud, for Master er ligesom sit eget selv. Nu var det, vi vilde vove os til at bede om en gunst: Maa basen læse over gamle Moses og velsigne ham, før vi lægger ham i jorden? Det er for de øjnes skyld, Sir — vi vil faa uro af ham, Sir, om ikke basen hjælper.“

De andre traadte nærmere og sagde: „Please, Sir!“

„Ja, lad kun præsten komme,“ sagde O'Brion og saa tankefuldt paa dem, „jeg skal tale med forvalteren om det.“

Mrs. Dorina var kommen ned og trykkede bevæget sin mands haand; men da hun saa, at han flyttede sig med besvær, lagde hun sin arm om ham, saa langt den kunde naa, og tungt støttet paa hendes spinkle skuldre gik han op ad trappen.

„Du er træt, min stakkels Bjørn.“

„Ja, jeg er træt, Dorina, træt i legemet; men tyngslen i hovedet er borte.“

„Guds Moder være lovet!“

Hun hjalp ham i seng uden at gøre noget spørgsmaal og blandede ham et glas rom og vand.

Da han havde tømt det, trak han vejret dybt og klappede hendes haand.

„Jeg havde gjort ham uret, Dorina, han har ikke givet friheden.“

„Hvem sagde det?“

„Han selv.“

„Hvordan har han da faaet slaverne til ro? Hele byen var jo i deres hænder.“

„Jeg ved ikke; han saa ikke ud, som var han stolt af sit værk. Formodentlig har han maattet lade militæret skride ind.“

Den næste morgen kom Tom Murrey. Mr. og Mrs. O'Brion modtog ham i salen.

Han saa huløjet og forvaaget ud og kastede sig træt i en stol:

„Gud i himlen, sikke tilstande!“ Han bøjede sig frem og dækkede øjnene med haanden.

„Fortæl, Tom! Fortæl!“

Han saa op og begyndte:

„7000 negre, siger man, der var samlede i byen, og mellem dem vi faa hundrede hvide med kvinder

og børn. — Det er mig uforklarligt, hvorfor de ikke myrdede os, for det er næsten utænkeligt, at de drukne, ansvarsløse rakkere skulde handle efter en parole. Vi flygtede over det flade tag paa butikken, medens de vrimlede ind som vandremyrer, der hverken lader sig spærre ude af mure eller slaaer. De rev varerne ned fra hylder og skabe, slog spunsen af romfadene — ja, af eddike- og oljetønder, saa det hele flød. Vi kom i en baad ud til skonnerten „Johanne Marie“, og der alene var vi 200 flygtninge, der laa og saa paa, at vore huse plyndredes, brændtes og huggedes ned, medens fortets kanoner syntes fastnaglede og alle soldaterne gemt bag lukke og slaa. Der vilde ikke være bleven ét hus tilbage i Westend, hvis kaptajnen for den danske brig ikke var kommen og havde taget kommandoen. Han og hans folk har besat fortet, har ryddet palmeskoven bagved, saa kanonerne kan bestryge nordsidevejen; han har faaet fortchefen til at rykke ud med hele infanteriet og artilleriet og 40 mand ridende milits. Men endnu drager de værste bander fra igaar rundt paa landet og hærger og brænder. — Havde det kun været mandlige slaver, tror jeg, det vilde have været standset nu, men kvinderne er umættelige. Navnlig ilden hidser dem fra vid og sans.“

„Men han gav dem dog ikke friheden,“ sagde O'Brion og nikkede hen for sig. „Saa dybt ydmygede han os ikke.“

Tom Murrey saa undrende op og vilde til at svare, men Mrs. Dorina, der med sit kvindeinstinkt anede sammenhængen, trak brynene tæt sammen, rystede energisk paa hovedet og gjorde en masse smaa, ta-

lende gestus med hænderne, der endelig fik den lidt tunge Tom til at fatte, at han skulde tie, skønt han ikke begreb hvorfor.

„Der kommer Elli," sagde han og lyttede; der lød lette Trin i galleriet, og han aabnede jalousidøren.

Ellinore var trods den tidlige time fuldt paaklædt — helt i hvidt, — og hun havde hat og halvhandsker paa.

„God dag, Elli."

„God dag, Tom. Er du her?"

„Men Elli — du har jo grædt!"

„Ja," sagde hun og saa sig om med taareblændede øjne; „jeg har været nede og høre pastor Bonhof tale over gamle Moses."

Hun gik hen og lagde sig paa knæ ved sin faders stol og saa ham op i ansigtet.

„Fader, du skulde have hørt ham tale! Aah, at vi dog aldrig har hørt efter ham før!

Vi har gaaet her og troet, at de mähriske præster ophidsede negrene imod ejerne, og saa er det jo tvært imod. Du ved ikke, hvor han talte smukt.

Han sagde, at alle mennesker, selv de, der var naaet videst i kundskab og styrke, de trængte til en Gud, der var over dem, en Gud, som kunde retlede og straffe og belønne. Men de mennesker, sagde han, der som I, mine kære, sorte brødre, endnu staar paa kundskabens og kulturens første trin, I maa, for at kunne naa til forstaaelsen af Gud, have mennesker over jer, som kan retlede jer, straffe jer naar I fejler og belønne jer, naar I gør jeres arbejde trofast og med glæde."

„Sagde præsten det?"

„Ja, Fader, og han føjede til: I har her paa Queenshill haft en god og retfærdig herre, som har retledet jer, saa det har været *mig* forundt at kunne føre jer saa vidt, at I har evnet at fatte Guds storhed."

O'Brion flyttede sig uroligt i stolen.

Ellinore blev ved, og hendes stemme skælvede:

„Og saa talte han om gamle Moses. Han sagde, at som biblens Moses havde han i sine sidste stunder set ind i det forjættede land. Han var død med den forvisning, at hans race skulde naa ind i kundskabens lys; men han endte altid den bøn, som præsten havde lært ham, med at sige: Og saa takker jeg min jordiske master for alle hans velgærninger mod mig gamle neger.

Og ved du hvad han føjede til?" Store taarer trillede ned ad Ellinores kinder:

„Præsten sagde, at han føjede altid til: Og jeg takker Miss Elli for dem gode vittels." *)

Hun bøjede ansigtet ned mod sin faders knæ og hulkede.

Han strøg med haanden hen over hendes haar og saa grublende hen for sig.

Hun løftede hovedet.

„Far, præsten har ret. Jeg føler, at han har ret. Aah, hvis vi alle sammen havde tænkt som han, hvis vi havde lært af ham og hans hjælpere i stedet for at mistro dem, saa var alt det onde ikke sket. For jeg forstod det idag, da vi stod sammen og sang og bad for gamle Moses's sjæl, vi *var* brødre og søstre. *Min* bøn betød ikke mere end de andres; og præsten,

*) Victuals: fødevarer.

som stod der med sine store, grove hænder foldede og saa op imod himlen, han var som én af de hellige martyrer, der takkede Gud, fordi de fik lov til at lide.

Aah, Tom — sig at I mishandlede ingen igaar!“

„Nej, Elli, vi bar os ad som sande kristne. Vi stod og saa paa, at slaverne brændte og stjal og ødelagde, og lagde dem ikke en bambusstok i vejen.“

Den unge pige rejste sig og saa fast frem for sig.

„Havde vi været, som vi skulde — allesammen, saa havde de hverken brændt eller stjaalet eller ødelagt.“

Der blev stille i stuen. Alle saa de paa *hende*, der stod der i sin hvide kjole med et skær over sit rene, skønne ansigt, som havde hun set ud over jordlivets grænser, og hver især lod hendes ord naa ind bag hverdags-følelsernes haarde, tørre skal og søgte for et øjeblik at lodde dybden af deres egne tankers uselviskhed.

„Fader — de kommer, de ophidsede folk fra Westend. Christofore har slaaet sig sammen med dem, og hun har svoret, at inden aften skal huset her staa i flammer.“

„Men Gud, Barn,“ udbrød Mrs. Dorina, „og det siger du først nu.“

„Jeg vidste det,“ sagde Tom, „og jeg har sendt ridende bud til militsen. Jeg haaber, den vil være her i tide; men det brænder paa Sion Hill og paa Mount Bessant, og rundt om Slob var flere hundrede mennesker forsamlede, saa den har mange steder ærinde. Maaske var det bedst, om I tog til byen.“

„Far," sagde Ellinore, „folkene ved, at oprørerne vil komme, og de har bedt mig spørge dig, om de maa samle deres økser og køller og forsvare huset."

„Folkene?" sagde O'Brion langsomt. „Mine folk?"

Mrs. Dorina og Tom Murrey saa paa hinanden og han hviskede: „Vanvid!" Men der var noget i det blik, hvormed fader og datter saa ind i hinandens øjne, der fik dem til at tie.

„Far, du skal tage imod det, hører du! De tør ikke bede selv, for de ved, hvor lidt grund du har til at stole paa dem; men jeg har lovet at bede for dem. Far — jeg indestaar for *alle!* De mennesker, der for lidt siden stod med mig om gamle Moses's lig og hørte paa præstens ord, de kan ikke i løbet af et par timer blive falske og onde."

„Jo, det er netop *det,* de kan!" sagde Tom Murrey, men Ellinore hørte det ikke.

„Far — de staar dernede og venter . . ."

O'Brion tog med begge hænder om sin datters hoved og løftede hendes ansigt op imod sig. De øjne — det var Dorinas i form og farve, dybe og mørke som skovsøer mellem pinier; i Dorinas havde det altid vekslet med tindrende solblink og flygtige skygger, men i Ellinores var nattens alvor og fredfyldte storhed. O'Brion syntes, at det, han saa i de øjne, havde hans liv manglet.

„Hjælp mig op, barn."

Hun rakte sine hænder frem og trak ham op fra stolen. Han lagde armen om hendes skuldre — siden rideturen havde benene svigtet, — og de gik ud paa galleriet.

Lige nedenfor stod alle plantagens mandlige negre, og de blottede hovederne, da de saa deres herre, og stod ganske stille, halvt ængstelige, halvt forventningsfulde.

„Miss Ellinore siger, at I vil forsvare mit hus, hvis oprørerne kommer, er det sandt?“

„Ja, Massa! Ja, Massa! Vi vil!“

„Ja, saa hjælpes vi ad. Men jeres kvinder skal holde sig inden døre; det sømmer sig ikke for kvinder at slaas. De kan komme herop i det store hus — de og børnene.“

Der lød igen en samtykkende mumlen, og O'Brion vendte sig for at gaa; men Ellinore holdt ham tilbage og sagde med sin bløde stemme, hvis klang ligesom blev i luften, efter at hun tav:

„Min fader siger, at han stoler paa jer.“

Alle de mørke ansigter vendte sig med et ryk opad, og øjnene borede sig ind i O'Brions.

Han saa fra den ene til den anden, saa ind i alle disse spørgende, spændte øjne, nikkede svagt med hovedet og sagde:

„Ja, jeg stoler paa mine folk.“

Der kom bevægelighed over dem, deres tænder skinnede frem, og de rakte hænderne op imod galleriet og takkede i kor.

Ved 12-tiden kunde man fra Queenshill se store menneskeskarer paa vejen ind imod Basend; man hørte fra alle kanter den gennemtrængende, uhyggelige tuden i konkyljer, og naar man lod blikket gaa ud over landet, saa man flere steder flammerne slaa i vejret fra mægtige baal. Nu og da jog der militær

forbi og smaa flokke negre paa galopperende, uskoede heste.

Folkene havde fordelt sig i en bræmme rundt om plateauet, — forvalteren havde stillet sig ved den ridende milits — og foreløbig sad eller laa de, rigeligt forsynede med sukkerrør og tobak, og fulgte med nysgærrige øjne og mange bemærkninger hvad der foregik nedenfor højen.

Hver mand havde bag sig et lille arsenal, bestaaende af økse, kølle og en stor kalabas-fuld af skarpesten.

Huset var for neden lukket til med skodder og slaaer, kun ovenpaa stod vinduerne aabne, og her havde O'Brion samlet sine skydevaaben og sin munition. Selv havde han lagt sig paa sengen i det store østværelse, og Mrs. Dorina stod ved vinduet og afgav rapport om alt, hvad der skete. Nedenfor vinduet kunde hun se gaardspladsen og zig-zag vejen ned ad skraaningen.

I et vestvindu stod Tom Murrey og Ellinore og holdt udkig; til den side førte markvejen vester paa, og herfra formodedes oprørerne at komme.

At de skulde bryde op ad de bevoksede skraaninger faldt ingen ind, da jorden her var dækket af græs og lave kaktus med naalespidse torne, der gjorde dem ufarbare — især for folk med bare fødder.

Men hvem tænker paa naalestik, naar hjærtet spyr blodet ud gennem alle legemets aarer, som var det glødende lavastrømme, naar mange slægters utæmmede vildskab, der med magt har været dæmmet nede, slippes ud og hidses op til racens oprindelige, primitive lyst-vildskab? Ikke én, hverken af mæn-

dene eller kvinderne, tænkte paa de ellers saa frygtede „prickles“ eller mærkede, at fødderne blødte.

Som en horde vildt kvæg, med rødsprængte øjne og prustende næsebor jog de op over de stejle skrænter, ud og ind imellem træerne. En del af mændene var til hest. Forrest red en stor, kulsort neger, der hed Martin King, og ved siden af ham løb Christofore med halvnøgen overkrop og de senede arme truende løftede op imod huset. De nød allerede i tankerne at se flammerne slaa op fra den hvide bygning, ho! det vilde blive et syn, som kunde ses til Westend og Nordside.

Deres hæse hyl gik foran dem, og højen durede under springende menneskefødder og hestehove.

„Der er de!“ raabte Chago, der bøjede sig lyttende sammen ved den første støj, og han føjede til med en stemme, der skar igennem alt andet og lød over hele plateauet: „Vis nu basen og Mr. O'Brion, at vi er folk!“

Alle de slanke, muskelstærke kroppe var oppe med et spring og stod skulder mod skulder.

„Stenene op!“ smeldede Chagos stemme atter i kommandotakt: „Fyr! — Og igen! Og igen! Og igen!“

De holdt kalabasserne i venstre haand, og stenene haglede ned over de fremstormende, der standsede med et brøl af overraskelse og smerte.

Chago gentog sin kommando; stenene blev atter slyngede ud med virtuosmæssig træffesikkerhed, og Martin King vaklede i sadlen.

I det samme faldt der et skud oppe fra huset, som traf hans hest i bringen. Den rejste sig, virrede med

forbenene i luften, kastede hovedet tilbage med angstfulde øjne og satte saa i spring op ad højen, som for at undgaa de rasende mennesker bag den. Martin King klamrede sig fast til dens manke, og saadan jog de ind mod plantagens folk. Men den gamle mestermand havde grebet sin kølle og plantede den i Martin Kings pande med en saadan kraft, at den store neger tumlede bag over og blev liggende som død. Hesten gjorde omkring og jog med en blodstribe efter sig ned ad vejen, saa sten og grus raslede efter den. Et anerkendende brabo! brabo! lød fra de nærmest staaende.

Chago trak alle sine tropper sammen mod øst og nord, hvor angriberne havde fordelt sig, kun nogle faa vagtposter lod han blive paa de andre sider.

Nu huggede de løs paa hinanden, disse folk, som trods de faa miles afstand for største parten var hinanden fremmede, huggede løs med køller, gamle sabler og sukkerøkser.

Kvinderne, der var i flertal blandt angriberne, stak med knive, eller de sprang ind paa modstanderne, slog benene sammen om dem og klemte hænderne om deres struber, saa de maatte krumme knæet og spænde furierne fra sig med et spark.

Angriberne var overlegne i antal, og de havde ophidselsens mod og den dødsforagt, som spiritus kan give, men de andre stod paa det højere terræn, og de havde ikke svækket deres musklers kraft ved et døgn at jage rundt og hidse sig selv og hinanden op til sanseløs vildskab.

Christofores stemme hvæsede uafladelig, hæst og skrigende over larmen, og Chago gav hende i forbi-

gaaende et puf, saa hun tumlede bagover; derpaa vendte han sig imod en stor, drukken fyr med hængende underkæbe og omtaagede øjne, der to gange havde ramt ham med sin kølle, men uden kraft.

Chago huggede øksen i hans hoved, saa den skar i og blev siddende, men den anden blev staaende, som om intet var hændet; kun stak han med kniven uden at ramme.

Chago forsøgte forgæves at faa sin økse vristet ud, men kunde ikke. Saa fo'r Christofore ind paa ham, gnistrende af ondsind, hang sig om hans hals og bed ham i ansigtet — i munden og næsen —, saa blodet drev ned over ham.

Da lød der en stemme oppe fra; som en basun lød den over pladsen:

„Hjælp Chago."

Uden at nogen fik tid til at se op, gik det fra mund til mund: „Det var masters stemme!" Altsaa han saa paa dem, han fulgte deres anstrængelser for at værge ham og Queenshill. Han skød ikke, fordi han stolede paa *dem*.

To mænd frigjorde Chago for Christofere, der blev ved at hænge fast med kløerne som en rasende kat; saa bøjede de hende sammen og kastede hende over de kæmpende ned ad skraaningen.

Da Tom Murrey først hørte larmen, gik han ind i et nordværelse, hvorfra han kunde se den vilde skare dukke frem, sodede, blodige, mere lig vanvittige aber end mennesker. Han stod saadan, at han havde frit skud efterhaanden, som de kom frem, og han løftede bøssen til kinden.

„Tom, hvis du skyder én eneste," Ellinore knugede sin haand fast om hans arm, „saa . . . saa kan jeg ikke."

Tom Murrey, der endnu havde al harmen i sig for gaarsdagens tort, havde med en ureflekteret hævnlyst rettet bøssemundingen mod Martin Kings brede bryst; nu sænkede han den uvilkaarlig mod hesten.

Idet skudet faldt, slog Ellinore med et skrig hænderne for ansigtet og sank ned, der hvor hun stod.

Tom vilde skyde igen; han syntes, han maatte ikke lade sig gøre svag, her stod saa meget paa spil; men nu græd hun sagte og saart, som var det hende, han havde ramt.

Han vendte sig og saa hende ligge sammenbøjet paa gulvet, og den sveje, smalle ryg rystede af graad.

Han satte bøssen fra sig og løftede hende op.

„Elli — se paa mig! Jeg skød ingen, kun en hest."

Hun knugede sig skælvende ind imod ham.

„Tom, er det sandt?"

Han lagde sine arme om det lille, myge legeme. Noget stemmede for hans hals og trængte sig op i hans øjne.

Fra han var dreng, havde han drømt dette; men siden han blev mand, havde han haft en ydmyg følelse af, at drømmen kunde aldrig blive virkelighed. Ellis væsen havde dybder, som han ikke kunde lodde, og hun havde længsler ud imod noget, som han ikke forstod, længsler, som han ikke magtede at tilfredsstille eller blot følge.

„Lille Elli! Lille Elli!" blev han ved at gentage, og hun hørte graaden i hans stemme.

„Tom — aah, det var godt, at du ikke skød nogen, for saa havde jeg ikke kunnet!

Tom, jeg er saa tryg hos dig, og jeg kommer — helt, helt kommer jeg, men du maa vente lidt endnu.“

„Vente, Elli! Jeg har jo ventet saa længe! Jeg har jo ventet altid.“

„Ja, men lidt endnu. Jeg har været syg, Tom, syg i sindet, men nu er jeg snart rask, helt rask, og saa kommer jeg.“

„Men jeg maa se dig? Jeg maa komme her, saa tit jeg vil?“

Hun bøjede hovedet tilbage og rakte sin mund op imod ham.

Han saa ind i det blege, sjælfulde ansigt, hvis øjne saa tillidsfuldt var hævede imod hans, og skønt der gik en stor uro igennem hans legeme af ung, hed attraa, bøjede han sig og kyssede hende ømt og varsomt, som en from katholik kysser Madonnas billede.

„Tom,“ sagde hun, og han følte, der gik en sitren igennem hende, „du skal være taalmodig, hører du!“

Da de igen saa ud af vinduet, var der ganske menneskетomt; men de hørte larmen og raabene fra den anden side.

„Kom, Tom, lad os gaa derover, nej — ikke bøssen med.“

Saa snart O'Brion hørte støjen fra den vilde skare, der som græshopper vilde kaste sig over hans hus, kom hans kræfter momentvis tilbage, og han svingede sig selv ned fra sengen og gik hen til vinduet.

„Der er mange,“ sagde han bekymret og saa ud over skraaningen; men saa faldt hans blik paa hans

egne folk, og en dyb rødme lagde sig over hans ansigt. Der stod de, disse mænd, som han det sidste aar kun havde vist kulde og mistillid, med hver muskel og hver nerve spændt for at forsvare ham og hans. Som jagthunde stod de med poten løftet, kun ventende paa signalet.

Mrs. Dorina tog med sine smaa, spinkle hænder om det tunge gevær og rakte det hen imod sin mand med et lysende, moderligt smil.

„Bjørn, denne gang skal du skyde; ingen skal snakke dig fra det.“

Han tog bøssen, men den vrede, sammenbidte energi, som hun havde ventet at se i hans ansigt, kom der ikke. Han satte sig halvt i vindueskarmen, vendte geværmundingen nedad og støttede sig paa kolben, og hans øjne fik et udtryk, som hun ikke forstod, medens de saa paa de kæmpende, der tumlede sig imellem hverandre som bundter af brune lemmer.

Mest fulgte han Chago. Han havde lige fra dreng været trodsig og uregerlig; ingen havde saa ofte faaet rotting for overtrædelse af plantagelovene som han, og nu var han den, der ledede forsvaret.

Han var ikke saa stærk som flere af de ældre, men smidig som en panter, og han slog ikke løs uden sans og samling, han viste omtanke og snarraadighed og kom ofte en anden til hjælp.

O'Brion saa det indtryk, hans tilraab gjorde, han hørte folkenes glade mumlen: „det var Massa O'Brion;“ han tænkte paa Ellinores ord og paa præsten Bonhofs tale og paa det, at han snart skulde dø.

Han løftede sit tunge hoved og saa paa sin hustru: „Dorina — jeg burde ønske at leve lidt endnu.“

Han saa igen ned paa sine folk: „Jeg føler mig beskæmmet.“

Ingen havde lagt mærke til, at Martin King havde rejst sig efter sit slag, eller at Christofare paa hænder og knæer var kravlet hen til ham og havde hjulpet ham op paa knæ.

Hun trykkede noget i hans haand og pegede op imod O'Brion.

Negeren saa der op, fortrak læberne — først i smerte, medens han ømmede sig, og saa til et ondt grin, — saa svang han armen, saa det svirpede i luften.

Ingen havde lagt mærke til, hvad der var sket; men oppe fra det store hus lød et kvindeskrig saa skærende fortvivlet, at alle holdt inde og saa op.

Saa hvæsede Christofores stemme ud over stilheden, stakaandet, sprukken: „Ha! Massas hjærne smadret ud af hans hoved! ho, ho!“

Hun slog ekstatisk sine lange arme om Martin King.

„Ham gjorde det! Ham gjorde det! Ham, Martin for the fleet!“

Nu var Queenshill-slavernes blod kommen i sydende boblen, medens de andre med ét følte sig tomhjærnede og slappe i knæerne: En hvid mand dræbt! — Og det Master O'Brion fra Queenshill! Pest! Det uheld!

Chago saa op mod vinduet, hvor han hele tiden havde følt sin herres nærværelse; han udstødte et brøl som en uvan tyr, svingede køllen i et hjul over hovedet og satte i et højt spring ned imod angriberne, der hurtigt faldt tilbage.

Alle plantagens folk fulgte, og de andre gjorde omkring og flygtede, kastede sabler og økser og knive og løb, snublede og løb, stak fødderne til blods og stønnede, vendte sig og bad om naade, fik kølleslag i hovedet og tumlede bedøvede videre.

Først da der lød kraftige hovslag paa landevejen, kommanderede Chago: „Tilbage!“ Og folkene skyndte sig i aandeløs hast, talende hurtigt og dæmpet, op imod huset.

Her gik kvinderne under Tom Murreys tilsyn og tilsaa de saarede, hvoraf de fleste kun havde faaet en forbigaaende bedøvelse af slag og hug i hovedet.*) Da mændene kom til, lod han dem binde Christofore og Martin King og bringe dem over paa sygestuen, indtil der kunde gaa bud efter politi.

Chago traadte med sveden perlende ned over ansigtets størknede blod hen til Tom og spurgte:

„Er det sandt, Sir, er master dræbt?“

„Det er sandt, at han fik en sten i panden, men han er ikke dræbt.“

„Sir,“ sagde Chago, og hans tænder skar imod hinanden, medens hans kæber bevægede sig, „giv os Martin King imellem os.“

Saa stod Ellinore der. Folkene trængte sig sammen om hende, og hun saa rundt paa dem og sagde.

„Fa'r er ikke død, men jeg tror — han dør. Vi har maattet bære ham ned i salen. Han vil se jer, — jer alle.“

Der blev ganske stille.

„Kom med,“ sagde Ellinore hulkende og saa op.

*) Det er en kendsgerning, at negrenes tykke hjærneskaller kan taale det utrolige.

Negrene snøftede og tørrede blod og sved ud over ansigtet.

Chago sprang hen til cisternen, hvor der stod en spand vand, dukkede sit brune hoved i det og gned og prustede. Saa saa han op, og niedens vandet dryppede af ham, sagde han med et stolt smil paa sit skambidte drengeansigt: „Skal Chago op i det store hus, saa skal han komme som folk.“

De andre fulgte hans eksempel med vaskningen og syntes i øjeblikket kun optagne af det uvante, der skulde ske.

En for en traadte de ind i salen. Midt for sad planter O'Brion. Han var klædt i sin festdragt, blaa kjole med guldknapper og pibet kalvekrøs; han havde et bind om panden, men øjnene var fri, og de fæstede sig med et agtpaagivende blik paa mændene, efterhaanden som de kom ind.

Mrs. Dorina stod ved hans side; hendes ansigt var i ro, men taarerne trillede store og tunge ned over de blege kinder, uden at hun tørrede dem bort.

O'Brion bøjede sig frem i stolen, og nu var hans blik fjærnt og som sløret af en taage.

Saa begyndte han at tale; stemmen var svag, og han var kortaandet; men stilheden var saa stor, at en hvisken vilde høres, og ordene faldt gennem den lyttende tavshed distinkt som draaberne fra en drypsten:

„Jeg har altid, siden jeg var ung, set vejen for mig, — den vej, jeg vilde gaa; og jeg har aldrig set til siderne. En gang trode jeg, at maalet var naaet. Men vejen gik videre, og jeg fulgte den. I det sidste aar har jeg staaet ved dødens port, men jeg kunde ikke længer se frem. Der var en mur, som spærrede.“

Han foldede hænderne, og hans blik blev klart: „Nu er muren der ikke mere; jeg ser ind i min barndoms solrøde land, men den vej, jeg har fulgt — den ligger langt bag mig.

Der inde, inde i mine drømmes land, der er kærligheden, og der er freden.

Paa den brede vej var aldrig fred, kun længsel efter nye maal.

Men derinde — det føler jeg nu — der er ikke sort og ikke hvid og ikke træl og ikke fri.“

Han rejste sig i stolen og strakte begge arme ud, og der var en sjælelig storheds magt over hans ansigt, og i hans stemme, der nu lød med sin fulde kraft, da han sagde:

„Brødre, jeg giver jer alle friheden, jer, jeres kvinder og børn. Tidligere eller sildigere vilde I dog faa den, men jeg, jeres herre, som kender jer, jeg giver jer den, fordi jeg nu ser, at saadan er det ret.

Voks jer stærke og fromme, saa vi maa mødes i landet, der lyser foran mig.“

Han lukkede øjnene og føjede sagte til:

„For der er fred.“

Mrs. O'Brion greb om ham, og han sank tilbage.

Folkene knugede deres huer i hænderne, saa angstfuldt paa deres herre og syntes, det var, som om en stor haand havde lagt sig over Queenshill. De tænkte paa gamle Moses's øjne, som de stirrede i døden. Og nu Master O'Brion, der havde været en haard mand al sin tid, og nu talte ord til dem, som pressede dem for brystet og var milde som honning.

Den gamle mestermand traadte frem, tørrede huen hen over ansigtet og sagde:

„God bless my Massa!“

Alle de andre fulgte langsomt efter.

O'Brion saa paa dem og nikkede; men sløret var nu tæt for hans øjne.

Folkene gik stille ud.

Henne om cisternen stod kvinderne. De var endnu vildt ophidsede af alt det, der var foregaaet, og raabte og spurgte, men mændene tyssede paa dem.

„Massa dør,“ sagde én.

Lidt efter føjede Chago til:

„Ham gi' os friheden.“

„Massa? Pjuh!“ sagde én af kvinderne haanligt, „som ikke generalen gi' den i Westend i gaar for hele øen, og ham governor.“

„Ham bange! Jeg siger — dem drukne jackasser og friheden! Eh! eh!“

„Nej, Massa O'Brion gi' den, fordi vi forsvarede Queenshill,“ sagde en ung knøs, „og havde vi været som dem løbske Westend-negre, jeg siger — Massa skulde ha' dø't i en askehob.“

Den gamle mestermand huggede haanden i skuldren paa et tykt fruentimmer, der blev ved at skraale op og gestikulere: „Jeg siger, luk til for kæften! Dem Westend-folk vil huske, at her bor folk paa højen.“

„Ja,“ sagde Chago med et grin, „de og deres skaller! Men jeg mistede min gode økse.“

Huspigen kom løbende med skræmte øjne, hun skulde bede mestermanden hjælpe til med at bære master op.

„Jeg gaar med,“ sagde Chago.

„Du er ikke kaldt paa," sagde den gamle strængt, „vi maa ikke tage friheder over det, at vi nu er frie."

Planter O'Brion laa tilbage i stolen med lukkede, hvide øjenlaag, og det var med stort besvær, at Murrey og den stærke neger fik hans tunge legeme op ad trappen.

Tom og Ellinore vilde have bud efter en læge, men Mrs. Dorina sagde: „Nej, ingen maa holde ham tilbage nu. Men send bud efter Fader Gilbot. Sig til ham, at — at det haster."

Hun bad saa bønligt om at maatte være alene med den døende, at Tom Murrey og Ellinore blev i værelset ved siden af.

Hun sad med hans haand imellem sine og følte pulsen blive svagere og svagere, og haanden laa saa tungt. Undertiden talte hun indtrængende, — forklarende eller trøstende ord, som en moder til et barn; men naar Ellinores stemme spurgte: „Er han vaagen?" svarede hun: „Nej, men han hører mig."

Den katholske præst kom og gav den sidste olje, salvede O'Brion til døden, uden at han aabnede øjnene.

Lige da dagslyset trængte ind i værelset, udstødte han et svagt suk. Hans hustru bøjede sig over ham. Han saa ind i hendes ansigt og sagde langsomt, undrende:

„Er du med her, Dorina? Er her ikke for koldt?"

Hun klappede hen over det stride haar og sagde med en stemme, der skælvede af ømhed og graad:

„Nej, Bjørn, her er ikke koldt."

Saa hviskede han ganske, ganske sagte, men der var forventningens fryd i det:

„Dorina — mærker du lyngen?“

Og der laa et smil over hans ansigt saa mildt, saa fredfyldt, som var det glans fra landet, han havde set ind i — sine længslers solgyldne land.

Samme eftermiddag red kammerjunkeren, fulgt af en ordonnans, ind paa plantagen. I hælene paa ham kom en lille skare velberedne negre, anført af Buddoe i straalende uniform og med sabel ved siden.

Kammerjunkeren red hen til plantagens folk, der stadig stod i smaagrupper om cisternen og talte med hinanden om alt det, der var hændet; han ønskede at faa Planter O'Brion i tale.

„Det kan ikke ske, Sir,“ sagde den gamle mestermand.

„Kan ikke?“ gentog kammerjunkeren opfarende; den irske planter var kendt for sin stejlhed, og kammerjunkeren havde ikke glemt udtrykket i hans ansigt dagen før, da han standsede guvernørens vogn.

„Vil De sige ham, at jeg ønsker at tale med ham; at jeg er her i embeds medfør.“

Ingen svarede, de saa trodsigt ned.

„Naa, hvorfor staar I som umælende? Er Hr. O'Brion maaske flygtet?“

„Nej, massa behøvede ikke at flygte, for hans slaver forsvarede hans hus imod dem negerfolk fra Westend, der stank af hvidrom og skreg som pellikaner. „Liv for liv og blod for blod,“ skreg de og flygtede som høns, naar mongusen er efter dem.“

„Vi huggede, saa det sang!“ sagde Chago, og

tænderne lyste mellem hans ophovnede læber. „Vi behøvede ingen General Paafugl til at tale store ord.“

De saa haanligt paa Buddoe.

„Det glæder mig at høre, at I har opført jer bravt,“ sagde kammerjunkeren mere velvilligt. „Jeg er kommen her for at oplæse proklamationen for jer.“

„Ja, vi er kommen for at give jer friheden,“ sagde Buddoe og slog ud med haanden.

„I kan gaa ad helvede til!“ mumlede Chago.

„Vi takker,“ sagde mestermanden ærbødigt, „men vi har faaet friheden af vores egen massa, Master O'Brion.“

„Der løj du,“ sagde Buddoe.

„Og ham købt og kostet os, saa ham kan gi' den,“ blev Chago mumlende ved.

Kammerjunkeren tog et stort papir frem fra sin brystlomme.

„Jeg vil nu læse for jer, hvorledes jeres fremtidige stilling bliver; men jeg har den ordre, at enten skal forvalteren eller ejeren være tilstede under oplæsningen.“

„Forvalteren bliver endnu holdt ved militsen.“

Kammerjunkeren skrev noget paa et kort og vendte sig til ordonnansen.

„Gaa op og giv dette til planteren. Sig at det er generalguvernørens ordre.“

Ordonnansen satte af, men idet han vilde gaa, stillede den gamle mestermand sig i vejen for ham, strøg huen af og sagde: „Massa er død.“

„Død?“ sagde kammerjunkeren og saa krænket ud i sin overraskelse. „Død?“ gentog Buddoe og de andre.

„Død, Sir. Folkene kom her og var . . . vel, jeg vil nødig tale ondt om min egen race — jeg ved ord, som kan faa én til at se rødt og forglemme sig —“ han saa vredt til Buddoe, „men jeg siger, Sir, dette var skamfuldt.

Og hvor var generalen, som har voldt det, og hvor var militærerne, dem, som er her for at forsvare de hvide? Forvalteren kalder de bort, og master og missis og Miss Elli alene her med os negerfolk; og vi slog dem, de stinkende dyr fra Westend, saa de løb med fødderne, dem, om ørene; men vores master, — ham stak de med en sten. Og nu er den bedste mand paa øen død.“

Han traadte helt hen til kammerjunkeren, saa dennes hest veg tilbage, og sagde med en forskydning af alle ansigtets muskler:

„Hils generalen fra folkene paa Queenshill, at vores herre er dræbt, og vi giver fanden i hans frihed.“

Kammerjunkeren saa sky op imod det tillukkede hus og ud over de trodsige mørke ansigter, saa kastede han proklamationen fra sig og red bort, fulgt af ordonnansen og negrene.

„Farvel, General Paafugl,“ lød det spottende efter Buddoe.

Da de var forsvundne ned ad skrænten, bøjede mestermanden sig og samlede papiret op. Hans tykke fingre tog forsigtigt om det.

„Nu skal Chago vise, hvad basen har lært ham.“

Han gav Chago papiret, satte sig tilrette med ryggen imod cisternen og tændte sin snadde: „Jeg siger, prædk nu, Reverend!“

Chago lagde papiret paa cisternen, pegede paa hvert ord med sin knivspids og læste:

1. Enhver ufri paa de dansk vestindiske øer er fra denne dag fri.
2. Plantagenegrene beholder i 3 maaneder fra dato brugen af de huse og jorde, som dem hidindtil har været tilstaaede.
3. Arbejdet skal for fremtiden betales ifølge overenskomst, men allowance (visse ting, som var tilstaaet enhver neger paa plantagen, som sild, majsmel etc.) skal ophøre.
4. Gamle og svagelige, som ej kunne arbejde, skulle indtil nærmere bestemmelse underholdes af de tidligere ejere.

Da Chago var færdig, slog den gamle asken ud af piben og saa ud imod vest, hvor himlen begyndte at rødme.

„Jeg siger, folk, det er tid at fodre hestene og faa kvæget ind.“

„Jeg siger,“ sagde Chago og krydsede armene over brystet, „vi er frie folk, og vi gør dem ting, naar det passer os.“

„Vel, hvis forvalteren var her, kunde vi vise os store for ham; men nu er vi alene med bæsterne, og de kan vel ikke være tjent med at blive vanrøgtede, fordi vi er bleven tip-top-gentlemen.“

Den gamle gik over imod hestestalden og de andre drev langsomt hver til sit.

Da kammerjunkeren naaede ind i nærheden af guvernementshuset, var gaden sort af mennesker. De

forholdt sig stille, men gjorde indtryk af at være uvillige. Han maatte ride fod for fod, fordi de trevent gjorde plads. Udenfor porten var posteret to skildvagter. I entréen stod den store gallonerede tjener, hvis eneste bestilling det var at tage imod besøgende eller supplikanter. Kammerjunkeren vilde gaa rask igennem forhallen, men tjeneren stillede sig i vejen og sagde: „Undskyld, Sir, men generalen tager ikke imod.“

„Faa fat paa Gottloff og sig til ham, at jeg *maa* tale med generalen.“

Lidt efter kom den gamle paa listesko, som fra et sygeværelse, og sagde dæmpet:

„De kan gaa med, Sir! Men — vær forsigtig, Sir!“

De gik sammen op paa 2den sal, hvor guvernøren havde sit privatværelse. Han sad sunken ned i en stor lænestol dybt inde i stuen, og idet de traadte ind, fo'r han nervøst sammen.

Gottloff kastede et ængsteligt blik paa ham og trak sig lydløst tilbage.

„Kan De forstaa dette, Kammerjunker,“ sagde guvernøren heftigt og knugede hænderne om stolen, „her bliver de ved med at plage mig, regeringsraaden, assessorerne, politimesteren, ikke at tale om officererne. Alle løber de her og forlanger. En deputation af plantere har været her og næsten truet mig, ja . . . jeg siger Dem, truet mig! De paastaar, at hvis de tolv aar var forløbne inden frigivelsen, som kongen vilde det, saa maatte den danske regering have givet erstatning for slaverne, og at nu har jeg ruineret dem. De giver mig skyld for oprøret, men det har

jeg jo ikke! Den kongelige forordning om børnene har skylden. — Det har den. Hvorfor siger De ikke noget?“

„Jeg kommer fra Queenshill, Hr. Guvernør. Planter O'Brion er død.“

„Død?“

„Dræbt af et stenkast.“

Guvernøren aabnede munden som for at tale, men der kom ingen lyd. Han vædede læberne og spurgte hæst:

„Fra én af hans egne?“

„Nej, fra Vestende-folkene. Fra den bande, de kalder Martin Kings fleet.“

„Altsaa fra dem jeg har givet . . . Planter O'Brion dræbt?“

Guvernøren rejste sig og stirrede ind i den andens ansigt, saa sank han igen ned og saa sygt op.

„Kammerjunker, naar de hører det, — planterne, saa skyder de mig. Flere af dem tog til bæltet idag; de Irlændere, det er haarde folk, og han var deres første mand. — Hvorfor var han ikke flygtet? “

„Hans egne slaver havde forsvaret plantagen.“

„Havde hans egne slaver forsvaret . . .? Og han var haard som granit. Og mig — mig, som de skylder alt, mig, som de har tilbedt som en Gud, mig raaber de haansord op til, naar jeg viser mig.

Jeg holder det ikke ud! Jeg holder det ikke ud! Ja, var jeg rask, — jeg skulde ride ind imellem de vildeste hobe og tæmme dem, tæmme dem blot ved klangen af min stemme, det har jeg jo gjort før; — — ved at se paa dem, men — jeg *kan* ikke! Mine øjen-

laag er tunge som bly; se, mine hænder ryster, og jeg er saa træt, saa dødtræt!“

Han sad en tid sammensunken uden at tale, saa sagde han hviskende: „Husker De hans ansigt, da han spurgte mig?“ Han løftede hovedet: „Og jeg løj !— Saa vidt er det kommen med mig; — jeg turde ikke sige sandheden.

Gaa og fortæl dem allesammen, at jeg vil have ro. De kan gøre hvad De vil! Hvad De vil! Hører De! Men jeg vil have ro. Jeg kan ikke mere.“

Samme eftermiddag konfererede kammerjunkeren med byens civile og militære embedsmænd; generalguvernøren var syg; og der dannedes en kommission, som havde fuld myndighed til „at tage alle de i den nærværende Tilstand nødvendige Forholdsregler for at tilvejebringe Fred og Orden paa Øen.“

Guvernøren forlangte forstærket vagt udenfor guvernementshuset, og kun Gottloff fik lov til at komme ind til ham.

Ikke en gang lægen vilde han se, men det hed sig, at han var meget lidende.

Den konstituerede regering tog kraftige forholdsregler, og fem dage efter oprørets begyndelse ankom 220 mand spanske hjælpetropper fra Puerto Rico, som generalguvernøren straks, med en forunderlig inkonsekvens — da han i det hele taget havde vist utilbøjelighed til at anvende militær — havde sendt bud efter. De var straalende uniformerede, sortøjede, og bryske i deres optræden, og blot deres tilsynekomst hjalp til at dæmpe negrenes ødelæggelseslyst; dog

varede det længe, inden de igen lod sig formaa til regelmæssigt arbejde.

6 Dage efter oprørets begyndelse sad „Ørnen“s chef med en dyb rynke mellem de sammentrukne bryn og fuldendte en lang, udførlig rapport over begivenhederne. Den skulde næste dag afgaa fra St. Thomas. Hidtil havde fremstillingen været ganske objectiv, men nu dyppede han pennen unødig kraftigt og skrev:

Den 9de. Endskjøndt Negrene endnu paa enkelte Plantager ere gaaede til Arbejde igen, er Landet dog roligt.

Ifølge Standretsdom ere alt flere af Oprørerne blevne skudte.

Endskjønt Planen for Oprøret var høist umoden og slet gennemtænkt, idet det kun udbrød i den vestlige halve Deel af Øen d. 2den om Aftenen, medens Negrene i den østlige halve Deel endnu vare ved deres Arbejde og aldeles rolige til langt ud paa Eftermiddagen den næste Dag, saa beviser dette noksom, hvor usle og sygnende alle Forholdsregler vare her til at dæmpe Agitationen. Fortet paa West-Enden var meget svagt besat. Militsen, som efter min Mening burde have været indkaldt strax Søndag Aften, kom Dagen efter enkeltvis og endnu uden nogen Ordre til at møde. — Politiet, som itide burde have vidst, hvad der foregik, var uvirksomt, skjønt det er bleven mig forsikret, at det allerede den 2den om E. M. Kl. 3 gik fra Mund til Mund paa West-Enden, at Negrene agtede at gøre Optøjer. Kort sagt, Modstanden fra Autoriteternes Side var usynlig, og uden at det ko-

stede et Skud Krudt, opnaaede nogle tusinde Negre, efterat have plyndret og røvet i Frederikssted, hvorfor de burde have haft en alvorlig Tugtelse, at faae Emancipationen! et Exempel paa Kraftløshed og Energie, som staaer ene i Historien.

Samme dag sendte guvernøren bud til fortchefen, at han ønskede vagterne fjærnede, da han nu ansaa roligheden for genoprettet.

Kl. 9 var alle lys slukkede i guvernementshuset, natten var mørk, og de eneste lys, der saas i byen, var skibenes lanterner. Ved 2-tiden trængte et lysskær ud mellem jalousitremmerne i guvernørens soveværelse, og lidt efter lød der trin paa trapperne imellem étagerne. De var paa samme tid tunge og listende. Døren aabnedes forsigtigt, og to mænd, der bar en stor kuffert imellem sig; lukkede sig ud — ikke gennem porten — men gennem en aflaaset laage i gaardens modsatte ende. Kufferten maatte være svær, for de trak vejret stønnende og standsede ofte for at hvile. De drejede ned ad en mørk gyde, ved hvis ende en købmand Bartram havde sin private losseplads. Her standsede de. Udefra lød aareslag og et dæmpet „hallo“, som de besvarede. En baad lagde til, og lidt efter kom en indhyllet kvindeskikkelse ud fra gyden og lod sig hjælpe i baaden, der hurtig roede ud mod et amerikansk skib, som laa med sejlene oppe.

Kun kaptajnen var tilstede, da baaden lagde til, falderebstrappen var nede, og den kvindeklædte person blev straks ført til kaptajnens kahyt.

Op ad formiddagen næste dag naaede det amerikanske skib St. Thomas, og en rejseklædt herre blev

derfra roet over til den engelske paquet, der skulde afgaa til Europa samme eftermiddag. Han havde en kort forhandling med 1ste styrmand — kaptajnen var i land — og skibets rummeligste kahyt blev anvist ham.

Lidt senere ankom skonnerten „Vigilant“ fra St. Croix, og postsækken blev bragt om bord paa paquetten. I den fandtes et brev med sort segl til Mrs. Julie Moltke, Egebjerggaard, og rapporten til marineministeriet fra „Ørnen“s chef.

Samme aften fløj rygtet som en scirocco hen over St. Croix, at generalguvernøren — generalen, Massa Peter, den despotiske enehersker, den hensynsløse administrator, negrenes ven og velgører, var flygtet i nattens mørke, forklædt som en kvinde.

Man var i dette aar bleven vænnet til at høre om begivenheder, der vilde blive optegnet i verdenshistorien og blive læst af senere slægter med gru og undren; man var stadig af rygter bleven opskræmt og forberedt paa, at ogsaa paa St. Croix skulde 1848 blive et mærkeaar.

Oprøret havde været en rystelse, som sent vilde blive glemt; negrenes frigørelse vilde betyde en indgribende forandring i alle forhold, men dette . . . generalguvernøren flygtet — forklædt som kvinde — det virkede i første øjeblik som en lammelse, noget over al forstand.

De fleste havde set ham sidste gang paa ballet, set ham haane hele selskabet, uden at én havde vovet at træde aabent op imod ham, set ham forekommen-

de, ironisk, usaarlig i sin indolente sikre overlegenhed, og nu — flygtet som en forbryder.

De fleste hvide triumferede, haanede og mindede om, hvad de havde sagt ved den lejlighed og den. Hans venner, dem der blindt havde beundret ham og stolet paa ham, eller ladet som de gjorde det, sørgede, skammede sig, men følte det som en lettelse, at han var væk. De havde længe følt sig utrygge.

En enkelt, der var hævet over det personlige for og imod, men interesserede sig for den menneskelige karakters forunderlige irgange, og derfor var anset for en særling, forsøgte psykologisk at analysere for sig selv denne mands sjælelige substanser, hans storhed og hans svaghed. Han forsøgte at forklare sig, hvorfor den stærke, hensynsløse mand havde tabt tømmerne, hvorfor den kolde hjærne pludselig lod sig forvirre; hvorfor det mod, der ofte havde faaet ham til at ride midt ind i en flok ophidsede — ofte med grund ophidsede — slaver og tvinge dem i knæ ved haarde, gode eller spøgefulde ord, nu havde forvandlet sig til hjælpeløst vankelmod og en frygt, der virkede ynkelig og uværdig.

Han kunde kun forklare sig det som en fysisk indvirkning paa det psykiske. Og naar nogen i hans nærværelse kastede sten efter den slagne, sagde han stille:

„Han var en syg mand.“

Men hos ham selv forblev det spørgsmaal uafgjort:

Blev han svag, fordi han blev syg, eller kom den fysiske svaghed, fordi han selv i sidste øjeblik tvivlede om, at det, han havde sat alt ind paa, det, hvor-

med han maaske i menneskelighedens interesse havde tænkt at udslette alle sorte pletter i sin samvittigheds regnskab, det blev et eneste stort fejlgreb, der i øjeblikket løste alle vilde instinkter hos dem, han med ét slag havde tænkt at hæve, frigøre fra en overlegen races overherredømme og derved hjælpe til selvstændig udvikling.

Da negrene hørte, at han var borte, mindedes de kun det, de havde elsket hos ham. Den glans, han optraadte med, hans rundhaandethed, hans venlighed, hans humor, som han altid forstod at afpasse efter deres forstaaelse. De fortalte hinanden ord, han havde sagt, og jokes. Kom der nye folk til øen, hed det: „Nej, Master eller Missis skulde have været her i generalens tid! Well, my! Det var dage! Massa Peter paa den hvide hingst fra Martinique, fulgt af sin stab! Oh! Oh! Han var en massa, som der stod glans af!“

At han havde givet dem friheden, omtalte de sjældent. Muligvis syntes de, det var en plet paa hans storhed.

Guvernøren kom til Danmark, ikke blot som en slagen, men som en uformuende mand.

Under hele sin embedsførelse var han bleven beskyldt for pengeafpresning, for at tage imod bestikkelser og for at spekulere i tvivlsomme foretagender, men alt havde han levet op. Han efterlod ved sin flugt sit kostbare indbo, som blev solgt ved auktion og spredt over øen. Ved sin ankomst til Danmark blev han stillet for domstolen og frakendt retten til pension, men han appellerede sagen og vandt den for højesteret.

Baade regeringen, den offentlige mening og pressen fordømte i haarde ord hans given efter for negrene tværtimod den kongelige resolution, og oprørende beretninger cirkulerede om hans hensynsløshed, hans despoti, hans erotiske ekscesser og ødslen med uhæderligt erhvervede midler.

Men efterhaanden trængtes alt dette tilbage i folks bevidsthed, falmede som et daguerreotyp-billede, der er udsat for lyset; men den elegante skikkelse med det gustne Napoleonsansigt blev en kendt figur i København. Af beretningerne var kun bleven tilbage noget, der gav fantasien et behageligt sving udefter, noget eventyrligt, der til det sidste stod om ham som en nimbus af tropelandenes æggende, uforklarlige magt til at omskabe, gøre større, gøre svagere, gøre hensynsløsere, give hedere blod og hidsigere magttrang.

Han følte sig selv som en hersker uden land, men hans personlige magt over mennesker, hans evne til at charmere forlod ham ikke, og selv sit livs store nederlag kunde han ved et festligt bord med et facetteret krystalglas i haanden hentyde til med et skuldertræk og det smil, der kun var en nedadbøjning af den ene mundvig.

Brev fra Fru Julie Moltke til Mrs. Dorina O'Brion.

Egebjerggaard, 15. August 48.

Kæreste Mama!

Nu er jeg her. Ak, jeg ved ikke, hvor jeg skal ende og hvor begynde. Rejsen var uendelig lang, for

Frantz var saa utaalmodig. Nu er jeg i hans hjem. Jeg er den unge Frue paa Eegebjerggaard, eller „Kreolerinden“. Ak, Mama, det er saa helt anderledes end at være Miss Julie.

Mama, her er grand her i dette gamle, store hus, men det er, som alle menneskene lige fra fødslen har faaet at vide, hvordan de burde gøre og sige, og de husker paa det.

Svigerfader er en gammel, fornem mand, som meget ofte bruger udtrykket remplir son devoir. De taler ikke engelsk men fransk, og vores mademoiselle maa have været flink, for jeg klarer mig godt og kan tænke mig til saa meget fra engelsk og spansk. Svigermama er lille og mager, med et fint, klogt ansigt og en skrækkelig kappe paa hovedet. Naar hun har sagt én et venligt ord, er man stolt længe efter. Hun staar op hver morgen kl. 6 og ser selv paa, at fløden bliver taget af mælken (til smør). Kl. 7 sidder hun bag en stor messingmaskine og skænker the. Du vilde le højt, hvis du saa hendes kjoler; de er helt udenfor moden, men hun har silkekjoler saa svære som vaskeskind.

Hun er stolt af Frantz, det kan jeg se, naar hun nævner hans navn, men hun synes kreolerinden er en bêtise. Frantzes søstre er smukke; den ene er gift og bor her i nærheden. Hun har tre børn, saa guldhaarede som engle. Den anden er 18 aar, og hun begynder at kunne le og tale muntert, naar vi er helt ene.

Nogen tid før vi kom, havde der staaet et slag, hvor de danske havde vundet; men 5 officerer var faldne og 9 saarede, saa Frantz kom godt tilpas og er

nu dernede. Her tales ikke om andet end om krigen, men jeg ved ikke meget om den, for naar de kommer ind paa det emne, glemmer de at tale fransk, og det er jeg bedrøvet over, for saa ser det ud, som om de sagde noget, der faldt dem ind med det samme. Selv svigermama kan faa taarer i øjnene.

Kan du huske, Mama, det Ditta sagde om rejsen? Det resultat hun lovede mig? Tænk, det kloge, gamle uhyre, jeg tror, hun har faaet ret. Hver morgen er jeg saa utilpas, men jeg tør ikke lade mig mærke med det. Kære, elskede, lille Mama, hvor vi skulde have snakket — drøftet — om det skulde være en dreng eller en pige, og syet babytøj. Undertiden maa jeg græde, men det er vist for *det*. Saa er jeg saa angst for Frantz. Om natten kan jeg blive vaagen og tænke, at han er saaret, har mistet benet; flere har mistet et ben eller en arm, tænk hvor skrækkeligt, eller at han er død. Jeg synger aldrig her; jeg skal være glad, naar jeg synger, og din guitar ligger i et skab, men en dag var Fru Treschow herovre med sine børn, de guldhaarede, og mit hjærte fløj dem imøde, og min længsel, og de forstod det og vilde ikke fra mig. De andre var gaaet ned for at se paa en hest, men det var koldt, og børnene blev hos mig i salonen. Forstaa mig kunde de jo ikke; saa satte jeg mig ned ved klaveret og spillede efter de noder, der stod. Det var et digt om et af slagene, som stod paaskedag, en meget smuk hymne, som man hører overalt. Jeg gjorde accompagnementet fyldigere og gav mig til at synge. Det lød saa klangfuldt og stort i den høje stue, og jeg syntes, det gjorde mig godt. Jeg sang de danske ord, som stod mellem linjerne, og børnene stemte i

med. Jeg havde ikke hørt, at nogen var kommen ind, men da jeg rejste mig, stod svigerpapa midt i salen. Han saa paa mig og børnene, og hans øjne kom til at ligne Frantz's. Saa sagde han, som var jeg en fremmed dame, han vilde være høflig imod: „votre voix a beaucoup de charme, Julie, j'espère que vous nous donnerez souvent l'occasion de vous admirer," men alligevel følte jeg, at jeg havde erobret en ganske lille strimmel. Jeg faar undervisning i dansk. Jeg vil lære at forstaa deres sprog, jeg vil lære at forstaa deres tanker, for, Mama, jeg kan ikke rigtig forklare dig det, men den dag, de vilde se paa mig, som jeg hørte dem til, vilde jeg være meget stolt.

Hils papa de tusind gange. Jeg tænker saa ofte paa ham, paa Elli, paa jer alle, paa Queenshill og alt det, jeg slet ikke forstod at skønne paa, da jeg var der. Tak Kate for hendes breve. Og til dig selv, kæreste lille Mama, en hel dansk stormbyge af kærlige kys fra din datter Julie.

Brev fra Mrs. O'Brion til Fru Julie Moltke.

Queenshill, 25. Oktober.

Min Julie jeg vil forsøge at skrive dig et brev men spansk har jeg glemt og engelsk aldrig kunnet men du vil forstaa. Nu ved du om fars død og jeg vil ikke tale om det for saa bliver skriften vaad og gaar i klat, — ak, den kære store mand han var som et træ og jeg bare et lille blad der nu er uden plads og flagrer i luften, — men jeg vil fortælle dig ting som er sket. Guvernøren flygtet — det ved du — — den skam . . . . og oprøret ved du, Kate har jo fortalt dig,

og om de spanske tropper og tænk Oberst Sanguesa som jeg har kendt og som er gift med min kusine han førte dem, — de var smukke saa selv slaverne kunde se det og brød sig mere om dem end de danske.

Julie, Sanguesa kendte guvernøren fra Vieques og vidste om ham; siden han kom hjem fra den tur hertil havde han været som febersyg og fandt paa vildere og vildere forlystelser, til sidst en væddekørsel ned ad en brat skraaning; han styrtede af vognen og var død — Madre Santissima — den ulykke! Bed for hans sjæl. Ellinore hørte da Sanguesa fortalte det; hun gik ud af stuen men hun er gladere siden som havde hun været bunden af stygge baand og er fri og hun vil gifte sig med Tom og det er godt — jeg forstaar ikke unge som ikke vil elske og være lykkelige.

Elli vilde at vi skulde tage Tono igen; hun sagde at hun havde gjort hende ondt — den idé! Fortalte Kate dig om Buddoe; han holdt til med de hvide men havde hidset de sorte til oprør og bagefter var baade sorte og hvide vrede og han blev forvist og „Ørnen" tog ham bort med og nu har Tono haft bud fra Port Spain at hun skal komme til ham; hvis han kommer her bliver han skudt og hun vil ikke og siger hun kunde aldrig lide negermænd og var aldrig glad uden paa Queenshill, — nu er hun her og Julie — maaske du synes det sært men hendes dreng er mig til megen opmuntring, — jeg maa tale spansk til hans øjne og han forstaar det.

Naar jeg er alene savner jeg din fader og synes jeg er til ingen glæde; men naar mennesker ler og

taler maa jeg være glad, — Tom ser efter med plantagen men folkene er bedre her end de andre steder og jeg kan faa dem til at være gode og arbejde naar jeg taler om Master O'Brion eller siger muntre ord til dem.

Kom hjem til Queenshill Julie hvis de kolde Danske ikke vil elske dig — du er smuk og munter og alle bør elske dig, — ja du dumme naturligvis er det en bébé — en rejse-bébé som Ditta spaaede — aah mine hænder længes efter at holde ham; det bliver en dreng — ak, at han ikke dør af kulde!

Min Julie elskede datter din moder sender dig kys — St. Jago beskytte dig og den lille sømand — hils den kære Moltke ak var han dog nu hos jer som han burde.

Idet jeg takker for brevet som forskønnede mit liv skriver jeg mig med den varmeste erkendtlighed og den dybest følte hengivenhed og særdeles agtelse.

Maria Dorina O'Brion
née del Potzo.

Ditta og Tono og cooky og Jimmy sender howdy og respect.

20de marts 1849. Egebjerggaard.

Kære Mama!

Natten imelem den 2den og 3die marts fødte Julie en søn, en prægtig stor fyr paa 8 pd. Først 14 dage efter erholdt jeg en kort permission og fandt hende ved min ankomst frisk og oven senge.

Jeg har ofte under mit ophold ved hæren i vinter tænkt med bekymring paa Julie og hendes stilling i mit hjem; og de gange, jeg først paa vinteren var

der, forekom det mig, skønt hun benægtede det, at det lidt kølige forbehold, der ligger os danske — og maaske i særlig grad mine forældre — saa naturligt, virkede nedtrykkende paa hende. Af senere breve fik jeg imidlertid det indtryk, at der var sket en forandring. Da min fader meddelte mig den lykkelig overstandne fødsel, skrev han saaledes: . . . „Drengen er en knop, og Julie viste sig som en heltinde. Som tegn paa min éstime overrakte jeg hende en gammel italiensk guitar, og allerede dagen efter fødslen laa hun med dens blaa baand om halsen, klimprede og sang noget, hun kaldte en „copla", og som jeg formoder var en vuggevise. Hendes øjne straalede af stolthed og ømhed, og, min kære Frantz, jeg maa tilstaa dig, det var et billede, som varmede mit gamle hjærte."

Samtidig skrev min moder, som Julie vel nok har fortalt dig om: . . . „Det har været et vægtigt aar. Det har bragt sorg og glæde, det har bragt store løftelser og dyb ydmygelse. Paa overfladen, ved du, bevarer jeg under alt min ligevægt, men mit hjærte har ofte skælvet som bladene paa den gamle poppel. Frantz — nu kan jeg godt fortælle dig det, jeg var ikke glad for den fremmede kvinde, du førte ind til os; det forekom mig umuligt, at hun kunde blive hjemme iblandt os; jeg syntes, det var ublufærdigt at være saa smuk, og hendes øjne gjorde mig mistroisk. Men, Frantz, hun har snedigt benyttet sig af, at mit hjærte ikke var i fast forskansning, og har listet sig derind. Der vil blive graat og koldt paa Egebjerggaard, hvis du en gang tager hende fra os. Jeg synes, jeg kan forstaa nu, alt det du som ganske ung fablede

om „de varme lande“. Julie giver os lidt af deres solskin. Naar hendes latter lyder nede i forhallen og op ad de brede trapper og ligesom faar hele huset til at ringe med sølvklokker, da ser din fader og jeg paa hinanden, og vi maa smile.“

Saadan skriver mine forældre til mig om Julie. Fra hende skal jeg sige dig, at hun vilde være helt lykkelig, hvis du kunde se hendes dreng. Endvidere skal jeg fortælle dig, at det er en kedelig lille blond Moltke med ganske lidt hvidt haar og blaa øjne, men at næste gang skal det blive en gnistrende, ustyrlig lille Dorina, og at nu maa du værsgod tage kappe paa og blive gammel og værdig.

Min permission er kort, og en genoptagelse af krigen ligger foran os; men nu vil mine tanker ikke med bekymring søge til Egebjerggaard. Tvært imod, der vil de vende sig hen under alt det trange, sørgelige og hæslige, som ikke er krig, men som krigen fører med, og finde det lysende punkt, som enhver soldat maa have at se frem til, hvis han skal holde ud, naar det gælder, eller hvad der er vanskeligere — naar det kun gælder at holde ud.

Med hilsen til „Mr. og Mrs. Tom Murrey“ og alle gamle venner er jeg, kære Mama, med sønlig ærbødighed

Din

Frantz Moltke.

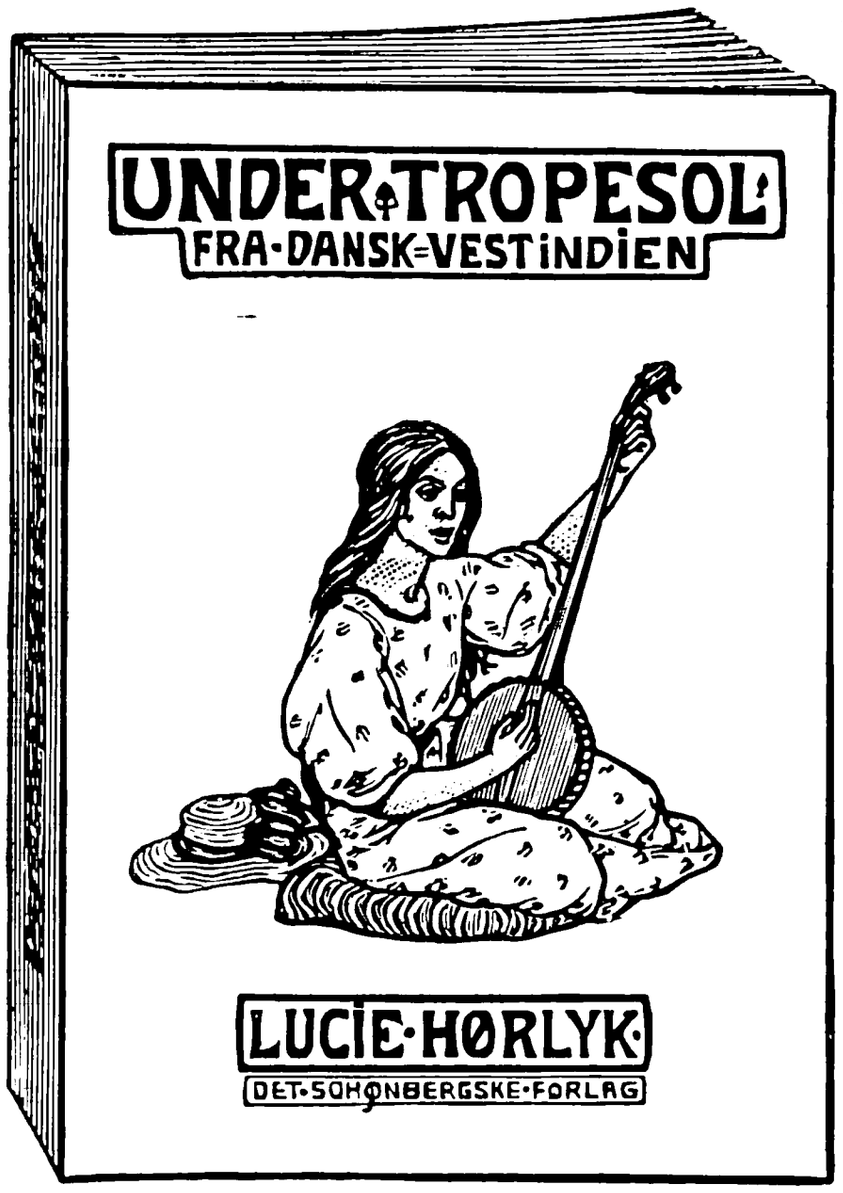

Pris 3 Kr., indb. 4.75

AF PRESSENS ANMELDELSER:

Af *J. C.'s* i „Berlingske Tidende“:

Læseren af denne Bog har den trygge Fornemmelse af at have „kendt Mand“ til Fører . . . Det har aabenbart været Forfatterinden mere om Indholdet end om Formen at gøre. Det er det første, som fængsler saa stærkt og gør denne Bog til en ualmindelig underholdende Bog, og ogsaa til en kundskabsberigende. Nu da Interessen for Dansk Vestindien i de sidste Aar har taget Opsving i merkantile Kredse, tør man forvente, at den ogsaa i litterære vil strække sig til dette Stykke „Fjernt fra Danmark“, der imidlertid ikke er det allermindste romantisk, men et virkelighedstro Udsnit af det store, fængslende, det vidunderlige Liv.

Af *V. R.'s* i „København“:

Forf. skildrer med stilfærdig og fast Kunst. — Man mærker, hun kender det Land, hun taler om. — Karakterskildringen her er lige saa klog som kraftig; man overbevises fuldkomment.

Af *F. v. J.'s* i „Nationaltidende“:

Man har under Læsningen lært levende Mennesker at kende i et ejendommeligt Milieu. Man føler sig overbevist om, at netop i disse Omgivelser, under disse Forhold lever netop de Mennesker, der her er fortalt om. Denne Anerkendelse fortjener Fru Hørlyks Bog fuldtud.

Af „Politiken“s:

Det er det specielt vestindiske — Lyset, Farverne, Livet, Interiørerne fra Hjemmene etc., der vil interessere Læserne. — Forf. er saa nøje fortrolig med Forholdene dér, at hun kaster Strejflys over vestindiske Tilstande der fængsler os dobbelt, fordi de i al deres Fremmedartethed dog er Ramme om Damer og Herrer, der taler vort danske Sprog. Man har Fornemmelsen af selv at befinde sig i Vestindien.

Af „Vort Land“s:

Lydhørhed for Replikken, fin Iagttagelsesevne og kultiveret Fortællemaade. Forf. nøjes ikke med Overfladeskildring, men har trængt ned til Problemerne — Forholdet mellem Danske og Kulørte i Ægteskab og ellers.

Af *H. R.'s* i „Dannebrog“:

Begge Fortællinger er fortalte med Lune og i et frisk, muntert Sprog. Forf. bør ikke lade det blive staaende ved disse Smaafortællinger, men trøstig give sig i Lag med en større Roman, bygget over sine rige Erfaringer og sit utvivlsomt indgaaende Kendskab til Dansk Vestindien.

DET SCHØNBERGSKE FORLAG. KØBENHAVN.